BESTSELLER

EDITURA MIRON

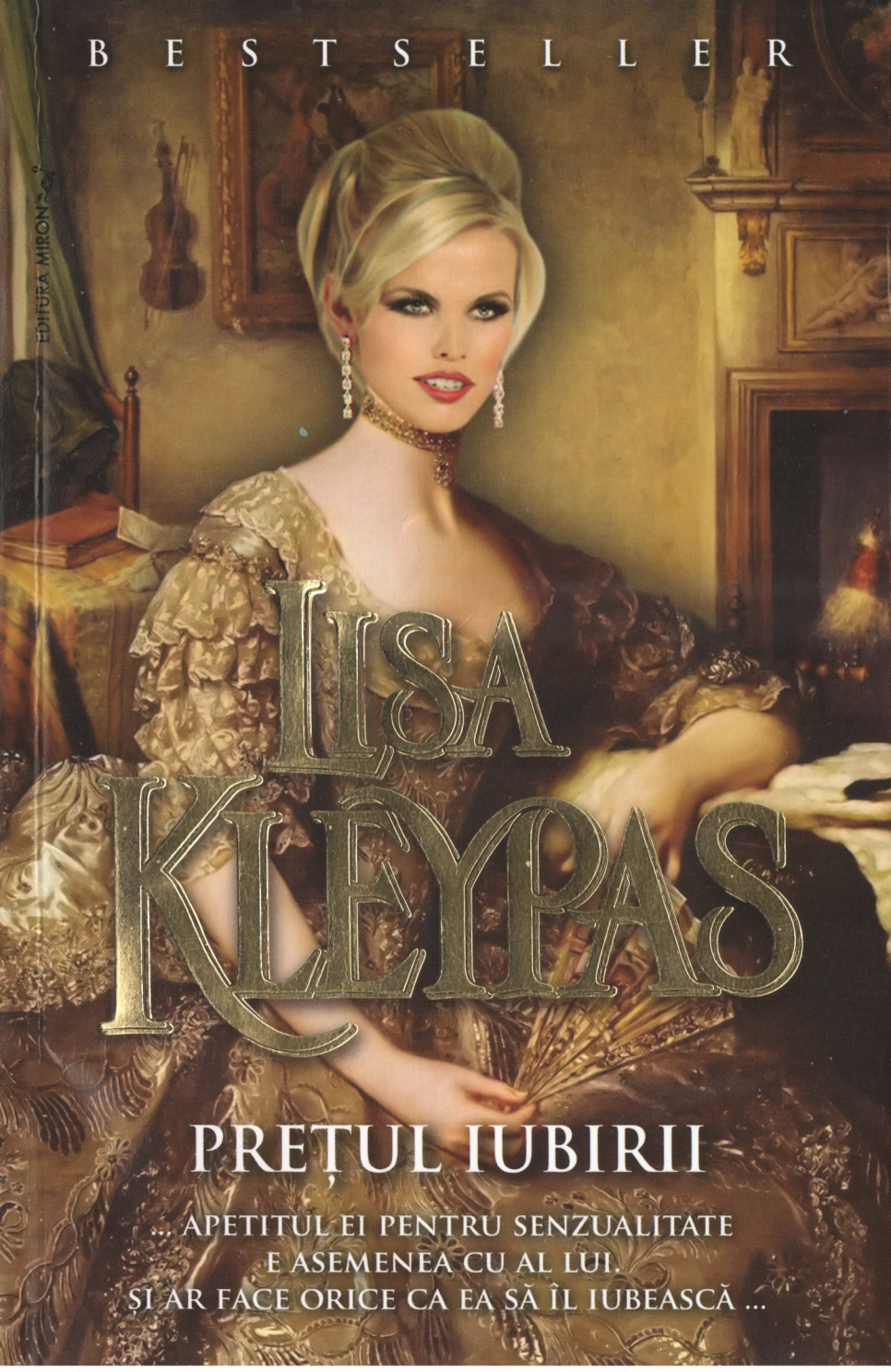

LISA KLEYPAS

PREȚUL IUBIRII

... APETITUL EI PENTRU SENZUALITATE
E ASEMENEA CU AL LUI.
ȘI AR FACE ORICE CA EA SĂ ÎL IUBEASCĂ ...

Worth any price
by Lisa Kleypas

Toate drepturile rezervate acestui titlu aparțin
Editurii MIRON

LISA KLEYPAS

PREȚUL IUBIRII

Editura MIRON

Traducerea:
Andreea Radu

Prolog
Londra, 1839

Avea douăzeci şi patru de ani şi era prima dată cînd intra într-un bordel. Nick Gentry se blestemă pentru că-l treceau transpiraţii reci. Ardea de dorinţă, dar îngheţase de frică. Evita de ani de zile să facă asta, dar acum nevoia îl copleşise. Voia să-şi găsească împlinirea în braţele unei femei, în ciuda spaimei care-l încerca.

Se forţă să meargă înainte, să urce scările casei doamnei Bradshaw, clădire construită din cărămidă roşie, stabiliment care se ocupa de nevoile tinerilor din înalta societate. Se ştia că o noapte cu una dintre fetele de aici costa o avere. Erau cele mai pricepute prostituate londoneze.

Nick ar fi putut plăti cu uşurinţă oricît i s-ar fi cerut. Cîştiga mult ca detectiv particular şi, pe deasupra, strînsese destul din afacerile pe care le făcea cu clasa de jos. Era cunoscut şi admirat de public, temut de hoţi şi detestat de poliţiştii de pe strada Arcului, care considerau că le este rival şi că nu are principii. Aveau dreptate, nu avea principii. Prea multe scrupule te împiedică să faci afaceri profitabile.

Dinspre ferestre se auzea muzică, iar Nick putea vedea bărbaţi şi femei îmbrăcaţi frumos, socializînd ca şi cum ar fi fost la o serată elegantă. Erau, de fapt, prostituatele şi clienţii lor. Locul ăsta nu se compara cu bordelul lui de pe malul rîului Fleet. Acolo, femeile uşoare furau de la clienţi pe aleile întunecate unde-i şi serveau.

Îndreptîndu-şi umerii, Nick apucă ciocănelul cu cap de leu şi bătu la uşă. Un majordom cu chip inexpresiv îi deschise şi-l întrebă ce doreşte. Nu era evident? se întrebă Nick iritat.

– Vreau să cunosc o femeie.

– Mă tem că doamna Bradshaw nu primeşte clienţi noi, domnule...

– Spune-i că o caută Nick Gentry, rosti el băgînd mîinile în buzunare şi aruncîndu-i omului o privire aspră.

Bărbatul făcu ochii mari, semn că recunoscuse numele. Deschise uşa şi înclină politicos capul.

– Da, domnule. Dacă sînteţi amabil să aşteptaţi în holul de la intrare, o anunţ imediat pe doamna de sosirea dumneavoastră.

În aer se simţea miros de parfum şi de tutun. Inspirînd adînc, Nick se uită în jur, la holul pavat cu marmură şi mărginit de coloane înalte, albe. Singurul obiect decorativ era un tablou care înfăţişa o femeie goală privindu-se într-o oglindă ovală, cu o mînă aşezată delicat pe coapsă. Privi fascinat pictura cu ramă aurie. Imaginea din oglindă era neclară, iar triunghiul dintre pulpe era pictat cu tuşe largi. Nick se simţea de parcă înghiţise plumb rece. Un

servitor îmbrăcat în pantaloni negri traversă holul ducînd o tavă cu pahare, iar el coborî privirea.

Uşa de la intrare era în spate. Putea să iasă oricînd. Dar fusese laş prea multă vreme. Orice s-ar fi întîmplat în această seară, avea de gînd să ducă lucrurile pînă la capăt. Strînse pumnii în buzunare şi se uită la podeaua lustruită, la modelul alb cu gri al marmurei care strălucea în lumina candelabrului de deasupra.

De nicăieri veni glasul blînd al unei femei:

– Ce onoare să-l primim pe faimosul domn Gentry! Bine ai venit.

Nick o privi, de la tivul din catifea albastră pînă la ochii zîmbitori, de culoarea coniacului. Doamna Bradshaw era înaltă şi avea un corp minunat. Pielea albă îi era decorată cu pistrui aurii, iar din părul arămiu, prins la spate, îi alunecau cîteva şuviţe. Nu era o frumuseţe în adevăratul sens al cuvîntului. Avea chipul prea ascuţit şi nasul prea mare. Dar era elegantă, aranjată impecabil şi avea un aer atît de plăcut încît nu conta că nu e chiar frumoasă.

Zîmbi într-un fel care-l linişti pe Nick, deşi era foarte emoţionat. Aşa cum avea să afle mai tîrziu, nu era singurul căruia i se întîmpla asta. Toţi bărbaţii se simţeau bine în compania Gemmei Bradshaw. Ştiai, doar privind-o, că nu o supără cuvintele dure sau cizmele ridicate pe masă, că îi plac glumele şi că nu e vreodată timidă sau disprețuitoare. Bărbaţii o adorau şi ea îi adora pe ei. Îi zîmbi conspirativ lui Nick şi făcu o reverenţă suficient de adîncă încît să-i scoată în evidenţă decolteul generos.

– Spune-mi că ai venit în căutarea plăcerii şi nu pentru că ai de lucru.

El aprobă scurt din cap, iar ea zîmbi din nou.

– Ce bine! Vino cu mine în salon, ca să discutăm despre ce ţi-ar plăcea.

Se apropie ca să-l ia braţ. Nick tresări, luptîndu-se cu impulsul de a-i da mîna la o parte. Doamna îi simţi încordarea şi coborî braţul, continuînd să vorbească pe un ton prietenos, ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat.

– Pe aici. Oaspeţilor mei le place să joace cărţi şi biliard sau să se relaxeze în salonul pentru fumat. Poţi să vorbeşti cu oricîte fete vrei înainte să o alegi pe una dintre ele, şi, cînd alegi, cea care îţi place o să te ducă într-o cameră, la etaj. Vei plăti o sumă fixă pentru fiecare oră petrecută în compania ei. Eu însămi le-am învăţat tot ce ştiu şi fiecare dintre ele are un talent numai al ei. Bineînţeles, noi doi o să aflăm dinainte ce-ţi place, fiindcă unele fete sînt mai delicate decît altele.

Intrară în salon, unde cîteva dintre femei îi aruncară lui Nick priviri seducătoare. Toate păreau sănătoase şi bine îngrijite, cu totul diferite de prostituatele de lîngă rîu sau de pe strada Newgate. Flirtau, vorbeau şi negociau la fel de prietenos ca doamna Bradshaw.

– Mi-ar face mare plăcere să te prezint chiar eu cîtorva dintre ele, îi spuse aceasta la ureche. Îţi place vreuna în mod deosebit?

Nick clătină din cap. Deşi era cunoscut ca fiind vesel, arogant şi sigur de sine, acum, într-o situaţie atît de nouă, cuvintele îl părăsiseră.

– Pot să-ți dau cîteva sugestii? Fata cu părul şaten, în rochie verde, este foarte populară. O cheamă Lorraine. E fermecătoare, veselă şi isteață. Cea de lîngă ea, blonda, e Mercia. Mai tăcută şi mai blîndă. Mulți dintre clienții noştri o preferă. Iar Nettie, cea micuță de lîngă oglindă, are talente ceva mai exotice.

Doamna Bradshaw făcu o pauză, văzînd că Nick era, parcă, şi mai încordat.

– Preferi o fată care să pară inocentă? sugeră ea cu blîndețe. Pot să-ți aduc o tînără de la țară care se preface foarte bine că e virgină.

Nick nu ştia ce-i place. Se uită la fiecare, pe rînd, la brunete, blonde, subțiri sau voluptoase, de toate formele, mărimile şi culorile imaginabile. Deodată, varietatea îl copleşi. Încercă să-şi închipuie cum ar fi să se culce cu una dintre ele şi picături de sudoare îi năpădiră fruntea. Se uită din nou la doamna Bradshaw. Avea ochii căprui şi privirea caldă, umbrită de sprîncene cu o nuanță mai închise decît părul. Trupul ei te invita să te apropii. Buzele groase îi păreau foarte moi. Dar pe el îl atrăgeau cel mai mult pistruii veseli, festivi.

– Tu eşti singura care merită atenție, se auzi Nick rostind.

Doamna lăsă privirea în pămînt, ascunzîndu-şi gîndurile, dar el simți că o luase prin surprindere. Femeia zîmbi.

– Dragă domnule Gentry, ce compliment minunat! Dar eu nu mă mai culc de mult cu clienții mei. Dă-mi voie să te prezint uneia dintre fete, şi...

– Pe tine te vreau, insistă el.

Doamna Bradshaw văzu sinceritatea din ochii lui şi obrajii i se îmbujorară.

– Dumnezeule, spuse ea rîzînd. E ceva să faci să roşească o femeie de treizeci şi opt de ani. Credeam că am uitat cum se face.

Nick nu zîmbi.

– Plătesc oricît.

Doamna clătină din cap, uimită, încă zîmbind, apoi se uită concentrată la cămaşa lui, ca şi cum s-ar fi străduit să dea de capăt unei probleme dificile.

– Nu acționez niciodată din impuls. E o regulă a mea.

Încet, Nick o luă de mînă şi o atinse cu grijă, desenîndu-i în palmă cu o mişcare intimă, dar precaută. Deşi ea avea mîinile lungi ale unei femei înalte, palmele lui erau mult mai mari, cu degete de două ori mai groase decît ale ei. Îi mîngîie falangele umede.

– Orice regulă trebuie încălcată din cînd în cînd, spuse el.

Doamna ridică privirea, fascinată de ceva ce văzuse pe chipul lui încercat. Brusc, păru a lua o hotărîre.

– Vino cu mine.

Nick o urmă afară din salon, nepăsător la privirile care îi urmăreau. Îl conduse prin holul de la intrare şi în sus, pe o scară în spirală care ducea la apartamentele ei. Camerele erau sofisticate, dar confortabile, cu perne multe, cu tapet franțuzesc şi cu un şemineu în care ardea un foc generos. Barul din camera de primire era plin cu

sticle şi pahare. Doamna Bradshaw ridică un pahar de pe o tavă de argint şi îl privi întrebătoare.

– Coniac?

Nick dădu imediat din cap. Ea turnă din lichidul arămiu. Cu o mişcare exersată, aprinse o lumînare şi, ținînd paharul de picior, îl răsuci deasupra flăcării pînă cînd coniacul atinse temperatura potrivită, apoi i-l întinse. Nici o femeie nu mai făcuse asta pentru el. Băutura era parfumată, nuctată, cu o aromă încîntătoare.

Uitîndu-se prin încăpere, Nick văzu un perete acoperit de rafturi cu cărți. Erau volume peste tot, în fiecare colțişor. Se apropie, curios. Deşi nu citea prea bine, îşi dădu seama că majoritatea cărților erau despre sex şi anatomie.

– E o plăcere de-a mea, spuse doamna Bradshaw pe un ton prietenos. Colecționez volume despre tehnici sexuale şi obiceiuri ale diferitelor culturi. Unele dintre ele sînt destul de prețioase. În ultimii zece ani am aflat foarte multe lucruri despre subiectul meu preferat.

– E mai interesant decît să colecționezi cutii decorative, spuse el, făcînd-o să rîdă.

– Rămîi aici. Vin imediat. Cît sînt plecată, eşti binevenit să răsfoieşti cărțile.

Intră în camera de alături, în care era un pat cu baldachin. Pe Nick îl cuprinse din nou teama. Dădu băutura peste cap, aşeză paharul jos şi se apropie de rafturile cu cărți. Îi atrase atenția un volum mare, legat în piele roşie. Era vechi şi coperta scoase un sunet slab cînd

o deschise. Paginile erau pline cu ilustrații pictate manual, desene întruchipînd corpuri aşezate în poziții sexuale mai neobişnuite decît orice şi-ar fi putut el imagina vreodată. Simți un nod în stomac. Inima îi bătu mai tare şi se simți cuprins de un val de pasiune. Închise repede cartea şi o aşeză înapoi pe raft. Se întoarse la bar îşi mai turnă un coniac, pe care îl dădu peste cap fără să-i simtă gustul.

Aşa cum promisese, doamna Bradshaw se întoarse curînd. Se opri în pragul uşii, îmbrăcată într-un halat subțire, tivit cu dantelă. Avea mîneci lungi, triunghiulare, cu croială medievală. Mătasea albă îi descoperea seducător sînii şi lăsa să se ghicească o umbră între coapse. Doamna avea un trup minunat şi ştia asta. Genunchiul îndoit îi scotea în evidență linia piciorului, iar părul roşcat, acum desfăcut, îi cădea în valuri pe umeri şi pe spate, făcînd-o să pară mai tînără, mai delicată.

Nick se înfioră şi simți cum îi vine şi mai greu să respire.

– Să ştii că-mi aleg cu grijă amanții, spuse ea chemîndu-l mai aproape cu un gest al mîinii. Un talent ca al meu nu trebuie irosit.

– De ce eu? întrebă Nick pe un ton grav.

Se apropie de ea. Doamna nu folosea parfum. Mirosea a săpun şi a piele curată, o aromă mult mai seducătoare decît aceea a iasomiei sau a trandafirilor.

– Pentru felul în care m-ai atins. Ai găsit imediat cele mai sensibile locuri de pe mîna mea, în centrul palmei şi în interiorul degetelor. Puțini bărbați sînt atît de pricepuți.

În loc să se simtă flatat, Nick intră în panică. Avea de la el aşteptări pe care sigur nu le va putea îndeplini. Îşi păstră chipul impasibil, dar stomacul i se strînse dureros în timp ce ea îl trăgea în dormitorul cald, luminat de flăcările şemineului.

– Doamnă Bradshaw, spuse el stînjenit în timp ce se apropiau de pat. Trebuie să-ți spun...

– Gemma, murmură ea.

– Gemma, repetă el, uitîndu-şi gîndurile în timp ce ea îl ajuta să-şi scoată haina.

Dezlegînd nodul eşarfei umede, doamna îi zîmbi.

– Tremuri ca un băietan de treisprezece ani. Oare cunoscutul domn Gentry e atît de intimidat la gîndul că se va culca cu faimoasa doamnă Bradshaw? Nu mă aşteptam, din partea unui bărbat atît de umblat. Cu siguranță că nu eşti virgin la cei... Douăzeci şi trei de ani?

– Douăzeci şi patru.

Murea pe interior, ştiind că n-o poate amăgi, n-o poate convinge că are mai multă experiență. Înghițind în sec, spuse:

– Nu am mai făcut asta niciodată.

Sprîncenele ei arcuite se ridicară puțin.

– Nu ai fost niciodată la un bordel?

Cumva, el reuşi să rostească:

– Nu am făcut niciodată dragoste cu o femeie.

Expresia de pe chipul ei nu se schimbă, dar el îi simți uimirea. După o pauză lungă, îl întrebă cu tact:

– Atunci poate că ai împărțit patul cu alți bărbați?

Nick clătină din cap, uitîndu-se pierdut la tapet. Liniştea era întreruptă doar de bătăile inimii lui, iar curiozitatea doamnei era aproape palpabilă. Urcă scărița din lemn aşezată lîngă patul înalt şi se întinse pe saltea. Încet, se lăsă pe-o parte, relaxată ca o pisică. Îi înțelegea bine pe bărbați, aşa că tăcu şi aşteptă, răbdătoare. Nick încercă să-şi păstreze tonul egal, dar vocea îi tremură puțin.

– Cînd aveam paisprezece ani am fost condamnat la zece luni pe un vapor închisoare.

Văzu din expresia ei că înțelesese. Condițiile de pe o astfel de navă şi faptul că bărbați în toată firea erau închişi alături de băieți tineri nu erau vreun secret.

– Sigur că deținuții au încercat să profite de tine, spuse ea pe un ton neutru. A reuşit vreunul?

– Nu. Dar de atunci...

Nick tăcu un moment. Nu povestise nimănui despre trecutul care îl bîntuia. Nu-i era uşor să-şi rostească temerile.

– Nu suport să fiu atins, rosti încet. De nimeni, în nici un fel. Am vrut...

Tăcu puțin, ezitînd.

– Uneori îmi doresc atît de mult să fiu cu o femeie că aproape-mi pierd mințile. Dar nu reuşesc să...

Se opri, neajutorat. Nu putea să-i spună că, pentru el, sexul, durerea şi vina erau legate, că simplul fapt de a face dragoste cu cineva părea la fel de imposibil ca a sări de pe o stîncă. Atingerea altcuiva, oricît de nevinovată, declanşa în el nevoia acută de a se apăra.

Dacă Gemma ar fi avut o reacție prea vehementă, dacă ar fi fost îngrozită sau înduioşată peste măsură, Nick s-ar fi speriat. Dar ea nu făcu decît să-l privească atent. Cu o mişcare grațioasă, îşi coborî picioarele pe podea, veni înaintea lui şi începu să-i desfacă vesta.

– Probabil că ai fantezii, spuse. Imagini, gînduri care te aprind.

Nick începu să respire mai repede în timp ce-şi scotea haina. Frînturi de vis i se perindară prin minte. Gînduri necuviincioase care-l încărcaseră şi-i chinuiseră trupul. Da, avea fantezii. Vise cu femei legate, care gemeau sub el cu picioarele desfăcute. Dar nu putea să mărturisească astfel de lucruri ruşinoase, nu? Însă ochii căprui ai Gemmei Bradshaw îi făceau o invitație pe care n-o putu refuza.

– Îți spun despre fanteziile mele mai întîi, rosti ea. Vrei?

El dădu din cap, înfierbîntat.

– Mi-ar plăcea să fiu goală, pe o scenă, în fața mai multor bărbați, spuse ea pe un ton scăzut şi cald. L-aş alege pe unul dintre ei, care mi-ar plăcea mai mult, şi l-aş aduce alături de mine ca să-mi facă orice îi spun eu. După aceea aş alege altul şi altul, pînă cînd aş fi satisfăcută pe deplin.

Îi trase cămaşa din pantaloni, iar Nick o scoase peste cap, fără s-o mai descheie. Era foarte aprins. Gemma îi privi pieptul, apoi îi atinse părul, mai întunecat decît cel de pe cap, scoțînd un sunet apreciativ.

– Eşti puternic. Îmi place asta.

Degetele ei îi mîngîiară pielea fierbinte, iar Nick făcu, instinctiv, un pas înapoi. Încet, Gemma îi făcu semn să se apropie din nou.

– Dacă vrei să facii dragoste, scumpule, mă tem că nu poţi evita atingerile. Nu te mişca, mai spuse, întinzînd mîna ca să-i deschidă primul nasture de la pantaloni. Şi spune-mi despre fanteziile tale.

Nick se uită la tavan, la perete, la ferestrele cu draperii din catifea, la orice altceva decît la mîinile ei atît de aproape de nasturii pantalonilor lui.

– Vreau să am eu tot controlul, spuse răguşit. Îmi imaginez cum ar fi să leg o femeie de pat. Nu poate să se mişte sau să mă atingă. Nu poate să mă oprească şi eu îi fac orice vreau.

– Mulţi bărbaţi au fantezia asta, spuse Gemma atingîndu-l cu degetele în timp ce-i descheia ultimii nasturi de jos.

Nick uită să mai respire. Doamna se aplecă spre el, iar respiraţia ei îi gîdilă pieptul.

– Şi ce îi faci după ce o legi? murmură ea.

El se întunecă, aprins şi stînjenit.

– O ating peste tot. Cu gura, cu degetele... O fac să mă roage. O fac să ţipe.

Strînse din dinţi cînd degetele ei lungi şi reci îl eliberară din pantaloni.

– Doamne...

– Ei bine, spuse ea mîngîindu-l, eşti un tînăr foarte dotat.

Nick închise ochii, încercînd să-şi stăpînească senzațiile.

– Femeilor le place asta? întrebă nesigur.

Gemma continuă să-l mîngîie şi răspunse:

– Nu tuturor. Unele nu pot să cuprindă un bărbat atît de mare. Dar nu e iremediabil.

Îi dădu drumul cu blîndețe şi se apropie de o cutie din mahon aşezată pe o noptieră. Căută în ea o clipă, spunîndu-i fără să-l privească:

– Scoate-ți restul hainelor.

Teama şi dorința dădeau o luptă în interiorul lui. Pînă la urmă, dorința cîştigă. Îşi dezbrăcă hainele, simțindu-se vulnerabil şi foarte aprins. Gemma găsi ce căuta, se întoarse şi aruncă spre el un obiect. Din reflex, Nick îl prinse. Era o frînghie vişinie, catifelată. Uimit, o urmări cum îşi dă jos halatul şi-l lasă să-i cadă la picioare. Cu un zîmbet provocator, ea se urcă pe pat, arătîndu-i posteriorul. Fiecare părticică a corpului ei suplu era la vedere, inclusiv părul colorat dintre picioare. Sprijinindu-se pe coate, arătă cu capul spre frînghia de catifea din mîna lui.

– Cred că ştii ce ai de făcut mai departe, îi spuse.

Nick era uimit de lejeritatea cu care se lăsa ea pe mîna unui străin.

– Ai încredere să-ți fac asta?

Gemma rosti foarte încet:

– E nevoie să avem încredere unul în celălalt ca să facem asta, nu-i aşa?

Nick se aşeză lîngă ea pe pat, tremurînd, şi îi legă încheieturile, apoi le prinse de tăblia patului. Trupul ei era la mila lui. Se aplecă şi o sărută pe gură.

– Cum să fac să-ţi placă? şopti el.

– Hai să facem cum îţi place ţie de data asta, spuse ea atingîndu-i buza de jos cu limba. Ne ocupăm mai tîrziu de nevoile mele.

Nick îi exploră încet trupul, iar teama se transformă în căldură. Pe măsură ce găsea locuri care-o făceau să geamă, la baza gîtului, pe încheieturi, sub sîni, era din ce în ce mai aprins. O atinse, o gustă, o muşcă, se îmbătă cu pielea şi parfumul ei. Pînă la urmă, cînd simţi că nu mai rezistă, se aplecă între coapsele Gemmei şi pătrunse în locul cald şi umed pe care-l dorea atît. Spre ruşinea lui, termină după numai o mişcare, înainte să o mulţumească şi pe ea. Tremură de plăcere, îşi ascunse faţa în părul ei roşu şi gemu gutural.

Răsuflînd cu greutate, se grăbi să-i dezlege încheieturile. După ce o eliberă, se răsuci pe o parte, cu spatele la ea, şi se uită în gol, spre umbrele de pe perete. Era ameţit. Nu ştia nici el de ce, dar simţi că-l ustură colţurile ochilor, aşa că îi închise, încercînd să se apere de ameninţarea lacrimilor.

Gemma se mişcă în spatele lui şi îi puse mîna pe şoldul gol. Nick tresări, dar nu se feri. Ea îi sărută baza coloanei, iar el simţi sărutul pînă în vîrful degetelor.

– Ai talent, îi şopti. Ar fi păcat să nu înveţi mai multe. O să-ţi propun ceva ce nu propun multora, Nick. Vino să

mă vizitezi din cînd în cînd, şi eu o să te învăț tot ce ştiu. Am multe de împărtăşit. Nu e nevoie să plăteşti, ci doar să-mi aduci cîte un cadou din cînd în cînd.

El rămase în continuare nemişcat, aşa că ea îi muşcă uşor încheietura dintre umăr şi gît.

– După ce termin cu tine, nici o femeie din lume nu-ți va putea rezista. Ce zici de asta?

Nick se întoarse, o prinse sub el şi îi privi chipul zîmbitor.

– Sînt pregătit pentru prima lecție, spuse, sărutînd-o.

Capitolul I
Trei ani mai tîrziu

Aşa cum obişnuia, Nick intră în apartamentele Gemmei fără să bată la uşă. Era duminică după-amiaza, ora la care se întîlneau aproape în fiecare săptămînă. De acum, mirosul familiar al locului, de piele, băutură şi flori proaspete, era suficient ca să-i trezească dorința. În acea zi era mai înfierbîntat decît altă dată, pentru că munca îl ținuse departe de Gemma timp de paisprezece zile.

Încă din prima noapte îi urmase regulile fără să pună întrebări. Nu avea de ales, dacă voia să o vadă în continuare. Se împrieteniseră întrucîtva, dar întîlnirile lor erau mereu carnale. Gemma nu se arătase interesată de sentimentele lui. Era o femeie cu suflet bun, însă în puținele ocazii cînd Nick încercase să vorbească despre lucruri mai profunde, ea îl întrerupsese cu blîndețe. Foarte bine, se gîndise el. Nu voia să-i povestească despre urîțenia trecutului sau despre emoțiile încîlcite pe care le simțea.

Aşa că se întîlneau în pat o dată pe săptămînă, dar secretele rămîneau secrete. Profesoara şi elevul ei dedicat. În dormitorul cu tapet auriu al Gemmei, Nick învățase mai multe despre dragoste decît credea că se

poate. Aflase cum să-şi folosească degetele, limba, dinții şi buzele cu delicatețe, dar şi cu forță. Mai mult decît orice, învățase despre disciplină, despre cum răbdarea şi creativitatea o puteau face chiar şi pe experimentata doamnă Bradshaw să țipe pînă cînd răguşea. Ştia cum să aducă o femeie pe culmile extazului şi să o țină acolo ore întregi, cum să îi facă plăcere numai sărutîndu-i sfîrcurile sau atingînd-o cu buricele degetelor.

La ultima lor întîlnire, Gemma îl provocase să o satisfacă doar vorbindu-i. El îi şoptise la ureche minute întregi, despre lucruri din ce în ce mai neruşinate, pînă cînd ea se îmbujorase din cap pînă în picioare şi tremurase lîngă el.

Cu gîndul la trupul ei voluptos, Nick simți un val de căldură şi nerăbdare. Intră în camera în care ea-şi primea oaspeții, dar se opri brusc cînd dădu cu ochii de un tînăr aşezat pe un fotoliu de catifea, îmbrăcat numai într-un halat de culoarea vinului roşu. Era, gîndi el uimit, acelaşi veşmînt pe care-l purta şi el cînd o vizita pe Gemma.

Ea nu-i jurase credință şi sigur că el nu era unicul ei amant. Cu toate astea, îl uimi să vadă acolo un alt bărbat şi să simtă parfumul inconfundabil al sexului.

Văzîndu-l, străinul se îmbujoră şi îşi îndreptă spatele. Era un tînăr bine făcut, cu pielea albă şi destul de inocent ca să se simtă stînjenit. Gemma ieşi din dormitor, îmbrăcată într-un neglijeu verde, transparent, care abia îi acoperea sfîrcurile trandafirii. Zîmbi cînd îl văzu pe Nick, deloc deranjată de sosirea lui neanunțată.

– Bună ziua, dragul meu, murmură, prietenoasă ca de obicei.

Nu dorea ca ei doi să se întîlnească aşa, dar nici n-o supăra vizita lui Nick. Întorcîndu-se către bărbatul blond, spuse cu blîndeţe:

– Aşteaptă-mă în dormitor.

Acesta o privi cu adoraţie, apoi făcu după cum i se spusese. Nick îl privi dispărînd în camera de alături şi îşi aminti de el însuşi în urmă cu trei ani, nerafinat, aprins şi ameţit de arta senzuală a Gemmei. Ea îi mîngîie părul negru cu o mişcare delicată.

– Nu mă aşteptam să te întorci atît de repede din investigaţie, spuse fără urmă de supărare. După cum vezi, sînt cu noul meu protejat.

– Cel care mă înlocuieşte, spuse Nick.

Nu era chiar o întrebare, şi îl cuprinsese un sentiment neplăcut.

– Da, spuse Gemma încet. Nu mai ai nevoie de mine. Acum, că ştii tot ce-aş putea să te învăţ, prietenia noastră se va destrăma. Prefer să îi punem punct cît timp încă ne face plăcere amîndurora.

Lui îi veni neaşteptat de greu să vorbească.

– Încă te mai vreau, spuse.

– Numai pentru că îţi sînt cunoscută, familiară.

Zîmbind cu afecţiune, se întinse spre el şi-l sărută pe obraz.

– Nu fii laş, dragule. E timpul să cauţi pe altcineva.

– Nimeni nu se compară cu tine, spuse el nemulţumit.

Ea rîse tandru şi-l mai sărută o dată.

– Dovadă că mai ai multe de învățat, spuse, zîmbind şiret. Du-te şi găseşte o femeie care merită. Culcă-te cu ea, fă-o să se îndrăgostească de tine. Fiecare om ar trebui să iubească măcar o dată în viață.

Nick îi atuncă o privire supărată.

– Ăsta e ultimul lucru de care am nevoie, o informă, făcînd-o să rîdă.

Gemma se retrase cîțiva paşi, apoi îşi desfăcu părul cu o mişcare lejeră.

– Nu vreau să ne spunem adio, rosti ea lăsînd agrafele pe o măsuță de lîngă fotoliu. Prefer la revedere. Acum te rog să mă scuzi, dar mă aşteaptă elevul meu. Bea un pahar înainte să pleci, dacă îți face plăcere.

Nedumerit, Nick rămase pe loc, în timp ce Gemma dispăru în dormitor, închizînd uşa în urma ei.

– Iisuse, mormăi el.

Apoi rîse, nevenindu-i să creadă că fusese dat la o parte cu atîta uşurință după toate lucrurile pe care le făcuseră împreună. Dar nu era furios. Gemma fusese prea generoasă cu el, prea bună ca să simtă altceva decît recunoştință față de ea.

Du-te şi găseşte altă femeie, gîndi el uimit. Părea imposibil. Erau femei peste tot, elegante sau simple, voluptoase sau subțiri, cu pielea albă sau întunecată, înalte, scunde... Iar el putea găsi ceva frumos la oricare dintre ele. Dar Gemma fusese singura cu care avea curaj să se culce. Nu-şi putea imagina cum ar fi putut să fie cu altcineva.

Cum să convingă o femeie să-l iubească? Zîmbi amar, gîndindu-se, pentru prima dată, că Gemma nu ştia despre ce vorbeşte. Nici o femeie nu l-ar fi putut iubi pe el. Şi, dacă vreodată s-ar fi întîmplat aşa ceva, atunci aceea ar fi fost cea mai mare prostie din viaţa ei.

Capitolul II

Era aici. Nick ar fi putut să jure. Se uită printre invitații care se plimbau în grădina de la Stony Cross Park. Băgă mîna în buzunarul hainei şi atinse cutiuța cu portretul lui Charlotte Howard. Încet, mîngîie cu degetul mare marginea emailată, continuînd să se uite prin mulțime.

O căuta de două luni. Ajunsese în Hampshire, un loc cu dealuri înverzite, păduri bătrîne şi văi abrupte. Partea de apus a țării prospera, cu cele douăzeci de centre pentru comerț abundînd de lînă, lemn, brînzeturi, miere şi şuncă. Stony Cross Park era cea mai vestită dintre proprietățile locului. Conacul construit alături de un lac de pe valea fertilă a rîului Itchen era o ascunzătoare bună,se gîndi Nick. Dacă avea dreptate, Charlotte se angajase ca doamnă de companie în casa lordului Westcliff, pentru mama acestuia.

Ştia tot ce se putea şti despre ea. Voia să înțeleagă cum gîndeşte şi să afle cum o văd ceilalți. Poveştile pe care le auzise erau atît de contradictorii încît se întreba dacă rudele şi prietenii ei cunoşteau aceeaşi persoană.

Părinții o considerau o fiică ascultătoare, dornică să fie pe plac şi care se temea de judecata aspră a celorlalți.

Dispariția ei îi uimise. Credeau că fata se resemnase şi avea să se mărite cu lordul Radnor. Charlotte ştia din copilărie că bunăstarea familiei depindea de asta. Părinții ei făcuseră un pact cu diavolul şi o vînduseră pentru beneficiile pe care le oferea lordul. Se bucurau deja de ajutorul lui de peste zece ani. Dar cu puțin timp înainte ca el să-şi ia răsplata, Charlotte fugise. Familia Howard îi spusese clar lui Nick că fata trebuia găsită şi adusă fără întîrziere lordului Radnor. Nu înțelegeau de ce fugise, pentru că lor li se părea că ar fi putut fi foarte mulțumită ca lady Radnor.

Însă Charlotte nu era de acord. Prietenele ei de la *Maidstone,* şcoala cu internat la care învățase, majoritatea măritate de acum, îi povestiseră lui Nick despre o fată din ce în ce mai nemulțumită de felul în care Radnor îi controla fiecare mişcare. Personalul şcolii, dorind să aibă parte de donațiile generoase ale lordului, se bucurase să facă după cum dorea acesta. Charlotte învăța alte lucruri decît prietenele ei. Radnor îi alesese materiile şi ceruse ca ea să meargă la culcare cu o oră înaintea celorlalți elevi. Ba chiar stabilise cît are voie să mănînce, cînd, în urma uneia dintre vizitele fetei, lui i se păruse că s-a îngrăşat şi că trebuia să mai piardă în greutate.

Deşi Nick înțelegea nevoia ei de a scăpa, nu simțea milă. Lui nu îi era milă de nimeni. Acceptase demult nedreptățile vieții, întorsăturile crude pe care nu le puteai evita la nesfîrşit. Suferința unei şcolărițe nu se compara cu lucrurile prin care trecuse el. Nu avea nici o remuşcare

s-o aducă pe Charlotte lordului Radnor, să-şi ia restul de bani şi să uite cu totul de mireasa ghinionistă.

Privi nerăbdător prin mulțime. Nici urmă de fată. În casă erau cel puțin trei duzini de familii, toate invitate la o petrecere care ținea o lună. Evenimentul anual era găzduit de lordul Westcliff. Ziua se vîna, se trăgea cu arcul şi se practicau sporturi de cîmp. Seara, oaspeții mergeau la spectacole muzicale şi la baluri.

Deşi era aproape imposibil să faci rost de o invitație la Stony Cross Park, Nick reuşise cu ajutorul cumnatului său, sir Ross Cannon. Se decisese să pozeze într-un aristocrat plictisit, care dorea să se revigoreze petrecînd cîteva săptămîni la țară. La rugămintea lui sir Ross, lordul Westcliff îl invitase şi pe el, fără să ştie că Nick e detectiv şi că o caută pe mireasa fugită de acasă.

Bijuteriile doamnelor străluceau sub mulțimea de lumini atîrnate de crengile stejarilor. Un zîmbet trist înflori în colțul gurii lui Nick la gîndul că porumbițele ar fi putut fi văduvite foarte uşor de podoabele lor. Nu cu multă vreme în urmă el însuşi ar fi făcut asta. Era mai priceput la hoții decît la treburi polițieneşti. Dar acum era detectiv, şi trebuia să se poarte onorabil.

– Lord Sydney.

Vocea unui bărbat îi întrerupse gîndurile, iar Nick se întoarse spre Marcus, lord de Westcliff. Contele era o prezență formidabilă. Deşi nu foarte înalt, avea umerii lați şi semăna cu un taur puternic. Trăsăturile îi erau îndrăznețe şi bine conturate, cu ochi negri şi vicleni înfundați într-un chip cu ten întunecat.

Nu arăta deloc ca alți membri ai înaltei societăți. Dacă nu ar fi fost îmbrăcat în haine elegante de seară, ai fi crezut că e unul dintre muncitorii din port sau un călător. Avea, în orice caz, sînge albastru. Moştenise unul dintre cele mai vechi titluri din țară, cîştigat de strămoşii lui în anii 1300. Ironic, se zvonea că Westcliff n-ar fi un susținător al monarhiei şi nici al moştenirii titlurilor, fiindcă era de părere că nici un om nu ar trebui să fie ferit de prețul şi îngrijorările vieții de rînd.

Lordul continuă, cu vocea lui gravă:

– Bine ai venit la Stony Cross, Sydney.

Nick făcu o reverență scurtă.

– Mulțumesc, sire.

Contele îl privi sceptic.

– Sponsorul dumitale, sir Ross, mi-a scris că suferi de plictiseală.

Din tonul lui era clar că avea foarte puțină înțelegere pentru bogătaşii plictisiți. La fel simțea şi Nick. Pufni în gînd, supărat că era nevoit să se prefacă aşa.

– Da, spuse, zîmbind obosit. E o suferință chinuitoare. Sînt tare melancolic. Mi s-a spus că mi-ar face bine schimbarea decorului.

Contele scoase un sunet dezaprobator.

– Pot să-ți recomand un tratament excelent pentru plictiseală. Pur şi simplu apucă-te de ceva folositor.

– Îmi sugerați să muncesc? spuse Nick străduindu-se să pară dezgustat. Poate că aşa ceva i-ar fi de folos altuia. Plictiseala mea necesită odihnă şi distracție.

Ochii negri ai lui Westcliff străluciră cu dispreț.

– O să încercăm să-ți oferim suficient din amîndouă.

– Abia aştept, murmură Nick, atent la accentul său.

Deşi se născuse fiu de viconte, prea mulții ani petrecuți în pătura de jos a societății londoneze îi împrumutaseră vocii sale o cadență specifică acesteia şi darul de-a înmuia consoanele.

– Westcliff, ce mi-ar plăcea mai mult acum ar fi să beau ceva şi să găsesc o femeie delicioasă.

– Am un Longueville Armagnac excepțional, rosti în barbă lordul, clar nerăbdător să scape de Nick.

– Mi-ar face mare plăcere un pahar.

– Bine. Trimit pe cineva să-ți aducă.

Se răsuci şi începu să se îndepărteze.

– Şi o femeie? insistă Nick, abținîndu-se să rîdă cînd lordul se crispă.

– De asta, Sydney, va trebui să te ocupi tu însuți.

Contele ieşi de pe terasă, iar Nick rînji şiret. Pînă acum jucase foarte bine rolul de tînăr rîzgîiat. Reuşise să-l enerveze pe conte peste măsură. De fapt, îl plăcea pe Westcliff, fiindcă recunoştea în atitudinea acestuia acelaşi cinism hotărît pe care-l simțea el însuşi.

Ieşi de pe terasă şi începu să se plimbe prin grădina, care fusese creată ca un spațiu deschis, dar avea multe cotloane intime. În aer se simțea miros de clopoțel şi de mirt. La apropierea lui, păsările cîntătoare dintr-o colivie ciripiră disperat. Era tentat să deschidă portița şi să le elibereze, dar nu ar fi fost de nici un folos, fiindcă păsările

aveau aripile scurtate. Oprindu-se la malul rîului, se uită spre apă şi mai departe, la sălciile, fagii şi stejarii printre ramurile cărora străluceau razele lunii.

Se făcuse tîrziu. Poate Charlotte era în casă. Plimbîndu-se la întîmplare, Nick ajunse aproape de una dintre aripile conacului construit din piatră de culoarea mierii şi străjuit în cele patru colţuri de turnuri înalte cît şase etaje. În faţa clădirii era o curte foarte mare, iar pe marginea ei erau un grajd, o spălătorie şi casele joase ale servitorilor. Faţada grajdului era asemenea intrării în capela din cealaltă parte a curţii. Nick se miră de frumuseţea clădirii, diferită de orice văzuse înainte. Intră printr-o arcadă într-o curte acoperită, unde stăteau atîrnate mai multe harnaşamente. În aer pluteau mirosuri plăcute – fîn, cal, piele şi lac. În spate, caii se adăpau dintr-o fîntînă de marmură. Nick călcă neauzit pe dalele de piatră, cu pasul uşor al poliţiştilor de pe strada Arcului, dar caii sforăiră şi loviră din copite oricum. Erau cel puţin douăzeci de armăsari în grajd. Pentru că nu mai era nimeni altcineva, Nick ieşi pe poarta de vest.

Ajunse în faţa unui perete înalt, de piatră. Cu siguranţă fusese construit ca vizitatorii să nu cadă de pe creasta abruptă în rîul care curgea dedesubt. Nick se opri uimit. Pe zid era o siluetă subţire. O femeie, atît de neclintită încît la început îi păruse a fi statuie. Dar un vînticel îi mişcase poalele rochiei şi îi desfăcuse o şuviţă din părul blond. Privind-o fascinat, detectivul se apropie.

Numai un prost s-ar fi căţărat pe un zid denivelat, riscînd să cadă şi să moară. Fermeia nu părea a şti ce-o

aşteaptă. Din felul în care-şi ținea capul, Nick îşi dădu seama că ea se uita drept înainte, spre orizontul întunecat. Ce Dumnezeu făcea acolo? Cu doi ani înainte, văzuse pe cineva stînd aşa chiar înainte să sară de pe un pod peste Tamisa.

Îi căzură ochii pe tivul rochiei ei, prins sub călcîi, şi asta-l făcu să acționeze. Din cîteva mişcări sigure, se urcă fără zgomot pe zid.

Femeia îl văzu apropiindu-se, se întoarse spre el şi ochii îi străluciră chiar înainte să-şi piardă echilibrul. Nick o prinse şi o trase la piept, apucînd-o cu brațul de mijloc. Gestul îi dădu un sentiment ciudat de satisfacție, ca şi cum o piesă de puzzle şi-ar fi găsit locul. Ea țipă, prinzîndu-se de el. Şuvița blondă îi atinse chipul, iar mirosul pielii ei, proaspăt şi sărat, îi invadă nările. Imediat simți cum îi lasă gura apă, şi asta îl uimi, fiindcă nu mai avusese niciodată o reacție atît de viscerală la simpla prezență a unei femei. Voia să sară jos cu ea în brațe şi s-o ducă departe, ca unul dintre lupii pădurilor medievale, ca s-o poată devora în pace. Ea se crispase în brațele lui şi respira cu greu.

– Dă-mi drumul, spuse, încercînd să se elibereze. De ce-ai făcut una ca asta?

– Era să cazi.

– Ba nu! Stăteam foarte bine pînă să vii tu în fugă şi să mă dărîmi...

– Ai tivul rochiei prins în toc.

Mişcîndu-se încet, ea ridică piciorul şi văzu că n-o minți se.

– Aşa este, spuse scurt.

Pentru că salvase oameni dintr-o mulțime de situații, Nick era obişnuit să primească măcar nişte mulțumiri de complezență.

– Nu spui mulțumesc?

– Am reflexe foarte bune. Aş fi putut să scap.

Nick rîse, nevenindu-i să creadă, iritat şi fascinat de încăpățînarea ei.

– Dacă nu eram eu, ți-ai fi frînt gîtul.

– Vă asigur, domnule, că nu era deloc nevoie să mă salvați. Oricum, fiindcă e clar că aveți de gînd să o țineți una şi bună, mulțumesc. Acum vă rog să-mi dați drumul.

Tonul fusese lipsit de recunoştință. Nick rînji. Îi plăcea curajul ei, chiar dacă îi simțea inima bătînd tare sub încheietura brațului cu care-o prinsese. Încet, o eliberă şi o ajută să se întoarcă. Ea se dezechilibră puțin şi îl apucă de mînecă, speriată.

– Te-am prins, spuse el calm.

Fata îl privi şi încremeniră amîndoi uitîndu-se unul la celălalt. Nick uită de zidul de sub picioare. Stăteau nemişcați, plutind în lumina albastră a lunii, care făcea ca totul să pară ireal. Ca trăznit, o recunoscu. Se uita la trăsăturile care îi deveniseră mai familiare decît ale sale. Charlotte.

– Te-am prins, repetă zîmbind din colțul gurii.

Capitolul III

– Stai jos, îi spuse străinul lui Lottie, apucînd-o de umăr cu mîna lui mare şi forţînd-o să se aplece.

Ea făcu ce i se spunea şi se aşeză pe marginea zidului, cu picioarele atîrnînd. Bărbatul sări cu uşurinţă pe pămînt, apoi ridică braţele ca s-o prindă. Lottie ezită şi inima i se strînse. Intuiţia îi spunea să nu sară, fiindcă bărbatul din faţa ei arăta ca un animal de pradă la pîndă.

– Vino, murmură el, cu ochii albaştri strălucind în lumina lunii.

Lottie se aplecă înainte cu grijă, întinzînd mîinile. Îl apucă de umeri şi alunecă jos, iar el o prinse de talie, susţinînd-o cu o uşurinţă care îi trăda forţa. Mîinile lui întîrziară pe mijlocul ei, ajutînd-o să-şi recapete echilibrul.

Alături de el, pe pămînt, Lottie se miră că omul era atît de mare. Neobişnuit de înalt, cu umerii laţi şi mîini mari. Deşi bine îmbrăcat, într-o haină cu revere largi, după ultima modă, şi cu pantaloni bine croiţi, avea părul tuns prea scurt şi nu purta barbă sau mustaţă, lucru neobişnuit pentru aristocraţii de la Stony Cross Park. Domnii eleganţi aveau părul mai lung, cu favoriţi şi mustaţă. Bărbatul ăsta nu avea nici măcar puţină barbă

care să-i îndulcească trăsăturile aspre. Arătă cu capul spre zid.

– De ce erai acolo, sus?

O clipă, Lottie nu-şi găsi cuvintele, privindu-i chipul frumos. Natura fusese darnică. Avea trăsături princiare şi ochii de un albastru intens, ca noaptea. Cinismul din ei contrasta puternic cu umorul trădat de zîmbetul buzelor generoase. Părea a avea cam treizeci de ani, vîrsta la care bărbaţii se maturizau. Cu siguranţă că femeile de toate vîrstele erau atrase de el. Revenindu-şi în simţiri, reuşi să-i răspundă:

– Îmi place priveliştea.

– Ai putea-o vedea şi de la o fereastră.

Ea zîmbi timid.

– E mult mai plăcut dacă rişti puţin.

El zîmbi brusc, ca şi cum ar fi înţeles exact ce voia să-i spună ea. Zîmbetul o ameţi şi o făcu să-şi ţină respiraţia. Nu putea să-şi ia ochii de la el. În aer plutea ceva important, nerostit. Se simţea ca şi cum ei doi s-ar fi cunoscut de undeva, dar nu mai ştiau de unde.

– Cine sînteţi, domnule? întrebă ea. Nu v-am mai văzut pe aici.

– Poate că sînt îngerul tău păzitor.

– Nu păreţi tocmai angelic, răspunse ea neîncrezătoare, făcîndu-l să rîdă.

Se înclină şi i se prezentă:

– Lord Syndey, în slujba dumneavoastră.

Lottie făcu o reverenţă.

– Domnişoara Miller. Sînt doamna de companie a contesei moştenitoare, rosti, privindu-l curioasă. Lista invitaților lordului Westcliff e destul de restrînsă. Cum ați reuşit să faceți rost de invitație?

– Contele a fost amabil şi mi-a oferit ospitalitatea sa la recomandarea unui prieten comun.

– Ați venit la vînătoare? întrebă ea. De asta sînteți aici?

– Da, spuse el pe un ton ironic, lăsînd-o nelămurită. Vînez.

Din direcția petrecerii se auzi muzică şi amîndoi se uitară spre grădină.

– Am venit să văd caii, spuse Sydney. Iartă-mă că te-am inoportunat. Te întorci la petrecere?

Doamne, n-ar fi trebuit ca vreun bărbat să fie atît de şarmant! Lottie zîmbi.

– Nu în seara asta, sire.

– Dă-mi voie să te conduc înapoi în casă, atunci.

Lottie nu se opuse, iar lordul porni alături de ea. Bărbați ca el veneau adesea la Stony Cross Park. Te împiedicai la tot pasul de masculi feroce în căutare de sporturi dure. În ultimii doi ani, mulți dintre ei îi făcuseră propuneri lui Lottie. Dar acesta era diferit. Nu era la fel de nepăsător şi de lipsit de scop ca alți aristocrați care veneau aici. Avea ceva necruțător, ceva ascuns aproape de suprafață. Nu se simțea tocmai în siguranță alături de el. Şi cu toate astea voia să-l cheme mai aproape şi să-l facă să zîmbească din nou.

– Nu pare să-ți fie deloc teamă de înălțime, domnişoară Miller, rosti el.

– Nu mi-e teamă de nimic, răspunse ea sigură de sine.

– Toată lumea se teme de cîte ceva.

– Chiar? spuse ea provocîndu-l. Ce l-ar putea speria pe un bărbat ca dumneavoastră?

Spre surprinderea ei, el îi răspunse pe un ton serios.

– Nu-mi plac spațiile închise.

Vocea lui gravă îi făcu inima să bată mai tare. Avea un glas adînc, răguşit, ca şi cum abia s-ar fi trezit din somn, iar ea îl simțea din creştet pînă pe şira spinării, alunecînd ca mierea fierbinte.

– Nici mie, recunoscu Charlotte.

Se opriră în fața uşii care dădea în turnul dinspre sud, unde locuiau mulți dintre servitorii de rang mai înalt, inclusiv ea. Lumina de la ferestre strălucea pe aleia pavată cu pietriş. Lottie îşi dădu seama că părul lui nu era negru, ci şaten. Avea o nunață închisă, frumoasă, cu tonuri de la scoarță de arțar la roşcat închis. Voia să-i atingă părul, să-l simtă printre degete. Intensitatea emoției o tulbură. Făcînd un pas în spate, îi zîmbi cu regret şi spuse:

– La revedere, sire. Şi mulțumesc pentru că ați fost o companie atît de plăcută.

– Aşteaptă, spuse el repede. O să te revăd, domnişoară Miller?

– Nu, sire. Mă tem că tot timpul meu îi este dedicat contesei.

Nu era convins şi asta i se citea pe chip.

– Domnişoară Miller...

– La revedere, spuse ea din nou, pe un ton cald. Vă doresc şedere plăcută, sire.

Plecă repede, simțindu-i privirea ațintită asupra ei. Cînd ajunse în cameră, încuie uşa şi oftă. De cînd venise la Stony Cross Park, mulți dintre oaspeți îi făcuseră avansuri. Pînă acum nu se simțise atrasă de nici unul dintre ei, oricît de chipeş sau de bogat ar fi fost. După experiența cu Radnor, nu mai voia să aibă de-a face cu bărbați.

Dacă lordul ar fi fost blînd, nu calculat, dacă ar fi fost cald şi nu dominator, Lottie ar fi putut să accepte mai uşor căsătoria. Dar intențiile lui fuseseră clare de la început. Voia să controleze tot ce ținea de viața ei. Plănuia să-i distrugă personalitatea şi să o transforme după bunul lui plac. Măritişul cu el ar fi fost, literalmente, mai rău decît moartea.

Părinții ei refuzaseră să vadă realitatea, fiindcă aveau nevoie disperată de banii lui. Iar lui Lottie îi păruse foarte rău că trebuia să-i părăsească, pentru că ştia ce însemna asta pentru ei. Se simțea des vinovată ştiind că s-ar fi putut sacrifica. Dar instinctul de conservare fusese mai puternic. Pînă la urmă nu putuse să nu fugă, iar providența o adusese în Hampshire.

Aşa cum se aşteptase, însă, libertatea avea un preț. Se trezea adesea speriată, din coşmaruri în care era tîrîtă înapoi la Radnor. Nu putea să uite nici un moment că pe

urmele ei erau hăitaşii lui. Nu era în siguranţă nicăieri. Deşi îi plăcea viaţa la Stony Cross Park, era ca într-o colivie, cu aripile tăiate, să nu poată zbura. Nu avea unde să se ducă, nu avea ce să facă. Era clar că într-o bună zi va fi găsită. Iar asta însemna să nu aibă încredere în nimeni. Nici măcar într-un tînăr chipeş, cu nişte ochi foarte albaştri.

În loc să se întoarcă la petrecere, Nick merse în camera sa. Bagajul îi fusese deja despachetat de servitori. Hainele erau ordonate frumos în cufărul de mahon şi în şifonierul care mirosea a cuişoare.

Nerăbdător, îşi dezbrăcă haina, vesta şi eşarfa din mătase gri. Scoase cămaşa şi o mototoli, folosind-o ca să-şi şteargă sudoarea de pe faţă, de pe gît şi de pe piept. După ce o aruncă pe podea, se trînti pe patul ascuns într-un alcov din partea opusă uşii. Îşi scoase pantofii şi ciorapii, apoi se întinse, îmbrăcat numai în pantaloni. Se uită la tavanul acoperit cu lambriuri de lemn. Înţelegea în sfîrşit obsesia lui Radnor.

Charlotte Howard era cea mai fermecătoare femeie pe care o cunoscuse vreodată. Radia o remarcabilă voinţă, o forţă care te făcea să crezi că se mişcă deşi ea stătea pe loc. Trupul, chipul ei, fiecare părticică a corpului, era un amestec perfect echilibrat de forţă şi delicateţe. Voia să se scufunde în căldura ei, să o posede pînă cînd îşi găsea liniştea, să-şi ascundă faţa în curbura sînilor ei. Şi-o imagină senină, zîmbind, cu pielea înfierbîntată de

mîngîierile lui. Nici nu era de mirare că Radnor o voia. Cu toate astea, din dorința de-a o poseda cu totul, contele era în stare să-i distrugă spiritul care o făcea atît de atrăgătoare.

Ştia că poate să o răpească şi să o ducă la Londra înainte ca familia Westcliff să-şi dea seama de ce se întîmplă. Ar fi trebuit s-o facă dimineața, cînd nimeni nu se aştepta la aşa ceva. Tulburat, îşi împreună degetele la ceafă. Charlotte îi spusese că nu se teme de nimic. Nu o crezuse, dar îi admira curajul. Se temea şi ea. Ştia ce i s-ar fi întîmplat cînd ajungea înapoi la Radnor. Oricum, asta nu era treaba lui. Singura lui responsabilitate era să facă treaba pentru care era plătit. Pe de altă parte...

Nu avea de ce să se grăbească. Putea să stea la Stony Cross Park cîteva zile. Nu era aşteptat pe strada Arcului decît peste două săptămîni, iar pădurile din Hampshire erau mai bune decît mizeria şi mirosurile Londrei. Dacă stătea o zi sau două ar fi aflat mai multe despre ea. Trebuia să ştie dacă e aşa cum părea a fi.

Răsucindu-se pe o parte, Nick se gîndi. Nu îşi încălcase niciodată regulile pînă atunci, iar una dintre ele era să nu se apropie prea mult de cel pe care-l urmărea. Oricum, nu era dornic să respecte regulile, chiar dacă erau ale lui. Gîndul la Charlotte îl tulbura şi îl incita. Gemma încheiase relația dintre ei cu şase luni înainte, şi de atunci Nick nu fusese cu altă femeie. Nu pentru că nu dorea asta. Dimpotrivă, focul interior îl consuma. Şi nici din lipsă de femei care să-l dorească, pentru că erau

destule. Însă nu-l interesa nimic din ceea ce-i puteau ele oferi. Voia o femeie cu care să simtă intens pasiunea. O astfel de femeie era deosebit de experimentată în pat, sau, dimpotrivă, lipsită cu totul de experiență.

Întinzînd o mînă, căută printre hainele pe care le dezbrăcase şi găsi miniatura cu chipul ei. Aproape din reflex, apăsă butonul şi deschise caseta. Aşezîndu-se pe spate, privi chipul frumos al lui Charlotte.

Tu eşti aceea? se gîndi mîngîind imaginea cu vîrful degetului. Îl cuprinse dorința. Genele îi coborîră şi continuă să privească imaginea pictată, lăsîndu-şi mîna să alunece spre pantaloni.

Aşa cum obişnuia în fiecare zi, Lottie făcu o plimbare pe moşia Stony Cross, dis de dimineață. Traversă dealuri abrupte, acoperite de pădure, trecu de lacuri, iazuri şi luminişuri pline de viață. Cei mai mulți dintre oaspeți, la fel ca şi lady Westcliff, dormeau pînă tîrziu şi luau micul dejun la ora zece. Lottie nu reuşea să urmeze un astfel de program. Ea avea nevoie să se mişte, să scape de energia nervoasă din trup. În zilele cînd era prea frig sau ploua, o exaspera pe lady Westcliff, agitîndu-se.

Avea, pentru plimbare, trei sau patru trasee diferite, fiecare lung de cîte o oră. În dimineața aceea o apucă pe drumul care ducea de-a lungul străzii Hill, trecea printr-o pădure de stejar şi pe lîngă un izvor botezat fîntîna dorințelor. Era o dimineață rece şi umedă, ca la început

de mai, iar Lottie inspiră adînc mirosul de pămînt reavăn. Îmbrăcată într-o rochie lungă şi încălțată cu cizme pînă la jumătatea pulpei, fata se îndepărtă cu pas vioi de conacul Westcliff. Urmă o cărare nisipoasă care ducea în pădure. Broaşte de copac i se feriră din cale. Vîntul se juca printre frunze, deasupra ei, şi aducea cu el cîntece de păsări. Un uliu zbură prin apropiere, în căutare de pradă.

Deodată, Lottie văzu o siluetă masivă înainte, pe drum. Era un bărbat care se plimba prin pădure, ascuns de ceața dimineții. Poate un braconier. Deşi se oprise la distanță de el, omul avea auzul foarte fin şi întoarse imediat capul cînd ea călcă pe o rămurică. Fata rămase pe loc, iar omul se apropie. Îi recunoscu imediat mişcările grațioase, ca de felină. Era îmbrăcat lejer, într-o cămaşă cu vestă pe deasupra, o pereche de pantaloni ponosiți şi încălțat cu cizme. Lordul Sydney, cu aerul unui bandit fermecător. Se miră să-l vadă acolo cînd toți ceilalți oaspeți de la conac erau încă în paturile lor. Se miră şi mai tare de reacția pe care o avu la apropierea lui. O cuprinsese un fel de bucurie exaltată, aşa cum rar simțea.

– Bună dimineața, spuse lordul zîmbind.

Avea părul în dezordine şi eşarfa-i era legată neatent.

– Nu mă aşteptam să vă găsesc afară la ora asta.

– Nu dorm niciodată după răsărit.

Lottie arătă cu capul spre poteca spre care se îndrepta el.

– Voiați să mergeți încolo? Nu vă sfătuiesc.

– De ce nu?

– Cărarea asta duce la mlaştină şi la nişte lacuri adînci. Dacă faceţi un singur pas greşit v-aţi putea îneca în noroi. Asta dacă nu vă ciupeşte vreun păianjen sau nu vă muşcă vreun şarpe, spuse ea clătinînd din cap cu regret. Am pierdut cîţiva oaspeţi foarte simpatici în felul ăsta.

El zîmbi lent.

– Presupun că nu vrei să-mi spui pe ce altă cale s-o apuc?

– Dacă mergeţi în cealaltă direcţie, o să ajungeţi la o cărare care dă într-un drum scufundat. Mergeţi pînă la grădina din vale, intraţi prin deschizătura din gardul viu şi o să ajungeţi la altă potecuţă, ce duce spre vîrful dealului. De acolo se văd lacurile, satele şi pădurile. E un peisaj care-ţi taie răsuflarea.

– Tu într-acolo mergi?

Ea clătină din cap şi răspunse cu îndrăzneală:

– Eu merg în direcţia opusă.

– Şi pe mine cine o să mă mai salveze din mlaştină?

Ea rîse.

– Nu puteţi merge cu mine, sire. Nu se cade şi nu e înţelept.

Dacă ar fi fost văzuţi împreună, lumea ar fi vorbit. Şi cu siguranţă că lady Westcliff nu ar fi fost plăcut impresionată, fiindcă o avertizase că nu are voie să se împrietenească, aşa cum se spunea politicos, cu nici un bărbat.

– Vrei să fii singură? întrebă lordul Sydney cu o expresie neobişnuită pe chip, atît de subtilă şi rapidă încît nimeni n-ar fi sesizat-o. Iartă-mă. Ți-am întrerupt iar solitudinea.

Pe Lottie o uimise emoția trecătoare de pe figura lui. I se păruse că vede o suferință foarte mare acolo. De ce oare? Lordul Sydney avea tot ce i-ar fi trebuit unui om ca să fie mulțumit. Era liber, bogat, chipeş şi bine văzut în societate. Nu avea de ce să fie altfel decît foarte bucuros. Dar era nefericit, şi natura ei o făcea să dorească să-i aline suferința.

– Eu sînt prea obişnuită să fiu singură, spuse încet. Poate că ar fi o schimbare plăcută să am puțină companie.

– Dacă eşti sigură...

– Da, veniți cu mine, spuse ea privindu-i trupul bine făcut. Sper doar că veți putea ține pasul.

– O să încerc, o asigură el alăturîndu-i-se.

Ajunseră la un trunchi de fag căzut pe potecă, deasupra căruia insectele se agitau zgomotos sub razele soarelui.

– Uite, spuse Lottie arătînd spre o libelulă care zboară prin fața lor. Sînt mai mult de o duzină de specii în pădurea asta, şi cel puțin o sută de feluri de fluturi. Dacă vii la apus, poți să-i vezi pe cei cu dungă purpurie, care se adună în vîrfurile...

– Domnişoară Miller, o întrerupse el. Eu sînt londonez. Nouă nu ne plac insectele şi tot ce vrem e să scăpăm de ele.

Lottie oftă teatral, ca şi cum ar fi ofensat-o lipsa lui de interes pentru acest subiect.

– Bine. Atunci nu o să vă descriu speciile de gîndac de apă.

– Mulțumesc, răspunse el bucuros. Permite-mi să te ajut să treci peste trunchi...

– Nu e nevoie.

Lottie sări pe copacul căzut şi merse de-a lungul lui, arătîndu-i fără modestie ce frumos îşi ține echilibrul. Cînd eforturile ei fură întîmpinate de tăcere, se uită peste umăr şi-l văzu pe Sydney mergînd în urma ei, cu pasul uşor şi sigur al unei feline. Rîse speriată.

– Sînteți foarte agil pentru un domn atît de bine făcut.

Lordul Sydney nu-i răspunse, făcînd o grimasă care îi dădu de înțeles că nu i se părea mare lucru.

– De ce te-ai angajat ca doamnă de companie? întrebă el cînd ea ajunse pe pămînt, cu rochia foşnind.

O urmă şi el, sărind în acelaşi loc. Curios că nu făcu la fel de mult zgomot, deşi era de două ori mai mare. Lottie îşi alese cu grijă cuvintele. Nu-i plăcea să vorbească despre trecut. Nu doar că era periculos, dar o şi întrista.

– Familia mea e săracă. Nu am avut de ales.

– Te-ai fi putut mărita.

– N-am întîlnit pe nimeni cu care să vreau să mă mărit.

– Nici măcar cu lordul Westcliff?

– Lordul Westcliff? repetă ea surprinsă. De ce aş vrea să mă mărit cu el?

– E bogat şi are titlu, iar tu locuieşti de doi ani sub acoperişul lui, răspunse Sydney sarcastic. De ce nu ai vrea?

Lottie se încruntă, gînditoare. Contele nu era dezgustător, ba dimpotrivă. Westcliff era arătos, responsabil şi credea că un bărbat demn nu se plînge. Nu doar că avea principii morale stricte, dar era amuzant şi foarte bun la suflet, chiar dacă ascundea asta. În plus, ştia, văzuse Lottie, să se folosească de bunele sale maniere ca de o armă. Femeile erau atrase de el, dar nu şi ea. Simțea că nu are cheia care i-ar fi putut deschide inima contelui. Şi nici nu voia să aibă încredere în el şi să-i povestească despre motivul singurătății ei.

– Un bărbat în poziția lui n-ar fi interesat de o doamnă de companie, îi răspunse lui Sydney. Chiar dacă am avea acelaşi statut, sînt sigură că el nu m-ar privi aşa, la fel cum nu-l privesc nici eu pe el. Relația noastră, dacă se poate numi aşa, nu are acea...

Făcu o pauză, căutînd un cuvînd potrivit.

– Alchimie.

Vorbele atîrnară în aer, disipate de glasul scăzut al lui Sydney:

– Sînt sigur că alchimia păleşte în comparație cu siguranța pe care ți-ar putea-o oferi.

Siguranță. Ce-şi dorea ea mai mult, dar nu putea avea. Se opri şi privi chipul întunecat al lordului.

– Ce vă face să credeți că am nevoie de siguranță?

– Eşti singură. O femeie are nevoie să fie protejată.

– Eu nu. Am o viață plăcută la Stony Cross Park. Lady Westcliff e bună cu mine şi nu-mi lipseşte nimic.

– Lady Westcliff n-o să trăiască pentru totdeauna, îi atrase el atenția şi, deşi cuvintele fuseseră directe, tonul era înțelegător. Ce-o să faci după ce moare ea?

Întrebarea lui o surprinse. Nimeni nu-i mai spusese aşa ceva pînă atunci. Tulburată, se gîndi cîteva clipe.

– Nu ştiu, rosti cu sinceritate. Nu-mi dau voie niciodată să mă gîndesc la viitor.

Sydney o privea intens, iar ochii lui aveau o nuanță de albastru aproape nenaturală.

– Şi eu fac la fel.

Lottie nu ştia ce să creadă despre el. La început îi fusese uşor să-l considere un tînăr bogat şi fără griji, cu haine frumos croite şi trăsături perfecte. La o privire mai atentă semnele indicau altceva. Umbrele de sub ochi trădau nopți nedormite. Ridurile adînci de la colțurile gurii îi dădeau un aer cinic, neaşteptat la un bărbat atît de tînăr. Iar în momente ca acesta, în ochii lui se citea durerea. Expresia de pe chipul lordului se schimbă însă cu repeziciune. Deveni din nou banditul zeflemitor.

– Viitorul e prea plictisitor, spuse vesel. Mergem mai departe, domnişoară Miller?

Uimită de schimbarea lui bruscă de dispoziție, Lottie îl conduse afară din pădure, pe drumul scufundat. Soarele se ridicase pe cer, alungînd purpuriul şi încălzind poienițele. Cîmpul peste care trecură era plin de clopoței, muşchi verde şi flori roşii.

– În Londra nu vezi aşa ceva, nu? întrebă ea.

– Nu, răspunse Sydney, deşi nu părea impresionat de frumusețea tăcută din jur.

– Înțeleg că preferați viața la oraş, spuse ea zîmbind. Apartamente, străzi pavate, fabrici, fum de cărbune şi zgomot. Cum ar putea cineva să prefere aşa ceva?

Lumina soarelui îi scotea în evidență şuvițele aurii.

– Păstrează tu gîndacii şi iazurile, domnişoară. Eu prefer Londra.

– O să vă mai arăt ceva ce nu are Londra.

Cu un aer triumfător, tînăra îl conduse mai departe. Ajunseră la o fîntînă adîncă, plină cu apă murdară care se revărsa peste marginile bazinului.

– Ce e asta? întrebă lordul aruncînd o privire neîncrezătoare spre apă.

– O fîntînă a dorințelor. Toți cei din sat vin aici.

Grăbită, Lottie căută prin buzunarele rochiei.

– Fir-ar să fie! N-am nici o agrafă.

– La ce ți-ar trebui?

– Ca s-o arunc în fîntînă, spuse ea zîmbindu-i dojenitor. Credeam că toată lumea ştie. Nu poți să-ți pui o dorință dacă nu ai o agrafă.

– Ce dorință vrei să-ți pui? întrebă el răguşit.

– Nu e pentru mine. Eu mi-am pus multe dorințe aici. Voiam agrafa pentru dumneavoastră.

Reunțînd să mai caute, Lottie ridică privirea spre el. Sydney avea o expresie ciudată pe chip, uimită, îndurerată, ca şi cum l-ar fi lovit cineva în stomac. Nu se mişca

şi nu clipea, ci doar se uita la ea ca şi cum nu i-ar fi înțeles cuvintele. Tăcerea deveni stînjenitoare, iar Lottie aşteptă fascinată ca el să spună ceva. Uitîndu-se în altă parte, lordul se întoarse spre cîmpul de clopoței şi-l privi intens, de parcă ar fi încercat să priceapă ceva lipsit de sens.

– Puneți-vă totuşi o dorință, spuse Charlotte repede. O să arunc eu o agrafă în fîntînă data viitoare cînd trec pe aici.

Lord Sydney clătină din cap, iar cînd vorbi, păru chinuit:

– N-aş şti ce să cer.

Continuară să meargă în tăcere. Trecură de o potecă înfundată în noroi, de-a lungul drumului mlăştinos, pînă ajunseră la piciorul unui pod care acoperea un pîrîiaş. Pe cealaltă parte a apei era o poieniță îmbietoare, cu tufe înalte pînă la brîu.

– Pe aici, spuse Lottie ridicîndu-şi rochia pînă la genunchi ca să nu o ude în iarba înaltă.

Se apropiară de un gard viu.

– În spatele tufelor, poteca duce prin pădure înapoi la Stony Cross Park, spuse ea arătînd spre poarta înaltă şi arcuită, atît de îngustă încît nu putea intra decît o persoană prin ea.

Se uită la lordul Sydney. Acesta îşi recăpătase stăpînirea de sine.

– Singura cale e prin poarta sărutului.

– De ce i se spune aşa?

– Nu ştiu, rosti fata gîndindu-se puțin. Presupun că un sărut ar fi consecința inevitabilă dacă doi oameni ar încerca să treacă pe acolo în acelaşi timp.

– E o teorie interesantă.

Sydney se opri în cadrul porții înguste, se sprijini de margine şi îi aruncă un zîmbet provocator, ştiind bine că ea nu avea cum să treacă pe acolo fără să-l atingă. Lottie ridică din sprîncene.

– Vă aşteptați cumva să testez teoria?

Lordul ridică nepăsător un umăr, privind-o cu un farmec de bandit, aproape irezistibil.

– Nu te-aş opri dacă ai avea chef să faci asta.

Era clar că nu se aştepta ca ea să încerce. Lottie ştia că ar fi fost suficient să dea ochii peste cap şi să-l dojenească, şi el s-ar fi dat la o parte. Însă chiar în timp ce se gîndea la asta simți un gol în inimă. De doi ani n-o mai atinsese nimeni. Nu mai primise nici o îmbrățişare de la prietenele ei, nici o mîngîiere de la mama, nici un sărut copilăresc de la frații mai mici. De ce oare simțea asta mai tare în prezența lui? O făcea să vrea să-i spună lui toate secretele ei, ceea ce era, bineînțeles, de neîngăduit. Imposibil. Nu putea avea încredere în nimeni cînd viața îi era în pericol.

Îşi dădu seama că zîmbetul lui dispăruse. Fără să ştie cînd, se apropiase la un braț de el. Îi privi buzele generoase, masculine. Inima îi bătu mai repede, iar tentația deveni mai puternică decît orice altceva, începînd să semene cu teama sau foamea.

– Nu vă mişcați, se auzi rostind.

Încet, îşi puse palma pe pieptul lui. În clipa în care Lottie îl atinse, Sydney tresări şi inspiră adînc. Bătăile

inimii lui sub degetele ei o înduioşară. Încet, îi atinse buza de jos cu mîna şi îi simți respirația fierbinte pe vîrfurile degetelor. Un fluture zbură de la locul lui pe poartă, pată de culoare străbătînd aerul.

– Cum te cheamă? şopti Lottie. Care e numele tău mic?

Lui îi luă foarte, foarte mult timp să răspundă. Genele îi coborîră, ascunzîndu-i gîndurile.

– John.

Era atît de înalt încît Lottie fu nevoită să se ridice pe vîrfuri ca să încerce să-i atingă buzele, dar nici aşa nu reuşi. Prinzînd-o de talie, el o trase mai aproape şi o privi pierdut, ca şi cum ar fi fost pe punctul de-a se îneca. Temătoare, fata îl prinse pe după gît. Avea toți muşchii încordați.

Lordul se aplecă spre ea, din ce în ce mai aproape, pînă cînd buzele li se întîlniră într-un sărut dulce şi fin. Gura lui rămase nemişcată o clipă, moale, lipită de a ei, apoi se mişcă încet. Dezorientată, Lottie i se topi în brațe, dar Sydney o susținu. Se apropie mai mult de el, instinctiv, ridicîndu-se pe vîrfuri şi încercînd să adîncească sărutul. Dar el se abținu să ia mai mult din ceea ce i se oferea.

Încet, Charlotte se retrase, aşezîndu-se din nou pe călcîie. Îndrăzni să-i atingă obrazul, bucurîndu-se de căldura pielii lui sub palma ei.

– Am plătit, şopti ea. Pot să trec în partea cealaltă?

El dădu din cap, serios, şi se îndepărtă puțin. Lottie trecu prin poartă şi se îndepărtă de gardul viu, uimită că-i

tremură genunchii. Însoțitorul ei o urmă în tăcere de-a lungul potecii care ducea la Stony Cross Park. În apropiere de conac se opriră, la adăpostul unui stejar.

– Aici vă părăsesc, spuse Lottie cu chipul umbrit de frunziș. Nu se cade să fim văzuți împreună.

– Sigur.

Inima i se strînse cu tristețe.

– Cînd plecați de la Stony Cross, sire?

– Curînd.

– Sper că nu înainte de mîine seară. În sat se sărbătorește luna mai şi toată lumea de la conac merge la petrecere.

– O să mergi şi tu?

Lottie clătină repede din cap.

– Nu. Eu am mai fost. Probabil că o să stau la mine în cameră şi o să citesc. Dar pentru un străin festivalul poate fi distractiv.

– O să mă mai gîndesc, murmură el. Mulțumesc pentru plimbare, domnişoară Miller.

Şi, cu o plecăciune politicoasă, Sydney se îndepărtă.

Cîndva după micul dejun, Charlotte împingea scaunul cu rotile al lui lady Westcliff de-a lungul aleilor pavate din grădină. Nick o privea de la o fereastră deschisă la primul etaj, ascultînd vorbele contesei:

– Cel mai bine e să verifici în fiecare zi, spunea aceasta agitînd o mînă încărcată de bijuterii. Mărăcinii trebuie smulşi de cum apar. Plantele nu ar trebui să

crească decît în spațiile amenajate special, ca să nu strice aspectul grădinii...

Charlotte părea că o ascultă respectuos în timp ce împingea scaunul cu rotile pe alee. Uşurința cu care îşi îndeplinea sarcina făcea ca greutatea lui să pară mai mică decît era de fapt. Brațele ei subțiri erau surprinzător de puternice, iar fata nu dădea nici un semn că ar fi obosit.

Nick o privi cu atenție, încercînd să-şi pună în ordine gîndurile care nu-i dădeau pace. Apetitul îi dispăruse după plimbarea de dimineață. Nu luase micul dejun. De fapt, nu făcuse nimic altceva decît să se plimbe pe lîngă conac, într-o stare de confuzie care îl îngrozise. Se ştia un bărbat necizelat, lipsit de onoare şi incapabil să-şi stăpînească instinctele. Viața îi fusese atît de des amenințată încît nu avusese niciodată timp pentru probleme mai sofisticate. Nu ştia literatură sau istorie şi cunoştințele lui despre matematică se reduceau la a număra bani şi la a pune pariuri. Pentru el, filozofia era un mănunchi de principii cinice învățate din experiența cu cele mai de jos specimene umane. Credea că nimic nu-l mai poate surprinde sau intimida. Nu se temea de pierdere, de durere sau de moarte. Dar cu numai cîteva cuvinte şi un sărut nevinovat, Charlotte Howard îl distrusese.

Era clar că nu mai semăna cu fetița pe care o ştiau părinții, prietenii şi lordul Radnor. Se obişnuise să trăiască momentul şi să nu se gîndească la viitor. Ştia că este urmărită, că zilele de libertate îi sînt numărate, iar asta ar

fi trebuit să o amărască şi s-o deziluzioneze. Cu toate astea, ea încă mai arunca agrafe în fîntînă ca să-şi poate pune o dorință. O dorință. Speranța din sufletul ei îl atinsese într-un fel pe care-l crezuse pierdut. Nu i-o putea lăsa lui Radnor. Trebuia să o păstreze pentru el.

Se sprijini cu toată forța de pervazul din lemn vopsit, fiindcă revelația îl dezechilibrase.

– Sydney.

Vocea lordului Westcliff îl făcu să tresară. Nu îi plăcea să ştie că fusese atît de absorbit de Charlotte încît uitase să fie atent la ce era în jur. Se răsuci spre conte şi-i aruncă o privire inexpresivă. Trăsăturile lui Westcliff păreau mai dure şi mai aspre decît de obicei. Privirea lui întunecată avea o strălucire de gheață.

– O fată atrăgătoare. Şi vulnerabilă. Dar am fost nevoit să-mi descurajez oaspeții care şi-au arătat interesul pentru domnişoara Miller. Nu aş permite niciodată cuiva să profite de unul dintre angajații mei.

Nick îi susținu privirea, ştiind că i se sugera să stea departe de Charlotte.

– V-am încălcat teritoriul, sire?

Pleoapele contelui se îngustară la auzul întrebării lui insolente.

– Sydney, te-am invitat aici cu foarte puține condiții. Oricum, una dintre ele este să o laşi în pace pe domnişoara Miller. Nu avem ce negocia.

– Înțeleg.

Îl cuprinse un val de îndoială. Oare Charlotte îi spusese ceva contelui? Nu credea că ea avea încredere

în cineva, nici măcar într-un bărbat onorabil cum era Westcliff. Dacă însă riscase, contele s-ar fi opus plecării ei de la Stony Cross Park. Mai era posibil şi să-i fi cîştigat protecţia culcîndu-se cu el. Gîndul la ea, goală în patul altui bărbat, îi lăsă un gust amar şi îl înfurie. Se miră că era gelos. Hristoase!

– O las pe domnişoara Miller să aleagă, spuse pe un ton sec. Dacă ea doreşte sau nu compania mea, îi respect decizia. Pe a ei, nu pe a dumitale.

Nick înţelese din privirea ameninţătoare pe care i-o aruncă Westcliff că lordul nu avea încredere în el. Omul avea instincte bune.

Capitolul IV

Sărbătoarea lunii mai nu era aceeaşi peste tot. Cîntecelor şi dansurilor acestui vechi festival roman în onoarea zeiţei primăverii li se adăugaseră de-a lungul timpului obiceiuriurile fiecărui sat în parte. Nick îşi amintea vag, din copilărie, despre festivalul din Worcestershire şi mai ales despre un bărbat costumat în Jack cel Verde, care umbla prin sat acoperit numai cu ramuri înfrunzite. Copil fiind, apariţia îl speria şi-l făcea să se ascundă în spatele fustelor surorii sale mai mari, Sophia, pînă cînd omul pleca.

Trecuse mult de la ultima sărbătoare de mai la care luase parte. Acum, din punctul de vedere al unui adult, conotaţiile sexuale erau uşor de observat. Sătenii dansau în jurul toiagului care amintea de un falus, regele şi regina de mai mergeau din uşă în uşă şi-i stropeau pe săteni cu „apă vie", iar străzile erau împodobite cu ghirlande circulare în centrul cărora atîrnau gălbenele.

Nick era pe un deal din apropierea conacului, alături de alţi oaspeţi, şi cu toţii priveau dansul plin de viaţă din mijlocul satului. Sutele de lampioane şi de torţe dădeau ulicelor o strălucire aurie. Rîsete, muzică şi cîntec um-

pleau aerul, pe măsură ce femeile se apropiau pe rînd de toiagul de mai. Hărmălaia era din cînd în cînd întreruptă de sunetul cornului de vînătoare. Tinerii dansau ținînd în mînă funii împletite din părul animalelor, funii care după aceea erau umezite în roua înserării ca să crească producția de lapte din anul viitor.

– Mă aştept la o vînătoare bogată în seara asta, se auzi o voce masculină în apropiere.

Era vicontele Stepney, un tînăr cunoscut drept mare crai. Însoțitorii lui, lorzii Woodsome şi Kendal, rîseră copios. Văzînd privirea nedumerită a lui Nick, Stepney explică, rîzînd:

– Fetele din sat petrec pînă dimineața. Dacă o prinzi pe una dintre ele în pădure, te lasă să-i faci orice vrei. Chiar şi cele măritate au voie să-şi scoată verighetele pentru o noapte.

– Şi soții lor nu zic nimic?

Întrebarea îi făcu pe lorzi să rîdă din nou.

– Nu, spuse Stepney, fiindcă sînt prea ocupați să prindă ei înşişi vreo fetişcană şi nu le pasă ce fac nevestele lor. E o sărbătoare antrenantă, nu găseşti?

Nick zîmbi puțin, dar nu răspunse. Era clar că tînărul lord şi însoțitorii lui considerau că e foarte amuzant să petreci zece minute în brațele unei sătence, în pădure. „O împunsătură şi-o gîdilătură", cum îi spusese Gemma Bradshaw despre majoritatea bărbaților care îi vizitau stabilimentul. Nu ştiau ce este sexualitatea şi nu voiau altceva de la o femeie decît ca ea să-şi desfacă picioarele.

Evident că o partidă scurtă între doi străini oferea o oarecare eliberare. Dar aşa ceva era prea simplu şi prea uşor de obținut ca să-l mulțumească pe Nick. Datorită Gemmei, gusturile lui erau mai rafinate.

Imaginea chipului lui Charlotte, cu ochii întunecați, bărbia subțire şi gura dulce, zăbovea în gîndurile lui. Lasă-i pe Stepney şi pe prietenii lui să-şi caute iubite de ocazie. El avea lucruri mai interesante de făcut.

– Vino, Sydney, îl chemă vicontele. Fetele din sat sînt libere imediat ce se alege maiul.

Văzînd că Nick nu ştie despre ce e vorba, tînărul continuă:

– Un băiat bun de însurat se întinde pe iarbă şi se preface adormit. Fetele care vor să-l ia de bărbat se întrec să-l trezească. Prima care îl sărută poate să se mărite cu el, spuse zîmbind lasciv şi frecîndu-şi palmele. Celelalte fete, dornice de consolare, fug în pădure şi aşteaptă să fie prinse de bărbați bine intenționați, aşa ca mine. Ar fi trebuit s-o vezi pe cea de anul trecut, cu părul negru şi buzele roşii. A fost o partidă pe cinste. Hai, Sydney. Dacă eşti destul de rapid, prinzi şi tu una.

Nick se pregătea să refuze, cînd văzu cu coada ochiului un grup de fete apropiindu-se de panglicile toiagului de mai. Una dintre ele îi atrase în mod deosebit atenția. Ca şi celelalte, era îmbrăcată într-o rochie albă şi avea părul ascuns sub o năframă roşie. Îi era greu să-şi dea seama de trăsăturile ei de la o depărtare aşa de mare, şi cu toate astea o recunoscu imediat. Îşi aminti

cum Lottie îi spusese că are de gînd să stea în camera ei, ca să citească, şi un zîmbet viclean îi apăru pe buze. Probabil că familia Westcliff nu era de acord ca ea să meargă la festival, aşa că venise deghizată. Cuprins de dorinţă, fascinat, îi urmări silueta subţire. Se învîrtea în jurul toiagului, dansînd cu mîinile ridicate deasupra capului.

– Cred că o să merg şi eu, murmură Nick alăturîndu-li-se tinerilor care porniseră spre vale.

Rîzînd fericită, Lottie se amestecă în mulţimea de fete care aşteptau să o ia la fugă spre tînărul întins pe iarbă. Din ce înţelesese, maiul de anul ăsta era o partidă foarte bună. Fiu de măcelar, bărbatul era chipeş, blond, cu ochi albaştri şi moştenitor al averii familiei. Nu voia să ajungă la el, dar era distractiv jocul, iar entuziasmul fetelor era molipsitor.

Se auzi semnalul de pornire şi femeiuştile grăbite o luară pe sus. Nebunia şi zgomotul erau atît de diferite de ce ştia ea la Stony Cross Park încît simţi un val de exaltare. Petrecuse atîţia ani la *Maidstone* învăţînd cum să se comporte cuviincios, apoi alţi doi încercînd să rămînă doamna de companie căreia nimeni nu-i dădea importanţă, încît nu-şi mai amintea de ultima dată cînd ridicase vocea. Prinsă de fiorul momentului, rîse tare şi ţipă odată cu grupul de fete care se repezeau spre alesul de mai. De undeva din faţă se auzi un strigăt victorios. Cîştigătoarea, o roşcată plinuţă, se urcă pe umerii laţi ai

logodnicului ei agitînd în aer un buchet de flori de cîmp.

– Am reuşit! L-am prins! Al meu e!

În urale, sătenii înconjurară proaspătul cuplul, iar celelalte fete fugiră spre pădure. O mulțime de bărbați le urmară, nerăbdători să înceapă sărbătoarea de mai. Zîmbind, Lottie îi urmă păşind încet, fiindcă nu voia să primească atenția vreunul tînăr prea zelos. În cîteva minute toată lumea va avea pereche, iar ea se va strecura înapoi la Stony Cross Park. Se opri la marginea pădurii şi se sprijini de un copac mare, oftînd mulțumită. Îi tremurau puțin picioarele după dans şi după vin. Era primul an în care participase la sărbătoare şi nu rămăsese pe margine. Îi plăcuse mai mult decît se aştepta. În minte îi rămăsese un cîntecel, iar ea îl îngînă şoptind, cu ochii închişi, sprijinită de scoarța subțire a copacului.

Nu fugi, fetițo, în luna lui mai,
Nu fugi, fetițo, eu tot te rugai
Nu fugi în grabă, să rămîi întreagă!

Deşi în jur era linişte, ceva îi spuse că nu era singură. Oprindu-se din cîntat, deschise pleoapele şi tresări, fiindcă lîngă ea apăruse o siluetă întunecată.

– Doamne, Dumnezeule!

Făcu cîțiva paşi înapoi, dar două brațe puternice o opriră. Speriată, îl lovi pe cel care o prinsese, încercînd să scape.

– Uşurel, se auzi glasul unui bărbat. Sînt eu.

Ea tresări din nou şi rămase nemişcată, uitîndu-se la chipul întunecat.

– Lord Sydney?

– Da.

– M-ați speriat de moarte!

– Îmi pare rău, zîmbi el în umbră. Nu voiam să te întrerup.

Lottie rîse şi-l înghionti, stînjenită că fusese surprinsă cîntînd singură, ca o nebună.

– Cum m-ați găsit?

– Se pare că am un talent pentru asta.

Sydney îi dădu drumul şi se sprijini de trunchiul copacului, zîmbind nepăsător, dar privind-o atent. Lottie îşi căută basmaua care se desfăcuse în iureşul de mai înainte.

– Mi-am ascuns părul. Nu-mi dau seama cum m-ați recunoscut.

– Ştiu cum te mişti.

Ea nu răspunse, bucuroasă, dar nesigură. Lordul îi făcuse un compliment, dar era un străin. Nu o cunoştea de prea mult timp, nu destul, oricum, ca să poată sesiza ceva atît de subtil.

– V-a plăcut sărbătoarea de mai, sire? întrebă ea prinzîndu-şi năframa.

– Mi-a plăcut să mă uit la tine.

Ea îi aruncă o privire prefăcut amenințătoare.

– Aveți de gînd să spuneți cuiva că m-ați găsit aici?

Lordul Sydney se aplecă spre ea ca şi cum ar fi avut să-i spună un secret.

– Nici dacă viața mea ar depinde de asta.

Zîmbind, Lottie se sprijini şi ea de copac, într-o poziție asemănătoare cu a lui.

– Mergeți la prins fecioare, precum ceilalți tineri?

– Depinde, rosti el privind-o interesat. Ai de gînd să fugi prin pădure, sperînd că vei fi prinsă?

– Cu siguranță că nu.

– Atunci dă-mi voie să te conduc acasă. Nu mi-ar plăcea să fii oprită de vreun tînăr țăran orbit de pasiune.

– Fug mai repede decît oricare dintre ei, spuse Lottie încet. Cunosc bine pădurea şi sînt destul de subțire ca să trec repede printre copaci. Nimeni nu m-ar putea prinde.

– Eu te-aş prinde.

– Un bărbat atît de solid ca dumneavoastră? Nu cred. În pădurea asta atît de deasă ați face zgomot cît un elefant înfuriat.

Sydney deveni mai atent, simțind provocarea din cuvintele ei.

– Ai fi surprinsă, începu el, dar se opri cînd auzi țipătul unei femei venind de undeva din stînga lor.

Fusese prinsă de un tînăr. O clipă nu se auzi nimic, apoi un geamăt de plăcere veni printre copaci. Cînd se întoarse însă spre Lottie, fata fugise.

Rîzînd în sinea ei, Charlotte alunecă printre copaci, ca o umbră, cu rochia ridicată pînă la genunchi, ca să nu o agațe în crengi. Trecu repede prin labirintul de trunchiuri căzute şi puiet abia sădit, pînă cînd nu mai auzi nimic şi nici nu mai văzu pe nimeni în urmă. Se opri ca să-şi tragă

răsuflarea şi se uită peste umăr. Nici o mişcare, nimic în afară de sunetele îndepărătate ale petrecerii. Lordul Sydney se hotărîse să nu vină după ea sau o pierduse la un moment dat. Zîmbi triumfător. Avusese dreptate. Se întoarse ca să pornească spre Stony Cross Park, dar ţipă speriată. Se lovise de pieptul puternic al unui bărbat. Lipită de el şi strînsă în braţe. Era Sydney, care îi rîse gutural la ureche. Uimită, Lottie se sprijini de el. Avea nevoie de un moment ca să-şi recapete echilibrul.

– Cum aţi ajuns înaintea mea? întrebă cu răsuflarea tăiată.

– Am fugit prin lateral.

Degetele lui blînde încercară să-i aranjeze basmaua, dar materialul alunecă pe părul ei fin şi-i descoperi coada împletită care pornea de la ceafă, apoi căzu la pămînt. El zîmbi şi spuse:

– Acum nu mai poţi să scapi.

Cuvintele, deşi o tachina, ascundeau o avertizare. Lottie rămase nemişcată, adăpostită de trupul lui cald, învăluită de parfumul lui masculin. Cum ajunsese singură cu lordul, pe întuneric? Nu credea în soartă. Se întîmplase pentru că era atrasă de el. Părea că şi el e atras de ea. Tăcură amîndoi. În apropiere se auzea un cuplu. Li se zăreau şi siluetele printre copaci. Sunetele pasiunii lor o făcură pe Lottie să roşească.

– Vă rog, duceţi-mă acasă, rosti ea.

Lordul Sydney îi dădu drumul, iar Lottie făcu un pas în spate, aproape împiedicîndu-se de un trunchi de

copac. El se apropie şi o cuprinse cu braţele, apărînd-o de scoarţa aspră. Ea tresări şi îşi puse palmele pe umerii lui, simţindu-i forţa de sub haine. Ştia că o va săruta, că o dorea. Şi, Doamne ajută, şi ea îl voia pe el.

Sydney îi mîngîie obrazul cu un deget, atent de parcă fata ar fi fost o sălbăticiune gata să fugă la cel mai mic semn de pericol. Lottie suspină uimită cînd el îi prinse bărbia şi o ridică spre el. Buzele lui moi se lipiră de ale ei, sărutînd-o, chemînd-o, făcînd-o să deschidă gura, încîntată. Vîrful limbii îi atinse dinţii, apoi mai departe, în interiorul obrazului, explorînd-o delicat. Sărutul o ameţi şi o făcu să se sprijine de el, încercînd cu disperare să rămînă în picioare. Sydney se aplecă mai mult, strîngîndu-i trupul mai aproape de trunchiul copacului. Lottie se răsuci şi se zbătu pînă cînd el scoase un sunet liniştitor şi o mîngîie pe spate. Atingerea blîndă o aprinse şi mai mult. Se arcui spre el într-o căutare pierdută şi simţi ceva prin materialul aspru al rochiei... Umflătura din pantalonii lui.

Se potrivea perfect între pulpele ei. Lordul o strînse mai aproape şi o sărută cu pasiune. Ea îi mîngîie părul, şuviţele groase care străluceau ca mătasea în razele lunii. El respiră întretăiat şi o sărută pe gît. În ciuda inocenţei ei, Lottie simţi cît de bine se stăpînea el, cîtă experienţă avea.

Rochia îi alunecase de pe umăr şi-i lăsase la vedere pielea albă, strălucitoare. Degetele lui se strecurară spre panglica decolteului ei şi traseră cu îndemînare, făcînd materialul să alunece în jos. Încet, o atinse pe sub rochie.

Sfîrcul ei rece şi moale se întări, strîngîndu-se tot mai mult cu fiecare mîngîiere a degetelor lui bătătorite. Lottie îşi ascunse chipul în curbura umărului lui. Trebuia să-l oprească acum, înainte să-şi piardă orice urmă de voinţă.

– Nu. Te rog, opreşte-te. Îmi pare rău.

El îşi retrase mîna şi îi atinse buzele.

– Te-am speriat? şopti.

Lottie clătină din cap, rezistînd tentaţiei de-a se ascunde în braţele lui.

– Nu. M-am speriat singură.

Cuvintele ei îl făcură să zîmbească. O mîngîie pe gît, atît de încet încît ei i se tăie răsuflarea. Îi ridică rochia la loc pe umăr şi legă panglica.

– Atunci o să mă opresc, spuse el. Vino. Te duc acasă.

Rămase aproape de ea prin pădure, dînd la o parte cîte o creangă sau luînd-o de mînă ca să o ajute să treacă peste cîte o porţiune mai alunecoasă. La cît de bine cunoştea pădurea, Lottie nu avea nevoie de ajutorul lui, dar îl acceptă timid şi nu spuse nimic atunci cînd el se opri din nou ca să o sărute pe întuneric. Avea buzele fierbinţi şi dulci şi o săruta întruna, sărutări alunecoase, languroase, adînci sau din vîrful buzelor. Ameţită de plăcere, Lottie îi mîngîie părul şi muşchii gîtului. Cînd focul dintre ei ajunse de nesuportat, lordul Sydney gemu uşor.

– Charlotte...

– Lottie, spuse ea cu răsuflarea tăiată.

El o sărută pe tîmplă şi o trase la piept ca şi cum ar fi fost foarte fragilă.

– Nu credeam că o să găsesc pe cineva ca tine, şopti el. Te-am căutat atîta timp... Am avut atîta nevoie de tine...

Lottie se înfioră şi îşi lăsă capul pe umărul lui.

– Nu e nimic adevărat, spuse încet.

Sydney o sărută pe gît, într-un loc care pe ea o făcu să se lipească mai mult de el.

– Atunci ce e adevărat?

Fata arătă spre gardul viu de la marginea grădinii conacului.

– Tot ce e acolo.

El o strînse mai aproape şi spuse abia auzit:

– Lasă-mă să vin în camera ta. Numai puțin.

Lottie rîse încet, pentru că ştia bine ce s-ar fi întîmplat dacă îl invita înăuntru.

– În nici un caz.

El îi acoperi pielea cu sărutări.

– Eşti în siguranță cu mine. Nu ți-aş cere niciodată mai mult decît ai vrea să-mi dai.

Lottie închise ochii, amețită.

– Problema e, spuse ea în glumă, că vreau să-ți dau prea mult.

Îi simți zîmbetul pe obraz.

– Asta e o problemă?

– Da, rosti ea retrăgîndu-se şi ducîndu-şi mîinile la obraji, amețită. Trebuie să ne oprim. N-am încredere în mine cînd sînt în preajma ta.

– Nici n-ar trebui, spuse el aprobator.

Respirațiile li se amestecară în întuneric. Lordul era atît de cald şi de puternic încît Lottie abia dacă se putea stăpîni să nu se repeadă la pieptul lui. În loc de asta, încercă să fie rațională. Lordul Sydney va pleca în curînd şi amintirea acestei nopți va dispărea. Avea destulă voință şi nu era o proastă, nu se putea lăsa convinsă atît de uşor.

– Dă-mi voie să te conduc pînă acasă, rosti el. Dacă sîntem văzuți împreună, poți să spui că ne-am întîlnit din întîmplare.

Lottie ezită, apoi dădu din cap.

– Şi ne despărțim pe terasa din spate?

– Da.

Oferindu-i brațul, lordul Sydney o conduse pînă la scările de piatră din spatele conacului. Tăcură amîndoi în timp ce urcau spre terasa de deasupra grădinii. Lumina din sala cea mare strălucea prin ferestre şi prin uşile franceze. Terasa, locul unde oaspeții veneau adesea ca să fumeze şi să bea vin de porto, era liberă, fiindcă aproape toată lumea era în sat sau juca biliard înăuntru.

O siluetă singuratică stătea într-un fotoliu din apropierea balustradei. Fuma leneş dintr-un trabuc, scoțînd un stîlp de fum care se pierdea în aer ca un spirit în zori. Mirosul de tutun scump îi gîdilă nările lui Lottie şi îi făcu stomacul să se strîngă cînd îşi dădu seama cine era bărbatul.

– Lord Westcliff, murmură ea, făcînd repede o reverență.

Se întrebă speriată ce va gîndi el văzînd-o în compania lordului Sydney. Contele rămase aşezat şi îi privi. Lumina de la ferestre îi strălucea în părul negru şi arunca umbre ascuțite peste trăsăturile lui puternice.

– Domnişoară Miller, spuse pe un ton grav, salutîndu-l apoi din cap pe însoțitorul ei. Sydney. Ce coincidență convenabilă. Vreau să discut ceva cu tine.

Sigură că stăpînul ei era nemulțumit, Lottie lăsă privirea în jos, spre dalele de piatră ale terasei.

– Sire, iertați-mă. Am mers la festivalul din sat şi...

– Se pare că ai făcut mai mult decît să priveşti, spuse lordul Westcliff pe un ton calm, uitîndu-se la rochia ei rustică.

– Da. Am participat la dans. Şi lordul Sydney s-a oferit să mă conducă acasă...

– Sigur că da, spuse contele sarcastic, trăgînd un fum din trabuc şi suflîndu-l în aer. Nu ai de ce să te sperii aşa, domnişoară. Din partea mea, nu îți este interzis să mergi în sat, deşi ar fi înțelept să nu-i spui nimic despre asta contesei moştenitoare, mai rosti, făcînd apoi un semn cu mîna în care avea trabucul. Eşti liberă să pleci. Eu am de discutat cu lordul Sydney.

Lottie dădu din cap, uşurată.

– Da, domnule.

Încercă să se îndepărteze, dar simți uimită că brațul lui Sydney o reține.

– Aşteaptă.

Lottie încremeni, confuză, roşind. Nu-i venea să creadă că el îndrăznise s-o atingă în fața contelui.

– Sire, murmură ea.

Sydney nu o privi, fiindcă se uita atent la chipul aspru al contelui.

– Înainte ca domnişoara să plece, aţi face bine să-mi spuneţi despre ce e vorba.

– E vorba despre aşa-zisa dumitale familie, spuse încet lordul Westcliff. Şi despre aşa-zisul dumitale trecut.

Cuvintele spuse pe un ton scăzut păreau o acuzaţie. Lottie îşi dădu seama din expresia de pe chipul contelui că se întîmplase ceva foarte rău. Orice urmă de bucurie pe care o simţise în pădure dispăru deodată. Nelămurită, se uită la lordul Sydney. Trăsăturile i se schimbaseră şi nu mai era atît de chipeş, ci rece şi distant. Uitîndu-te la el ai fi zis că era în stare de orice. Brusc nu-i veni să creadă că sărutase buzele acelea strînse şi că mîinile lui o mîngîiaseră. Cînd vorbi, chiar şi vocea îi era diferită, cu accentul ceva mai neşlefuit. Învelişul aristocratic dispăruse şi lăsase la vedere dedesubturile de piatră.

– Aş prefera să discutăm într-un loc mai retras, îi spuse el contelui.

Westcliff înclină capul cu un gest de politeţe rece.

– Avem o bibliotecă în aripa familiei. E un loc mai potrivit?

– Da, spuse Sydney, făcînd deliberat o pauză. Domnişoara Miller vine cu noi.

Lottie îl privi nedumerită. Cererea lui nu avea sens. Brusc, simţi că o cuprind fiori reci.

– De ce? întrebă ea cu gura uscată.

– Domnişoara nu are de-a face cu discuția noastră, spuse scurt Westcliff, ridicîndu-se din fotoliu.

Figura lordului Sydney era întunecată şi neclintită.

– Ba domnişoara are totul de-a face cu discuția.

Lottie simți că păleşte. Tot corpul i se înfioră, ca şi cum ar fi căzut într-un lac înghețat. Îi era greu să vorbească sau să se mişte. Bănuielile o copleşiră. Contele lăsă trabucul să cadă pe jos şi-l strivi cu piciorul. Pe un ton nerăbdător, spuse:

– Domnişoară Miller, sînteți bună să ne însoțiți? Se pare că avem de rezolvat un mic mister.

Dînd din cap ca o marionetă, Lottie îl urmă pe conte înăuntru, deşi instinctul îi spunea să fugă. Oricum nu avea de ales. Forțîndu-se să rămînă calmă, merse cu cei doi bărbați în biblioteca ale cărei lambriuri din lemn de trandafir străluceau în lumina lumînărilor. Încăperea austeră, cu tapițerie simplă şi unghiuri drepte, nu avea nimic decorativ în afară de ferestrele cu vitraliu.

Lordul Westcliff închise uşa, iar Lottie se îndepărtă cît putu de mult de Sydney. Un presentiment neplăcut aproape că o făcea să-i fie rău. Nu se putea uita direct la el, dar îi simțea clar prezența. Stăpînul casei vorbi:

– Luați loc, domnişoară Miller?

Lottie clătină din cap, temîndu-se să nu cadă dacă se mişca.

– Foarte bine, spuse contele mutîndu-şi privirea spre lordul Sydney. Să începem cu informațiile pe care le-am primi eu astăzi. După ce ai ajuns dumneata la Stony

Cross Park, m-am asigurat că aflu totul despre tine, fiindcă eram sigur că mă minți, deşi nu ştiam exact în ce privință.

Lordul Sydney părea atent, netulburat, cu ochii albaştri şi reci.

– Ei bine, şi ce ați aflat, sire?

– Nu există nici un viconte cu numele tău, spuse Westcliff direct, ignorînd tresărirea lui Lottie. Familia a dispărut acum douăzeci de ani, cînd adevăratul lord Sydney a murit fără să lase moştenitori de gen masculin care să poată cere titlul în mod legitim. Ceea ce mă face să întreb cine naiba eşti tu. Şi de ce ai venit aici.

– Eu sînt Nick Gentry.

Deşi Lottie nu auzise de el, lordul Westcliff păru a recunoaşte numele.

– Înțeleg, rosti încet. Aşa se explică legătura cu sir Ross. Înseamnă că eşti aici cu treburi care țin de strada Arcului.

Lottie tresări, nevenindu-i să creadă cînd îşi dădu seama că străinul era detectiv. Auzise despre un grup de polițişti care se ocupau de rezolvarea cazurilor de crimă şi lucrau ca gărzi pentru aristocrație. Cunoscuți pentru eficiență, cruzime şi curaj, erau foarte apreciați de înalta societate. Nici nu-i de mirare că omul părea aşa diferit de restul oaspeților. „Vînez", îi spusese, uitînd să menționeze că prada lui umbla pe două picioare.

– Nu mereu, îi răspunse Gentry lordului Westcliff. Uneori lucrez pentru persoane particulare, rosti, privind

trăsăturile încordate ale Lottie. Acum două luni am fost angajat de lordul Radnor ca să o găsesc pe logodnica lui, Charlotte Haward, care lipseşte de doi ani.

Fata rămase nemişcată, dar simți o durere crudă în piept, care începu să se răspîndească peste tot. Gura îi tremura, încercînd să nege, dar din ea nu se auzi nici un cuvînt, ci doar un vaiet ascuțit şi incoerent despre care abia mai tîrziu înțelese că era al ei. Nu îşi amintea să se fi mişcat, dar se trezi în cealaltă parte a încăperii, încercînd să-l zgîrie pe Gentry, îngrozită şi furioasă.

În urechi îi răsună un blestem sălbatic şi încheieturile îi fură strivite de o strînsoare ca de fier, dar ea nu se opri, fiindcă nu putea. Sudoarea şi lacrimile i se amestecau pe chip, țipa şi suspina, se lupta pentru viața ei, pentru libertatea care îi era smulsă dintre degetele încleştate. Îşi dădea seama că se poartă ca o nebună şi că asta nu o ajuta cu nimic, dar nu se putea opri.

– Termină, Lottie, se răsti Gentry scuturînd-o. Calmează-te, pentru Dumnezeu!

– Nu mă duc înapoi! şuieră ea respirînd greu. Mai bine te omor. Doamne, cît te urăsc!

– Lottie.

Vocea rece a realității o opri brusc. Lordul Westcliff. Unul dintre brațele lui puternice o apucase şi o trăgea departe de Nick. Se lipi de el, ca un animal speriat.

– Ajunge, îi şopti lordul la ureche, strîngînd-o mai tare. Nu te ia cu el, Lottie. Jur. Ştii că eu mă țin întotdeauna de cuvînt. Acum respiră adînc. Şi încă o dată.

Vocea lui liniştită şi aspră o calmă cum n-ar fi reuşit nimic altceva, iar Charlotte făcu ce i se spunea. Lordul o conduse la un fotoliu şi o forță să se aşeze. Aplecat spre ea, o privi cu ochii lui negri şi liniştiți.

– Nu te mişca. Şi nu uita să respiri.

Lottie dădu din cap cu o mişcare chinuită, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji.

– Nu-l lăsați să se apropie de mine, şopti ea.

Ridicîndu-se, Westcliff îi aruncă detectivului o privire glacială.

– Stai departe, Gentry. Nu-mi pasă cine te-a plătit ca să faci asta. Eşti pe proprietatea mea şi nu-ți permit să faci nimic fără aprobarea mea.

– Nu ai dreptul legal să o ții aici, spuse Gentry încet.

Westcliff pufni arogant. Îndreptîndu-se spre bar, turnă puțin lichid arămiu într-un pahar şi i-l duse lui Lottie, împingîndu-i-l între degetele tremurînde.

– Bea asta, spuse scurt.

– Eu nu...

Începu ea, dar el o întrerupse autoritar:

– Acum. Pînă la ultima picătură.

Făcînd o grimasă, ea dădu băutura peste cap şi tuşi cînd plămînii şi gîtul simțiră focul catifelat. Era ametită şi îl privi pe conte cu ochii în lacrimi. El îşi scoase batista şi i-o întinse. Materialul era cald, fiindcă stătuse aproape de trupul lui. Fata se şterse la ochi şi oftă.

– Mulțumesc, spuse cu o voce răguşită.

Se uita numai la el, neputînd să-l privească pe Gentry. Nu visase vreodată că ar putea simți atîta durere,

că bărbatul chipeş cu privire dură i-ar fi putut face aşa ceva. Primul pe care-l sărutase vreodată. Durerea trădării, umilința, erau prea greu de îndurat.

– Acum, spuse contele aşezîndu-se pe un fotoliu de lîngă Lottie, reacția ta la cele spuse de domnul Gentry confirmă că eşti Charlotte Howard, rosti el aşteptînd pînă cînd ea dădu din cap. E adevărat şi că eşti logodită cu lordul Radnor?

Lottie se simți în siguranță alături de contele cel puternic. Ştia că el e singurul care o poate apăra de prădătorul din apropiere. Uitîndu-se în ochii lui, se chinui să găsească nişte cuvinte potrivite ca să descrie situația în care era. Contele văzu că e speriată şi o uimi, luînd-o de mînă. Atingerea lui puternică, sigură, alungă teama. Lottie se miră de blîndețea degetelor lui. Nu se mai purtase niciodată atît de frumos cu ea. Aproape că nici nu o băgase în seamă pînă atunci.

– Nu a fost alegerea mea, îi spuse. Logodna a fost aranjată cînd eram mică. Părinții mei i-au promis lordului Radnor că o să mă mărit cu el, în schimbul ajutorului său financiar. Am încercat din răsputeri să accept situația, dar Radnor nu e rațional şi nici întreg la minte, după părerea mea. Nu şi-a ascuns niciodată planul. Eu sînt un fel de animal care trebuie antrenat după bunul lui plac. Mi-ar fi mai bine moartă. Trebuie să mă credeți. Nu aş fi făcut niciodată aşa ceva...

– Te cred, rosti Westcliff continuînd să o țină de mînă, dar întorcîndu-se spre Nick Gentry. O cunosc pe

domnişoara Miller de ceva vreme şi nu pot decît să presupun că obiecţiile ei sînt valide.

– Sînt, răspunse detectivul pe un ton sec.

Se sprijini, aparent nepăsător, de piatra şemineului. Flăcările îi luminau faţa întunecată.

– Radnor e un porc. Dar asta nu contează. Părinţii ei au fost de acord cu logodna. Plata, o sumă mare, a fost făcută. Şi dacă nu i-o aduc eu, Radnor o să trimită încă doisprezece s-o caute.

– N-o să mă găsească nici unul, spuse Lottie reuşind în sfîrşit să se uite la el. O să plec din ţară. O să dispar...

– Prostuţă mică, o întrerupse Gentry cu blîndeţe. Vrei să fugi tot restul vieţii? O să trimită mereu pe cîte cineva după tine. Nu o să ai o clipă de linişte. Nu poţi să fugi suficient de repede şi de departe...

– Ajunge, spuse Westcliff scurt, simţind fiorul care o cuprinsese pe Charlotte. Nu, Lottie nu o să plece peste hotare şi nici nu o să mai fugă de Radnor.

– Chiar? spuse Gentry ridicînd sprînceana în zeflemea. Ce interesant. Şi ce propui, Westcliff?

Contele tăcu, gîndindu-se. Lottie continuă să-l privească pe Nick Gentry, încercînd să se liniştească. Va găsi o cale. Nu se va lăsa dusă la Radnor ca mielul la tăiere. Probabil că acest lucru i se citi pe chip, fiindcă Gentry îi aruncă o privire admirativă.

– Din punctul meu de vedere ai două posibilităţi, spuse el încet.

Vocea îi tremură puţin cînd îl întrebă:

– Care sînt acelea?

– Eu, contra unui preț potrivit, pot fi convins să te las să scapi, şi atunci va trebui să fugi de Radnor pînă cînd altul te va prinde. Sau ai putea să te eliberezi de el pentru totdeauna.

– Ce vrei să spui?

Lordul Westcliff interveni, rupînd tăcerea grea:

– Vrea să spună că ar trebui să te măriţi. Odată căsătorită, sub protecţia altui bărbat, Radnor nu te va mai căuta.

Lottie se uită la mîna puternică de deasupra mîinii ei.

– Dar nu se poate. Nu cunosc nici un bărbat care să vrea...

Se opri. Avea un gust amar în gură şi-i venea să leşine.

– Se poate, spuse contele cu blîndeţe.

Lottie se uită la Westcliff nedumerită, iar Gentry spuse încet, batjocoritor:

– Ai de gînd s-o faci contesa dumitale, sire?

Figura contelui rămase lipsită de expresie.

– Dacă e nevoie.

Şocată, Lottie îi strînse mîna, apoi o retrase pe a ei. Era de necrezut că lordul ar fi fost dispus la un asemenea sacrificiu. Poate că ea s-ar fi obişnuit cu ideea de a fi măritată cu un bărbat pe care nu-l iubea. Pînă la urmă, era mai bine decît să devină lady Radnor. Dar contele era un om bun, de onoare. Nu şi-ar fi permis să profite de el în acest fel.

– Sînteți deosebit de bun cu mine, sire, îi spuse ea. Dar nu m-aş mărita cu dumneavoastră, fiindcă meritați mai mult decît o căsătorie de conveniență. E un sacrificiu prea mare.

– N-ar fi deloc un sacrificiu, răspunse el sec. Şi e o soluție pentru dilema ta.

Lottie clătină din cap, încruntîndu-se.

– Mai există o posibilitate, rosti ea.

– Care anume?

Era calmă, rece şi se simțea dintr-o dată distantă, ca şi cum s-ar fi uitat din afară la toată scena.

– Prefer să nu spun încă. Dacă nu vă deranjează, sire, aş vrea să vorbesc cu domnul Gentry cîteva clipe.

Capitolul V

Nick se aşteptase ca Lottie să nu rămînă pasivă aflînd că el o căuta pentru lordul Radnor. Dar furia cu care se apărase îl uimea. Acum, că era din nou calmă, îl privea cu o disperare calculată pe care el o înțelegea prea bine. I se părea că e mai frumoasă decît oricînd.

Deşi Westcliff nu era de acord cu rugămintea ei, se încruntă şi se ridică.

– Aştept alături, spuse acesta, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca Nick să o atace imediat ce el ar fi închis uşa în urma lui. Strigă-mă dacă ai nevoie de ajutor.

– Mulțumesc, sire, murmură Lottie zîmbindu-i recunoscătoare lui Westcliff şi făcîndu-l pe Nick să fiarbă de gelozie.

Puțin i-ar fi trebuit ca să-l lovească pe conte, mai ales de cînd o luase de mînă ca să o liniştească. I se întîmpla ceva. Pierduse controlul situației şi nu ştia cum să-l recapete. Nu ştia decît că îi trebuia Lottie şi că, dacă nu o putea avea, senzația de foame, frig şi nemulțumire nu l-ar mai fi părăsit niciodată.

Rămase lîngă şemineu, relaxat, dar cu pumnul strîns. Îl blestemă în gînd pe conte pentru turnura pe care o

luaseră lucrurile. El voia să-i spună lui Lottie cu blîndețe, să o liniştească înainte ca ea să fugă speriată. Acum Westcliff stricase lucrurile, iar ea se temea de el.

Se întoarse, palidă, cu ochii înroşiți de lacrimi. Avea o expresie calmă şi îl privea foarte atentă, ca şi cum ar fi încercat să-i citească gîndurile. Îl făcu să se simtă amenințat.

– Deci totul a fost doar teatru? întrebă ea încet.

Nick clipi. El, care îndurase ore lungi de întrebări, interogatoriu şi chiar tortură, era cu totul luat prin surprindere de întrebarea ei.

– Ştiu că o parte a fost prefăcătorie, spuse Lottie. Trebuia să-mi cîştigi încrederea. Dar ai mers mai departe decît era nevoie, rosti, apropiindu-se încet de el. De ce mi-ai spus toate lucrurile acelea?

Dumnezeu să-l aibă în pază, nu îi putea răspunde. Mai rău, nu-şi putea lua ochii de la ea şi simțea că privirea ei îi ajunge în suflet.

– Adevărul, domnule Gentry, insistă ea. Dacă eu pot să trec peste ruşiune şi să întreb, sînt sigură că poți şi tu să-mi răspunzi. A fost ceva adevărat din tot ce mi-ai spus?

Nick simți că i se umezesc palmele. Încercă să nu răspundă, să nege, dar nu reuşi.

– Da, spuse gutural, strîngînd din dinți după aceea.

La naiba cu ea dacă se aştepta să audă şi altceva din gura lui. Răspunsul o făcu să se simtă mai în largul ei, deşi Nick nu pricepu de ce. Reuşind să se uite în altă parte, îşi aținti privirea la flăcările din şemineu.

– Acum, mormăi, poate vrei să-mi spui care e cealaltă opțiune.

– Am nevoie să fiu apărată de Radnor, spuse ea direct. Puțini bărbați i-ar putea ține piept. Cred că tu eşti unul dintre ei.

Vorbise calm, indiferent. Nu îl complimenta. Cu toate astea, Nick simți puțină mîndrie fiindcă ea îi recunoştea talentele.

– Aşa este, răspunse.

– Atunci, în schimbul protecției şi susținerii financiare, eu aş putea să-ți devin amantă. Aş semna chiar şi un contract în acest sens. Cred că ar fi destul ca să-l țină departe pe lordul Radnor. Şi n-ar mai fi nevoie să mă ascund.

Amanta lui. Nick nu se gîndise că ea ar fi acceptat o astfel de înjosire. Dar Lottie era realistă şi recunoştea că în unele situații nu putea să-şi urmeze principiile.

– Mi-ai da voie să mă culc cu tine, în schimbul banilor şi a protecției mele, rosti el, ca şi cum cuvîntul „amantă" ar fi trebuit explicat.

O privi atent.

– Ai locui cu mine, m-ai însoți în public şi nu ți-ar păsă că te-ai face de ruşine. Asta spui?

Ea se înroşi, dar nu se uită în altă parte.

– Da.

Nick simți cum fiecare părticică din trup îi e inundată de dorință. Îşi dădu seama că Lottie va fi a lui, că i se oferea. Ameți. Amanta lui... Dar nu era destul. Voia mai

mult. O voia cu totul. Merse spre divan, o piesă de mobilier simplă, tapițată cu piele vişinie, şi se aşeză cu picioarele depărtate. O măsură apreciativ.

– Înainte să accept orice, vreau să văd ce-mi poți oferi.

Ea se crispă.

– Cred că ai văzut deja suficient.

– Te referi la ce s-a întîmplat în pădure astă-seară? rosti el foarte blînd, deşi inima îi bătea cu putere. Asta n-a fost nimic, Lottie. Vreau mai mult decît nişte sărutări nevinovate. O amantă poate fi tare scumpă, aşa că trebuie să-mi arăți că meriți banii.

Ea se apropie încet, cu silueta subțire luminată din spate de flăcările din şemineu. Înțelegea că el joacă un joc, dar încă nu ştia care era miza.

– Ce vrei de la mine? întrebă încet.

Ce primise de la Gemma. Nu, mai mult decît atît. Voia pe cineva care să-i aparțină. Care să-l iubească. Să aibă nevoie de el. Nu ştia dacă se poate, dar era gata să încerce cu Lottie. Era singura lui şansă.

– O să-ți arăt.

Întinse mîna şi o prinse de încheietură, trăgînd-o spre el pînă cînd ea alunecă alături, pe divan. O prinse de umeri şi se aplecă peste ea, atingînd cu vîrful limbii locul unde i se putea simți pulsul. În acelaşi timp îi luă mîna şi i-o aşeză peste pantalonii lui, strîngîndu-i degetele în jurul bărbăției sale. Ea se crispă şi tresări, sprijinindu-se de el ca şi cum ar fi părăsit-o puterile. Cu blîndețe, Nick îi mişcă

mîna în sus, spre locul care pulsa umflat şi nerăbdător prin materialul pantalonilor.

Scoase un suspin gutural şi îi trase rochia, recunoscător celui care croise îmbrăcămintea femeilor atît de uşor de dat la o parte. Pielea sînilor ei goi străluci în lumina flăcărilor. Avea sfîrcurile palide şi trandafirii. Lottie întoarse capul, strîngînd bine pleoapele. Nick o ridică în braţe şi o sprijini de umărul lui, aşezînd-o cu posteriorul deasupra umflăturii din pantaloni. Degetele bătătorite îi mîngîiară un sîn dezgolit, ridicîndu-l spre gura care cobora încet. Ea se înfioră cînd Nick îi prinse sfîrcul între buze şi strînse pînă cînd îl simţi întărindu-se pe limbă. Ridică mîinile ca pentru a se apăra, dar îl prinse de reverele hainei şi gemu de plăcere. Sunetul îi aprinse toate simţurile detectivului, care începu să deseneze cercuri cu limba în jurul sfîrcului ei, făcînd-o să se arcuiască precum o pisică.

Îi alintă în continuare sînii, dar îşi strecură mîna sub rochia ei şi apucă marginea desuurilor, în locul în care se prindea ciorapul. Lottie înţelese ce face şi strînse pulpele, roşind. El o mîngîie pe deasupra materialului, alunecînd cu palma peste şold şi abdomen, apoi încet spre părul cîrlionţat dintre pulpe.

– Nu, spuse ea, cu ochii închişi.

Nick îi sărută curbura trandafirie a gîtului şi linia fină a obrazului. Avea pielea subţire şi catifelată, aproape translucidă. Îi venea să o sărute din cap pînă-n picioare.

– Nu aşa vorbeşte o amantă, şopti el. Îţi retragi oferta, Lottie?

Ea clătină din cap, neputînd să vorbească în timp ce el o mîngîia aşa.

– Atunci desfă picioarele.

Charlotte îi făcu pe plac, desfăcînd pulpele şi lăsîndu-şi capul să cadă pe braţul lui. Nick o mîngîie pe deasupra materialului subţire, atingînd-o cu blîndeţe pînă cînd simţi umezeală sub degete. Încercarea ei de a rămîne tăcută şi nemişcată îl incita. Roşise toată şi se crispase la atingerea lui. Pînă la urmă gemu şi-l apucă de încheietură cu un gest disperat.

– Destul, suspină.

Mădularul lui zvîcni sub ea.

– Chiar aşa? îi şopti, strecurînd degetele în despicătura lenjeriei ei. Eu cred că vrei mai mult.

Charlotte tresări cînd Nick îi atinse părul moale, pielea delicată, locul umed de sub ele. Sărutîndu-i curbura gîtului, o tachină:

– Ce cîrlionţi adorabili, îi spuse la ureche. Ce culoare au? Blond, ca părul? Sau mai închis?

Uimită de întrebarea lui, Lottie îi aruncă o privire fixă, pierdută.

– Nu-i nimic, spuse el strecurînd mîna mai aproape. O să aflu data viitoare.

Se arcui cînd el atinse un loc ascuns între faldurile trupului ei.

– Doamne!

Nick scoase un sunet liniştitor şi îi prinse lobul urechii între dinţi.

– Doar nu vrei să te audă Westcliff.

– Opreşte-te, spuse ea tremurînd.

Dar nimic nu l-ar mai fi putut opri acum. O mîngîie atent, cu cercuri delicate în jurul punctului celui mai sensibil. Ea se ridică, arcuind şoldurile. Nick o mîngîie şi-şi strecură degetul mijlociu înăuntru, pînă la capăt.

Lottie respiră sacadat şi strînse pulpele în jurul palmei lui, în timp ce el o mîngîia într-un lent, ritmic. O simți încordîndu-se, mişcîndu-se, încercînd să scape de tensiunea copleşitoare. Se aplecă din nou spre sînii ei, spre sfîrcurile întărite, şi suflă uşor deasupra unuia dintre ele, apoi îl cuprinse cu buzele. Aşa, cu un deget înăuntru şi cu gura pe sînul ei, se simțea triumfător.

Lottie se zbătu, gemînd de frustrare. El îşi retrase mîna şi i-o aşeză pe şold, mîngîind-o încet.

– O să am grijă de tine mai tîrziu, îi murmură. Promit.

Fata gemu din nou, arcuindu-se disperată sub palma lui. Nick ştia ce-şi doreşte şi abia aştepta să-i dea tot. Inspiră adînc parfumul dorinței ei şi aproape că-şi pierdu controlul la gîndul că ar fi putut să o guste. Se înfioră şi îi trase rochia, acoperind trupul pe care-l dorea atît. Westcliff aştepta în camera de alături şi acum nu era nici locul, nici momentul să meargă mai departe. Data viitoare va face dragoste cu ea aşa cum îşi dorea. Răbdare, îşi spuse, respirînd adînc de cîteva ori.

Lottie se retrase din brațele lui pînă în cealaltă parte a divanului. Era foarte frumoasă, cu părul în dezordine şi cu obrajii îmbujorați. Grăbită, îşi acoperii sînii. Se priviră,

ea stînjenită, el sincer şi calculat. Apoi Nick se aventură să spună:

– De vrut, te vreau. De fapt, probabil că nimic nu m-ar putea opri să te am. Dar nu te vreau pe post de amantă. Vreau să fii a mea în mod irevocabil. Vreau tot ce ar trebui să le dai lui Westcliff sau lui Radnor.

Înțelegînd ce vrea să spună, Lottie îl privi de parcă ar fi fost nebun. Îi trebui o jumătate de minut ca să spună:

– Te referi la căsătorie? Ce diferență ar fi dacă m-aş mărita cu tine sau cu lordul Radnor?

– Diferența e că eu te las să alegi.

– De ce ai vrea să te legi de mine pe viață?

Nick nu era pregătit să-i spună adevărul.

– Fiindcă vreau să am o soție, minți el. Şi tu eşti la fel de bună ca oricare alta.

Ea tresări, ofensată.

– Alege, o sfătui. Poți să te ascunzi în continuare, sau poți să fii soția cuiva. A mea sau a lui Radnor.

Ea îl mai privi o dată, lung, cu uimire, făcîndu-l să se înfioare. Nu-i plăcea cînd se uita aşa la el. Nu putea să clipească şi nici să-şi mute ochii de la ea, iar Charlotte părea a-i citi gîndurile, chiar dacă el voia să le ascundă.

– A ta, spuse ea încordată. O să fiu a ta.

Iar el oftă încet, uşurat.

Lottie îşi aranjă hainele şi merse la bar ca să-şi toarne un pahar de coniac din sticla de cristal. Era ametită şi i se înmuiaseră genunchii, semn clar că nu avea nevoie

de şi mai mult alcool. Ca să nu mai spunem că era, încă, servitoarea lordului Westcliff şi nu se cădea să se servească din bătutura stăpînului. Pe de altă parte, lucrurile de acest fel nu mai erau atît de stricte în lumina ultimelor evenimente. Era uimită că primise două cereri în căsătorie într-o singură noapte, de la doi bărbați atît de diferiți.

Iar lucrurile pe care i le făcuse Nick Gentry... Nu se putea gîndi acum la asta, cînd încă mai simțea urmele plăcerii neruşinate. Umplînd paharul, se strîmbă şi luă două înghițituri mari din băutura fină. Gentry se apropie de ea şi-i trase paharul dintre degete, fiindcă ajunsese deja la jumătate.

– Curînd o să mergi pe două cărări.

– Contează? întrebă Lottie răguşit, privindu-l cum dă restul coniacului peste cap.

– Cred că nu.

Ea se clătină, iar el lăsă paharul gol şi o prinse de talie. Un zîmbet ironic îi înflori pe buze.

– Dumnezeu ştie că orice femeie ar simți nevoia să se întărească puțin la gîndul că va fi măritată cu mine.

Se auzi o bătaie nerăbdătoare în uşă, iar lordul Westcliff intră în bibliotecă. Privirea i se opri asupra lor, atît de aproape unul de altul, şi contele ridică o sprînceană. Gentry o strînse pe Lottie de mijloc atunci cînd ea încercă să se îndepărteze.

– Poți să ne feliciți, îi spuse contelui, parodiind urît anunțul pe care l-ar fi făcut un domn cumsecade.

Domnişoara Howard mi-a făcut onoarea de-a accepta să-mi devină soție.

Lordul Westcliff o privi pe Lottie printre pleoapele îngustate.

– Asta era a treia posibilitate?

– Se pare, spuse ea cu vocea tremurînd, că da.

Ştia că lordul nu are cum să priceapă de ce făcea ea un pact cu diavolul. Îl privi rugătoare, ca el să nu ceară vreo explicație. Nu-i putea da una mulțumitoare. Era obosită să se ascundă, să se îngrijoreze şi să se teamă. Nick Gentry îi oferise protecție. Nu avea principii, era necizelat şi trecut prin multe. Exact genul de bărbat care o putea apăra de Radnor. Însă toate astea nu ar fi fost suficiente ca să o convingă să se mărite cu el. Contase faptul că Nick simțea ceva pentru ea şi nu putea ascunde asta, deşi încercase. Chiar dacă ştia că nu e bine, îl voia. Sau cel puțin îl voia pe cel care se prefăcea el a fi, cel care o privise disperat, intens, la fîntîna din pădure. Pe cel care o sărutase şi îi şoptise că avea nevoie de ea.

Încruntîndu-se, contele se apropie şi întinse mîna.

– Vreau să vorbesc cu tine, Lottie.

Ea dădu din cap, ascultătoare, aşa cum se obişnuise.

– Da, domnule.

Cînd Gentry nu-i dădu drumul, fata îi aruncă o privire sfidătoare.

– Încă nu sînt măritată cu tine, şopti. Lasă-mă.

El îşi desprinse mîinile de pe talia ei, iar Lottie se apropie de conte, care o apucă blînd de braț şi o conduse

într-un colț. Atingerea lui respectuoasă era cu totul diferită de posesivitatea lui Gentry.

Lordul Westcliff se uită la Charlotte, cu o șuviță din părul brunet căzută pe frunte.

– Lottie, spuse el încet. Nu poți să iei o astfel de decizie fără să știi mai multe despre bărbatul căruia i te oferi. Nu te lăsa păcălită de faptul că e detectiv. Cu siguranță crezi că profesia lui presupune simț al onoarei, chiar eroism. În cazul lui, exact opusul e valabil. Este și a fost întotdeauna un personaj controversat.

– Cum așa? întrebă ea, uitîndu-se spre silueta întunecată din cealaltă parte a încăperii.

Gentry mai bea un coniac și se prefăcea interesat de cărțile de pe un raft. Curbura nemulțumită a gurii lui spunea clar că știa ce-i șoptea ei Westcliff.

– Gentry e detectiv de numai doi sau trei ani. Înainte de asta a fost un infractor de mare clasă care făcea pe detectivul particular. Conducea o vestită adunătură de hoți și a fost arestat de mai multe ori pentru fraudă, jaf, și fabricare de dovezi. Îți garantez că îi cunoaște pe toți infractorii din Anglia. În ciuda aparentei reveniri pe calea cea bună, mulți cred că el încă face afaceri ilegale cu mulți dintre foștii cunoscuți. Nu poți să ai încredere în el, Lottie.

Ea încercă să nu aibă nici o reacție, dar era șocată. Uitîndu-se peste umărul lui Westcliff, îl văzu pe detectiv mai în largul lui în umbră decît la lumină, cu ochii strălucind ca ai unei pisici. Cum putea un bărbat de numai

douăzeci şi ceva de ani să fi avut deja o carieră atît de variată? Mare infractor, detectiv... Pentru Dumnezeu, cine era omul ăsta?

– Domnişoară Howard... Lottie...

Contele îi recăpătă atenţia, murmurînd cu blîndeţe.

– Trebuie să te mai gîndeşti la propunerea mea. Cred că aranjamentul ne-ar fi pe plac amîndurora. Îţi dau cuvîntul meu că voi fi un soţ blînd şi că nu o să-ţi lipsească nimic...

– Sire, îl întrerupse ea pe un ton sincer, sper să nu luaţi refuzul meu ca pe altceva decît ca pe un semn al respectului pe care vi-l port. Sînteţi cel mai de onoare om pe care îl cunosc şi ăsta e motivul pentru care nu v-aş forţa să vă căsătoriţi cu o femeie pe care n-o iubiţi. Nu puteţi nega, sire, că dacă v-aţi căuta soţie nu eu aş fi prima dumneavoastră alegere. Şi dacă v-aş face nedreptatea de-a vă lua de soţ, am regreta-o amîndoi într-o bună zi. Eu şi domnul Gentry ne potrivim mult mai bine, fiindcă nici unul dintre noi nu va privi aranjamentul ca pe o căsătorie adevărată, ci ca pe o afacere în care, se înroşi, dar continuă, în care un serviciu va fi schimbat pentru altul.

Figura lui Westcliff se înăspri şi mai mult.

– Nu eşti suficient de cinică şi de dură ca să poţi rezista.

– Din păcate, sire, sînt destul de tare. Din cauza lordului Radnor nu am sperat şi nu am visat niciodată ca alte fete de vîrsta mea. Nu am crezut niciodată că voi avea o căsnicie fericită.

– Dar meriți mai mult, insistă el.

Ea zîmbi fără umor.

– Credeți? Eu nu sînt chiar atît de sigură.

Îndepărtîndu-se de el, Lottie merse în mijlocul camerei şi se uită la Gentry, aşteptînd. Apoi spuse pe un ton sec:

– Cînd plecăm?

Gentry se apropie, iar fata văzu în ochii lui că se aşteptase ca ea să se răzgîndească. Acum, că îi spusese din nou care e alegerea ei, nu mai putea da înapoi.

– Imediat, răspunse el încet.

Ea deschise gura ca să se opună. Gentry voia să o ia pe sus şi să nu-i dea ocazia să-şi ia la revedere de la nimeni. Nici măcar de la lady Westcliff. Pe de altă parte, ar fi fost mai simplu şi pentru ea să dispară fără să explice nimănui nimic.

– Dar nu e periculos să călătoreşti noaptea? întrebă, dar apoi răspunse ea însăşi. Nu contează. Dacă ne întîlnim cu un hoț la drumul mare, probabil că oricum aş fi mai în siguranță cu el decît cu tine.

Amuzamentul lui nu dură mult, pentru că lordul Westcliff spuse:

– Dacă nu o pot face pe domnişoara Howard să se răzgîndească, pot măcar să cer dovada legală a căsătoriei şi asigurarea că va avea tot ce are nevoie.

Lottie îşi dădu seama că nu se gîndise deloc la viața pe care avea s-o ducă alături de Gentry. Doamne! Cît cîştiga un detectiv de pe strada Arcului? Nu încăpea

îndoială că banii erau puțini, însă dacă adăugai serviciile pe care le făcea persoanelor private, probabil că trăia decent. Ea nu avea nevoie de mare lucru. O cameră sau două într-un cartier mai curat al Londrei ar fi fost de-ajuns.

– În nici un caz nu am de gînd să dau socoteală pentru felul în care-mi voi întreține soția, spuse Gentry. Nu ai nevoie să știi decît că nu o să fie muritoare de foame și că o să aibă un acoperiș deasupra capului.

Călătoria spre Londra avea să dureze cam douăsprezece ore, ceea ce însemna că vor ajunge după-amiaza. Lottie se sprijini de tapițeria maronie a trăsurii lui Gentry. Odată plecați, Nick se aplecă să stingă felinarul din interior.

– Vrei să dormi? o întrebă. Mai e mult pînă dimineață.

Lottie clătină din cap. În ciuda oboselii, era prea emoționată ca să adoarmă. Ridicînd din umeri, Gentry lăsă lumina aprinsă. Își ridică un picior pe banchetă, făcînd o grimasă. Un bărbat de dimensiunile lui nu se simțea comod într-un spațiu așa mic.

– E a ta? întrebă Lottie. Sau e de închiriat, ca să se potrivească rolului?

Înțelegînd că ea vorbește despre trăsură, el zîmbi ironic.

– E a mea.

– Nu credeam că un om simplu își poate permite așa ceva.

Detectivul se jucă distant cu tivul draperiei de la fereastră.

– Călătoresc des cu munca. Prefer să-mi fie comod.

– Îți schimbi mereu numele cînd faci investigații?

El clătină din cap.

– De obicei nu e nevoie.

– Mă întreb cum de nu ai ales să te deghizezi mai bine, spuse ea. În cineva care să nu poată fi atît de uşor demascat. Lordului Westcliff nu i-a luat mult să afle că nu există nici un viconte Sydney.

Pe chipul lui trecu o expresie neobişnuită, de amuzament şi disconfort. Părea a se hotărî dacă să îi spună sau nu ceva. Pînă la urmă strîmbă din buze şi oftă.

– Westcliff se înşală. Există un viconte Sydney. Sau cel puțin un moştenitor legitim al titlului.

Lottie îi aruncă o privire neîncrezătoare.

– Cine este? Şi dacă e adevărat, cum de nu şi-a cerut titlul şi averea?

– Nu toți vor să fie aristocrați.

– Ba sigur că da! În plus, nici nu ai de ales. Eşti sau nu eşti aristocrat. Nimeni nu poate să îşi nege dreptul din naştere, aşa cum nu poate să-şi schimbe culoarea ochilor.

– Ba poate, se răsti el.

– Nu e nevoie să te superi, spuse Lottie. Tot nu mi-ai spus cine şi unde e acest misterios viconte, ceea ce mă face să cred că l-ai inventat.

Gentry îşi schimbă poziția, stînjenit şi fără să o privească.

– Eu sînt.

– Poftim? Încerci să mă păcăleşti că ai fi un aristocrat nerecunoscut? Tu, un infractor şi apoi detectiv, să fii viconte? spuse Lottie clătinînd din cap. Nu prea cred.

– Nu-mi pasă dacă mă crezi sau nu, rosti Gentry pe un ton egal. Mai ales că nu contează, fiindcă nu-mi voi revendica niciodată titlul.

Lottie îl privi nedumerită. Părea să creadă ce spunea. Dar cum se putea aşa ceva? Dacă era adevărat, cum ajunsese un fiu de aristocrat aici? Nu te năşteai în înalta societate ca apoi să devii... orice ar fi fost el. Nu se putu abţine şi-i puse o ploaie de întrebări.

– Eşti John, lord Sydney? Fiul vicontelui Sydney care a murit acum douăzeci de ani, se presupune că fără moştenitori? Ai vreo dovadă? Poate să confirme cineva asta?

– Sora mea, Sophia. Şi soţul ei, sir Ross Cannon.

– Judecătorul? Fostul căpitan al poliţiei din strada Arcului e cumnat cu tine?

Gentry îi răspunse dînd doar o dată din cap. Lottie era nedumerită. Nu avea de ales, trebuia să-l creadă, mai ales că era uşor de dovedit un neadevăr de acest fel. Povestea era absurdă, iar ea nu pricepea nimic.

– Aveam şapte sau opt ani cînd au murit părinţii mei, explică el pe un ton răguşit. În afară de mine nu mai existau rude de gen masculin care să poată cere titlul. Eu şi sora mea mai mare, Sophia, am locuit prin sat o vreme, de la o familie la alta, pînă cînd ea a fost adoptată de o verişoară îndepărtată. Dar eu devenisem o pacoste, iar

verişoara noastră n-a prea vrut să mă ia la ea. Aşa că am fugit la Londra şi am ajuns găinar. Asta pînă cînd am fost prins şi dus la închisoare. Cînd a murit un băiat de acolo, eu i-am luat numele, ca să mă elibereze mai repede.

– Înseamnă că el era adevăratul Nick Gentry, spuse Lottie.

– Da.

– Şi tu i-ai luat identitatea şi ai lăsat pe toată lumea să creadă că eşti mort?

El o privi sfidător.

– Nu mai aveam nevoie de numele ăla.

– Dar sigur te-ai gîndit mai tîrziu să-ți recapeți identitatea şi poziția în societate...

– Am exact poziția pe care mi-o doresc. Iar Nick Gentry e acum numele meu mai mult decît a fost vreodată al lui. Intenționez să-l las pe Sydney să se odihnească în pace, mai spuse, zîmbind ironic. Îmi pare rău că n-o să ai prestigiu. Vei fi doar doamna Nick Gentry, şi nimeni în afară de sora mea şi soțul ei nu va şti adevărul. Ne-am înțeles?

Lottie dădu din cap, încruntîndu-se nedumerită.

– Nu mă interesează titlul. Dacă m-ar fi interesat, mă măritam cu lordul Radnor.

– Deci nu te deranjează să fii soția unui om de rînd, spuse el privind-o atent. Unul care nu are prea mulți bani.

– Sînt obişnuită să trăiesc din puțin. Familia mea e de viță nobilă, dar, aşa cum am mai spus, sîntem săraci.

Gentry îşi studie vîrfurile lustruite ale cizmelor.

– Lordul Radnor a fost un binefăcător cam strîns la pungă, dacă e să mă iau după condițiile de trai din casa Howard.

Lottie tresări.

– Ai fost la mine acasă?

Îl privea uimită.

– Da, ți-am vizitat părinții ca să le pun cîteva întrebări. Ştiau că te caut.

– Vai, spuse Lottie supărată.

Părinții ei vorbiseră despre ea. Ştiau că lordul Radnor vrea să o găsească şi, ca de obicei, îi făcuseră pe plac. Nu ar fi trebuit să se mire. Şi cu toate astea se simțea trădată. Oare se gîndiseră vreo clipă la interesul ei? I se puse un nod în gît.

– Mi-au dat foarte multe detalii, continuă Gentry. Am văzut păpuşile cu care te jucai, cartea cu poveşti pe care ai desenat... Ştiu şi cît porți la pantof.

Simțindu-se tare vulnerabilă, Lottie îşi strînse brațele la piept.

– Mi se pare ciudat că tu i-ai văzut pe ai mei, deşi eu nu am mai vorbit cu ei de doi ani. Ce mai fac surorile şi frații mei? Ce mai face Ellie?

– Cea de şaisprezece ani? E tăcută, frumuşică. Pare sănătoasă.

– Şaisprezece ani, murmură Lottie, tulburată să-şi dea seama că frații ei crescuseră, la fel ca şi ea.

Se schimbaseră de cînd nu-i văzuse. Brusc începu să o doară capul şi îşi duse mîna la frunte.

– Cînd ți-au spus ai mei despre mine, ți s-a părut că...

– Că?

– Mă urăsc? întrebă ea detaşată. M-am întrebat atît de des...

– Nu te urăsc, spuse el pe un ton neobişnuit de blînd. Sînt îngrijorați pentru soarta lor, desigur, şi par a crede sincer că ți-ar fi mai bine măritată cu Radnor.

– Ei n-au înțeles niciodată cum e el de fapt.

– Nici nu vor. Au mai mult de profitat dacă se mint singuri.

Lottie era tentată să-l contrazică, deşi gîndise şi ea aşa de multe ori.

– Au nevoie de banii lui Radnor, spuse pe un ton sec. Le plac lucrurile scumpe.

– Aşa a pierdut tatăl tău averea familiei? Pentru că a cheltuit mai mult decît îşi putea permite?

– Nu cred că am avut mare avere. Dar părinții mei au cheltuit cam tot ce aveau. Îmi amintesc că atunci cînd eram mică aveam cele mai bune lucruri. Şi, cînd n-au mai fost bani, era să murim de foame. Dar a intervenit lordul Radnor, mai spuse ea, continuînd să îşi țină mîna la frunte. Se poate spune că şi eu am profitat de banii lui. Datorită lui am învățat la cea mai bună şcoală din Londra. A plătit pentru mîncare şi haine. Ba chiar mi-a angajat o cameristă. Credeam că vrea să mă transforme într-o lady. La început i-am fost chiar recunoscătoare că are atîta grijă de mine, că mă pregăteşte să-i fiu soție.

– Dar lucrurile s-au complicat, murmură Gentry.

Ea dădu din cap.

– Eram tratată ca un animal de companie. Radnor decidea ce pot să citesc, ce am voie să mănînc... Le-a instruit pe profesoarele mele să-mi dea voie să fac baie doar cu apă rece ca gheața, pentru că el considera că e mai sănătos aşa. Mîncam numai supă şi fructe cînd el hotăra că e nevoie să slăbesc. Trebuia să-i scriu în fiecare zi ca să-i spun despre ce învățam la materiile pe care le alegea el. Erau reguli pentru orice. Nu aveam voie să vorbesc decît dacă ştiam clar ce vreau să spun şi mă puteam exprima frumos. Nu îmi era permis să am o opinie despre nimic. Dacă nu stăteam cuminte pe scaun, mi se legau mîinile de spătar. Dacă mă bronzam, eram închisă în casă.

Oftă întristată.

– Lordul Radnor voia să mă transforme în altcineva. Nu-mi imaginam cum ar fi să locuiesc cu el, să-i fiu soție. Ce s-ar fi întîmplat cînd şi-ar fi dat seama că nu puteam să ajung pe cît de perfectă mă dorea?

Pierdută în amintirile întunecate, Lottie îşi frînse degetele şi vorbi fără să-şi dea bine seama ce spune.

– Mi-era teamă de vacanțe. Era mereu acolo, mă aştepta. Abia dacă mă lăsa să-mi văd frații şi surorile înainte să fiu nevoită să mă duc cu el şi...

Se opri bruc, dîndu-şi seama că era să-i spună lui Nick secretul care îi făcuse pe părinții ei să se înfurie. Era ceva ce ținuse în ea ani întregi. Reuşiseră să o facă să înțeleagă că supraviețuirea familiei depindea de tăcerea ei. Nu mai spuse nimic şi închise ochii.

– Trebuia să te duci cu el şi să...

Ea clătină din cap.

– Nu mai contează.

– Spune, rosti el pe un ton blînd. Te asigur că nimic din ce-aş putea auzi nu m-ar şoca.

Lottie îl privi atentă, înțelegînd că aşa era. După tot ce văzuse şi făcuse el, nimic nu l-ar fi putut dezgusta.

– Continuă, murmură detectivul.

Iar Lottie începu să-i spună ceva ce nimeni nu fusese dispus să asculte.

– De fiecare dată cînd veneam acasă, trebuia să merg cu el într-o cameră, să-i povestesc cum mă comportam la şcoală, să-i răspund la întrebări despre cursuri şi prietenele mele şi...

Se uită la figura impasibilă a lui Gentry, iar lipsa lui de reacție o ajută să continue.

– Mă punea să stau la el în brațe cît vorbeam. Mă atingea, pe piept şi sub rochie. Nu-mi plăcea deloc, mi-era scîrbă, dar nu-l puteam opri, iar părinții mei...

Ridică neputincioasă din umeri.

– Nu m-au ascultat cînd am încercat să le spun. A durat ani întregi. O dată, mama mi-a dat o palmă şi mi-a spus că eram a lordului Radnor, că oricum avea de gînd să se însoare cu mine şi că trebuie să-l las să facă orice vrea. Siguranța familiei depindea de plăcerea şi bunătatea lui. Dar eu am fugit de el şi i-am lăsat pe ei în gura lupului, mai spuse stînjenită.

Gentry vorbi cu grijă, ca şi cum ea ar fi fost un copil nevinovat şi nu o femeie de douăzeci de ani.

– A mers şi mai departe, Lottie?

Ea îl privi fără să priceapă.

Nick aplecă puțin capul şi continuă pe acelaşi ton înțelegător:

– Cînd stăteai la el în brațe a ajuns vreunul dintre voi la climax?

Ea se înroşi, înțelegînd ce voia detectivul să afle. Misterioasa eliberare despre care unele dintre fetele de la şcoală îi vorbiseră, rîzînd ruşinate. O plăcere fizică pe care cu siguranță n-ar fi putut-o simți cu Radnor.

– Nu cred.

– Ai fi ştiut dacă s-ar fi întîmplat, spuse el ironic.

Lottie se gîndi la felul în care o atinsese Gentry în biblioteca luminată de flăcările din şemineu, la senzațiile pe care i le trezise, la insatisfacția dulce şi dureroasă cu care o torturase. Oare despre asta era vorba? Sau mai era şi altceva? Era tentată să-l întrebe, dar tăcu, de teamă ca el să n-o ia peste picior. Mersul trăsurii o legăna, adormind-o, iar fata căscă.

– Ar trebui să te odihneşti, spuse Gentry în şoaptă.

Lottie clătină din cap. Nu voia să doarmă în timp ce el o privea. Ce prostie, să se teamă de un astfel de nimic după tot ce se întîmplase între ei! Încercă să găsească un alt subiect de conversație.

– Cum ai ajuns să lucrezi pe strada Arcului? Nu-mi prea vine să cred că a fost din proprie inițiativă.

El rîse.

– Ba da, pentru că nu-mi plăcea alternativa. Acum trei ani am făcut o înțelegere cu sir Ross, cumnatul meu. Pe

atunci el era căpitan acolo şi avea dovezi care m-ar fi trimis să atîrn în vînt.

– Să atîrni în vînt, repetă Lottie, uimită de expresia pe care n-o ştia.

– Să atîrn la capătul unei funii. Crede-mă că ar fi trebuit să fiu tras pe roată şi tăiat în bucăţele pentru unele dintre lucrurile pe care le-am făcut.

Se opri ca să vadă ce efect aveau cuvintele lui şi zîmbi cînd ea se crispă.

– Ca să evite neplăcuta situaţie de a-l spînzura pe fratele soţiei sale, sir Ross mi-a spus că ascunde dovezile, dacă accept să-i dau în vileag pe complicii mei şi să devin detectiv.

– Pentru cît timp?

– Pentru totdeauna. Am fost de acord, fiindcă nu simţeam nici o loialitate faţă de foştii mei cunoscuţi şi nici nu voiam să-mi pun gîtul în ştreang.

Lottie se încruntă.

– De ce ar fi vrut sir Ross să lucrezi cu ei?

– Cred că avea impresia greşită că, dacă petrec nişte ani în serviciul public, voi deveni un om mai bun, spuse Gentry rînjind. Încă nu s-a întîmplat asta.

– Nu e periculos să încerci să-i prinzi tocmai pe infractorii pe care i-ai turnat?

– Sînt destui care mi-ar vrea capul, recunoscu el nepăsător. De fapt, s-ar putea să nu fie nevoie să mă suporţi prea mult. Toţi cei care mă cunosc ar fi în stare să jure că voi muri tînăr.

– Probabil că n-o să am eu atîta noroc, răspunse ea cu ironie. Dar pot să sper.

Imediat după ce rosti cuvintele, Lottie se ruşină. Nu îi stătea în fire să spună astfel de lucruri.

– Îmi pare rău. Nu trebuia să vorbesc aşa.

– Nu-i nimic, răspunse el vesel. Mi s-au spus cuvinte mai grele pentru mai puțin lucru.

– Asta pot să cred, spuse ea, iar el rîse.

– O să sting lumina, rosti Nick. E bine să te odihneşti atunci cînd poți. Mîine e o zi lungă.

Se lăsă o linişte plăcută. Lottie se ghemui într-un colț, obosită şi uimită de schimbarea neaşteptată din viața ei. Nu credea că poate să adoarmă cu atîtea gînduri, însă o cuprinse toropeala şi alunecă mai jos pe perne. Se mişcă, încercînd să găsească o poziție mai bună, şi simți cum e luată în brațe ca un copil. Visul era atît de plăcut încît cedă plăcerii şi se cuibări mai bine în brațele calde. Ceva moale îi atinse fruntea, şi ultimele agrafe care îi prindeau părul alunecară. Inspiră un miros minunat, de lînă, săpun şi piele curată de bărbat. Înțelese că era în brațele lui Gentry şi se mişcă puțin, ametită.

– Ce...

– Dormi, şopti el. Nu-ți fac nimic.

Degetele lui lungi îi mîngîiară părul desfăcut. O parte din ea protestă, dar cealaltă îi aminti că e foarte obosită şi că nu conta ce-i dă voie să facă. Se zbătu, încăpățînată, să scape de el, să se îndepărteze. Nick îi dădu drumul şi ochii îi sclipiră pe întuneric.

– Nu sînt dușmanul tău, Lottie.

– Dar îmi eşti prieten? răspunse ea. Pînă acum nu te-ai comportat ca şi cînd ai fi.

– Nu te-am obligat să faci nimic din ce nu voiai.

– Dacă nu m-ai fi găsit tu, aş fi încă fericită la Stony Cross Park...

– Nu erai fericită acolo. Şi pun pariu că n-ai fost fericită nici o clipă de cînd l-ai cunoscut pe lordul Radnor.

Cît ar fi vrut să-l poată contrazice! Dar nu avea nici un rost să mintă cînd adevărul era atît de evident.

– O să-ți placă să fii măritată cu mine, continuă Gentry. Nu o să fii servitoarea nimănui. O să faci ce vrei, în limite rezonabile. Şi nu o să fie nevoie să te mai temi de lordul Radnor.

– Toate astea dacă mă culc cu tine, spuse ea nemulțumită.

El zîmbi cu o aroganță abia reținută.

– Asta o să fie cel mai plăcut.

Capitolul VI

Cînd se trezi Lottie, printre draperiile trăsurii intra lumina zilei. Se uită la viitorul ei soț, cu ochii înceţoşaţi şi cu părul în dezordine. El avea hainele mototolite şi era foarte treaz.

– Nu am nevoie de prea mult somn, spuse, citindu-i gîndurile.

Întinse mîna şi-i dădu agrafele. Ea strînse între degete bucăţelele de sîrmă încălzite de palma lui. Începu să-şi împletească şi să-şi strîngă părul, cu eficienţa cuiva care făcea asta de mult.

Dînd draperia la o parte, Gentry se uită la oraşul aglomerat din jur. În ochi îi străluci o rază de soare, dîndu-le o nuanţă de albastru aproape nenaturală. Chiar şi din trăsură se vedea că el cunoaşte Londra şi că nu se teme de nici un loc din oraş.

Dintre toţi aristocraţii pe care-i întîlnise ea vreodată, şi fuseseră destul de mulţi la Stony Cross Park, nici unul nu cunoştea străzile aşa bine ca el. Şi nici unul nu părea gata să facă orice, oricît de înfiorător, ca să-şi atingă scopurile. Bărbaţii binecrescuţi dădeau înapoi de la unele lucruri, aveau principii, standarde... Lucruri pe care nu le vedea la Gentry.

Dacă era într-adevăr de viță nobilă, Lottie se gîndi că fusese înțelept să nu-şi ceară titlul şi „să-l lase pe Sydney să se odihnească în pace", aşa cum spusese chiar el. Era sigură că, dacă ar fi ales altfel, i-ar fi fost greu, poate chiar imposbil, să-şi găsească locul în pătura de sus a societății londoneze.

– Lordul Westcliff mi-a spus că ai condus o bandă de hoți, comentă ea. A mai spus că...

– Îmi pare rău să te informez că nu am fost un personaj pe cît de puternic mă crede lumea, o întrerupse Gentry. Poveştile sînt din ce în ce mai exagerate de fiecare dată cînd le aud. Cîțiva ziariști s-au chinuit să mă transforme într-un personaj la fel de periculos ca Hunul Attila. Nu spun că sînt nevinovat, bineînțeles. Am condus o operațiune pe cinste. Recunosc că aveam metode îndoielnice, dar am fost mereu un detectiv particular mai bun decît oricare detectiv de pe strada Arcului.

– Nu ştiu cum se poate să conduci o bandă de hoți şi să fii detectiv în acelaşi timp.

– Trimiteam spioni şi informatori prin tot oraşul, chiar şi în afara lui. Aveam dovezi care incriminau pe toată lumea, de la Aleea Băutorilor pînă la Strada Mortului. Oricînd mă împiedica cineva să obțin ce voiam, îl dădeam în vileag şi luam recompensa. E mai greu să prinzi hoți ca detectiv pe strada Arcului. Căpitanul insistă să facem totul legal. Chiar şi aşa, sînt cel mai priceput om din poliție.

– Şi nu te jenezi s-o spui, răspunse Lottie sec.

– Nu îmi place falsa modestie. Şi e adevărat.

– Nu mă îndoiesc. Ai reuşit să mă găseşti pe mine, deşi oamenii lui Radnor încercau de doi ani.

El o privi foarte atent.

– Cu cît aflam mai multe, cu atît eram mai curios. Voiam să văd ce fel de fată are curajul să-şi facă o viaţă nouă fără ajutorul nimănui.

– Curaj, repetă ea îndoită. E ciudat că-i spui aşa. Eu am crezut mereu că sînt o laşă.

El se pregătea să răspundă, însă tocmai atunci trăsura luă o curbă strînsă şi intră pe o stradă îngrijit pavată, mărginită de copaci şi de grădini. Pe marginea străzii adăpostite, cu o atmosferă surprinzător de provincială pentru centrul unui oraş aglomerat, se înălţau case cu trei etaje, construite din cărămidă, curate.

– Betterton, spuse Gentry numele străzii. Birourile detectivilor sînt la sud, iar Covent Garden, chiar în spatele lor.

– Avem o piaţă în apropiere? întrebă Lottie, gîndindu-se la cum se va plimba prin împrejurimi.

Maidstone era în vestul Londrei, însă elevele care învăţau acolo nu aveau voie să iasă nicăieri.

– Da. Dar nu o să pleci fără mine.

– Eu fac cîte o plimbare în fiecare dimineaţă, spuse ea, întrebîndu-se dacă va fi nevoită să renunţe la această mică plăcere.

– Atunci o să merg şi eu cu tine. Sau o să trimit un servitor. Nu vreau ca soţia mea să se plimbe singură.

Soția mea. Lui Lottie i se tăie răsuflarea. Deodată, ideea că va fi soția lui, că îi va jura supunere şi va face aşa cum dorea el, deveni realitate. Înainte era doar ceva îndepărtat, neclar. Probabil că Gentry se surprinsese şi pe sine însuşi, pentru că acum se uita pe geam, cu buzele strînse, încruntat. Lottie se întrebă dacă ideea căsătoriei devenise reală şi pentru el sau dacă, Doamne apără, începea să aibă îndoieli.

Trăsura se opri în fața unei case construite în stil georgian timpuriu, simetric. Străjuită de coloane dorice şi cu două uşi care dădeau într-un hol în formă de dom, locuința mică şi elegantă era mult peste aşteptările fetei. O privi fascinată.

Gentry coborî din trăsură şi o ajută şi pe ea, iar un servitor se grăbi în sus, pe trepte, ca să anunțe sosirea stăpînului. Picioarele îi amorțiseră, aşa că Lottie făcu o grimasă de durere cînd se sprijini de brațul lui Gentry, înainte să se îndrepte împreună spre intrare. O menajeră de vîrstă mijlocie îi întîmpină. Era o femeie plinuță, cu privire caldă şi cu părul argintiu.

– Doamnă Trench, spuse Gentry pe un ton glumeț. Aşa cum vedeți, am un oaspete. Se numeşte domnişoara Howard. Vă sfătuiesc să o tratați bine, fiindcă tocmai ce m-a convins s-o iau de soție.

Înțelegînd sugestia lui cum că ea ar fi insistat să se căsătorească, Lottie îi aruncă o privire aspră, iar el zîmbi. Doamna Trench nu-şi ascunse uimirea. Era greu să ți-l imaginezi pe Nick Gentry însurat.

– Da, domnule, spuse ea făcînd o reverență spre Lottie. Bine ați venit, domnișoară Howard. Felicitări și multă fericire.

– Mulțumesc, rosti fata zîmbindu-i, apoi privindu-l pe Gentry.

Nu știa cum trebuie să se poarte de față cu servitorii. Pentru Dumnezeu, nici nu știa că are servitori. Probabil că oamenii vor afla curînd că e vorba despre o căsătorie de conveniență, așa că nu avea rost să se prefacă îndrăgostită.

– Pregătiți o cameră, și spuneți-i bucătăresei să prepare ceva pentru domnișoara, îi spuse el doamnei Trench.

– Dumneavoastră mîncați, domnule?

Gentry clătină din cap.

– Plec curînd cu treburi.

– Da, domnule.

Menajera se grăbi să-i facă pe plac.

Gentry se uită la Lottie și îi apucă o șuviță rebelă, pe care i-o dădu după ureche.

– Nu stau mult. Ești în siguranță aici, iar servitorii vor face orice le ceri.

Se gîndea că-i va fi frică singură? Uimită de grija pe care i-o purta Nick, Lottie dădu din cap.

– Sigur.

– Spune-i doamnei Trench să-ți arate casa, adăugă el ezitînd puțin. Nu mă deranjează dacă vrei să schimbi ceva.

– Sînt sigură că o să-mi placă tot.

Împrejurimile erau aranjate cu gust şi eleganță. Holul de la intrare avea o podea de marmură cu model geometric, în spate era o scară, şi două uşi de mahon se deschideau spre un salon cu tavanul jos. Pereții erau zugrăviți într-o nuanță de verde pastelat şi decorați cu cîteva tablouri simple. Mobila era confortabilă, nu formală. Era o casă elegantă, mult mai frumoasă decît aceea în care crescuse ea.

– Cine a decorat casa? Cu siguranță nu tu.

El zîmbi.

– Sora mea, Sophia. I-am spus că nu e nevoie, dar ea e de părere că mie îmi lipseşte talentul pentru astfel de lucruri.

– Nu a vorbit lumea despre voi?

– Venea mereu însoțită de sir Ross, spuse el strîmbîndu-se de neplăcere. Ei au ales şi personalul. Nu le-au plăcut oamenii pe care îi aveam înainte. Piele albastră şi Bess cea libertină.

– Libertină? Ce înseamnă asta?

El păru amuzat şi în acelaşi timp tulburat de neştiința ei.

– Înseamnă o femeie uşoară.

Ea continuă să-l privească nelămurită, iar el scutură din cap cu veselie:

– Care se culcă cu mai mulți bărbați.

Confuzia ei se transformă repede în dezaprobare.

– Pentru ce Dumnezeu o angajaseşi aici? Nu, mai bine nu-mi spui. Sînt sigură că mi-ar părea rău să aflu, spuse, încruntîndu-se cînd îl văzu amuzat. Cîți servitori ai?

– Opt, cu tot cu doamna Trench.

– M-ai lăsat să cred că nu ai prea multe posibilități.

– Aşa şi este, dacă mă compari cu lordul Westcliff. Dar pot să-ți ofer un stil de viață confortabil.

– La fel trăiesc şi ceilalți detectivi?

Nick rîse.

– Unii dintre ei, da. Pe lîngă investigațiile de pe strada Arcului, mulți dintre noi acceptă să lucreze pentru persoane particulare. Ar fi imposibil să trăieşti doar din salariul de la guvern.

– Persoane ca lordul Radnor?

Gîndul la el îi făcea stomacul să se strîngă. Acum, că era în Londra, aproape de Radnor, se simțea ca un iepure gonit din vizuină.

– Te-a plătit deja ca să mă găseşti? Ce o să faci cu banii?

– O să-i dau înapoi.

– Şi familia mea? şopti ea stînjenită. Ce se poate face pentru ei? Lordul Radnor nu o să-i mai ajute...

Gentry dădu din cap.

– M-am gîndit deja la asta. O să am eu grijă de ei.

Lui Lottie nu-i venea să creadă. Cerea foarte mult de la viitorul ei soț, dar cu toate astea Gentry nu părea supărat.

– Mulțumesc, spuse ea răsuflînd uşurată. E foarte frumos din partea ta.

– Pot să mă port foarte frumos, răspunse el încet. Dacă am de ce.

Nick îi mîngîie cu blîndețe lobul urechii, iar Lottie rămase încremenită. Obrajii i se aprinseră. Era ceva neînsemnat, dar într-un loc atît de sensibil încît tresări la simpla lui atingere. Se aplecă să o sărute, dar ea se feri. Îi dădea orice, dar asta nu. Pentru ea sărutul însemna mai mult decît ceva trupesc.

El o sărută pe obraz şi ea-l simți zîmbind. Îi ghicise din nou gîndurile.

– Ce pot să fac pentru un sărut?

– Nimic.

El îşi lăsă buzele să alunece în sus pe obrazul ei.

– Mai vedem noi.

Pentru cei mai mulți oameni, clădirea din strada Arcului, mirosind a sudoare, chimicale şi hîrtie veche, nu era un loc prea plăcut. În ultimii trei ani Nick se obişnuise atît de mult cu fiecare colț al ei încît se simțea ca acasă. Un vizitator ar fi putut crede că micile clădiri de la numerele trei şi patru erau centrul investigațiilor din Anglia. Aici îi aduna sir Grant Morgan pe cei opt detectivi de sub conducerea sa.

Zîmbind, Nick răspunse la salutul funcționarilor şi se îndreptă spre numărul trei. Nu durase mult pînă cînd cei din poliție învățaseră să-i aprecieze talentele, şi mai ales

disponibilitatea de a intra în casele rău famate şi în bordelurile pe care ceilalţi le ocoleau. Nu îl deranja să facă investigaţii preiculoase, fiindcă nu avea familie şi nu se temea de prea multe lucruri. Dimpotrivă, caracterul lui îi cerea să rişte din cînd în cînd, ca un medicament care dădea dependenţă şi la care n-ar fi putut renunţa. În ultimele două luni, din cauza investigaţiei prea puţin interesante, strînsese destulă energie nervoasă cît să simtă că va exploda. Ajuns în faţa biroului lui Morgan, se uită întrebător la secretarul pe nume Vickery. Acesta dădu din cap încurajator.

– Sir Grant nu a intrat încă în şedinţă, domnule Gentry. Sînt sigur că vrea să vă vadă.

Nick bătu la uşă, iar dinăuntru se auzi vocea puternică a căpitanului.

– Intră.

Biroul mare de mahon părea o jucărie pe lîngă bărbatul aşezat în spatele lui. Sir Grant Morgan avea nişte dimensiuni impresionante. Era chiar mai înalt decît Nick. Deşi se apropia de patruzeci de ani, nu era cărunt şi avea vitalitatea unui bărbat tînăr. Fusese, la vremea lui, cel mai bun şi mai apreciat poliţist. Ajunsese chiar şi personajul unor romane de jumătate de penny. Înainte de el, oamenii nu prea aveau încredere în detectivii din strada Arcului.

Nick se bucurase să afle că sir Ross l-a numit pe Morgan căpitan. Un bărbat inteligent şi autodidact, acesta ajunsese prin muncă în locul unde era. La început fusese un simplu poliţist. Nick îl respecta. Îi plăcea sinceritatea

lui şi faptul că era foarte rar chinuit de dileme etice în legătură cu ceea ce avea de făcut.

Morgan îi conducea pe detectivi cu o mînă de fier, iar ei îl respectau pentru asta. Singura lui vulnerabilitate era soția, o femeie micuță şi adorabilă, a cărei simplă prezenţă îl făcea pe căpitan să toarcă precum o pisică. Era uşor de ghicit dacă lady Morgan trecuse pe la birourile din strada Arcului. Doamna lăsa în aer o urmă de parfum şi pe chipul soțului ei o expresie fericită.

Pe Nick îl amuza slăbiciunea căpitanului pentru soția lui şi era hotărît să nu repete greşeala. Nici o femeie nu avea să-l ducă de nas. Lasă-i pe sir Morgan şi pe sir Ross să se facă de rîs. El era mult mai deştept.

– Bine ai revenit, spuse căpitanul, sprijinindu-se de spătarul fotoliului şi privindu-l atent cu ochii lui verzi. la loc. Presupun că ai terminat de lucrat pentru lordul Radnor?

Nick se aşează pe scaunul din fața biroului.

– Da. Am găsit-o pe domnişoara Howard în Hampshire, lucrînd ca doamnă de companie pentru contesa moştenitoare Westcliff.

– Îl cunosc pe lordul Westcliff. Un bărbat onorabil şi cu bun simț. Probabil singurul aristocrat care nu crede că lucrurile moderne sînt vulgare.

Ceea ce însemna că Morgan îl respectă pe conte. Nick mormăi, pentru că nu dorea să discute despre virtuțile acestuia.

– Poimîine sînt gata pentru o nouă investigație, spuse. Trebuie doar să termin ceva.

Nick se aştepta ca Morgan să se bucure. Pînă la urmă lipsise timp de două luni! Dar căpitanul îl surprinse, răspunzîndu-i aproape indiferent.

– Să văd dacă găsesc ceva pentru tine. Între timp...

– Poftim?

Nick îl privi nemulţumit. Căpitanul nu vorbea niciodată aşa şi avea mereu ceva de făcut. Asta dacă nu cumva toţi infractorii din Londra plecaseră în concediu o dată cu el. Părea că Morgan voia să spună ceva important, dar nu avea voie. Se încruntase.

– Trebuie să mergi la sir Ross, spuse el brusc. Are ceva să-ţi spună.

Lui Nick nu-i plăcu ce auzea. Se uită la Morgan cu neîncredere.

– Ce naiba vrea?

Căpitanul era unul dintre puţinii care îi cunoştea trecutul şi ştia despre înţelegerea pe care o făcuse în urmă cu trei ani.

– Asta o să afli de la el, răspunse Morgan. Pînă nu vorbiţi, eu nu-ţi dau nimic de lucru.

– Acum ce-am mai făcut? întrebă Nick, presupunînd că avea să fie pedepsit în vreun fel.

Se gîndi repede la ce făcuse în ultimele luni. Erau infracţiunile minore, ca de obicei, dar nimic neobişnuit. Îl înfuria că sir Ross, în ciuda faptului că se retrăsese, continua să-l manipuleze. Iar Morgan, fir-ar el să fie, nu voia să facă nimic împotriva voinţei acestuia.

Căpitanul păru amuzat.

– Din cîte ştiu eu, nu ai greşit cu nimic, Gentry. Presupun că sir Ross vrea să discute despre incendiul de la casa familiei Barthas.

Nick se strîmbă. Cu două luni înainte i se ceruse să dea fuga într-un cartier bine cotat din apropiere de Covent Garden. Luase foc o casă particulară, aparținîndu-i lui Nathaniel Barthas, un vînzător de vinuri foarte bogat. Gentry ajunsese primul şi aflase de la oamenii adunați la fața locului că toți cei din familie erau încă în clădirea cuprinsă de flăcări. Fără să se gîndească, Nick se repezise în infern. Îi găsise pe Barthas şi pe soția acestuia la etajul al doilea, amețiți de fum. Cei trei copii ai lor plîngeau într-o altă cameră. După ce reuşise să-i trezească pe cei doi soți, Nick îi scosese din casă şi îi cărase în spate şi la subțioară pe cei trei copii. La doar cîteva clipe după aceea se dărîmase acoperişul.

Spre nefericirea lui Nick, ziarul „*The Times*" publicase un articol extravagant despre incident şi îl transformase pe el într-un erou de poveste. Ceilalți detectivi îl tachinaseră de nenumărate ori din cauza asta, privindu-l în zeflemea cu ochi adoratori şi exclamînd bucuroşi atunci cînd el intra în clădire. Ca să scape, Nick ceruse liber, iar Morgan îi dăduse voie să plece. Din fericire oamenii aveau memorie scurtă. În ultimele opt săptămîni povestea se stinsese şi totul revenise la normal.

– Nenorocitul de incendiu nu mai are nici o importanță acum, spuse el scurt.

– Sir Ross nu crede asta.

Nick scutură din cap, enervat.

– Ar fi trebuit să am bunul simț să stau departe de clădire.

– Dar n-ai făcut-o, răspunse Morgan. Ai intrat, în ciuda pericolului. Şi, datorită eforturilor tale, cinci vieți au fost salvate. Spune-mi, Gentry, ai fi făcut la fel acum trei ani?

Nick rămase impasibil, deşi întrebarea îl surprinse. Ştia răspunsul. Nu. N-ar fi văzut nici o valoare în a-şi asuma riscul. Nu avea nimic de cîştigat salvînd viața unor oameni de rînd, care nu-i erau de nici un folos. I-ar fi lăsat să moară. L-ar fi deranjat o vreme, însă ar fi găsit o cale să uite. Înțelese că acum era alt om şi asta îl tulbură.

– Cine ştie, spuse ridicînd din umeri. Şi de ce ar conta pentru sir Ross? Dacă sînt chemat doar ca să mă laude pentru o treabă bună...

– E mai mult decît atît.

Nick făcu o grimasă.

– Dacă nu-mi explici şi nici nu-mi dai de lucru, n-am de gînd să pierd timpul stînd aici.

– Nu te mai reții, rosti căpitanul pe un ton prietenos. O zi bună, Gentry.

Nick se îndreptă spre uşă, dar se opri, de parcă şi-ar fi amintit ceva. Întorcîndu-se spre Morgan, rosti:

– Înainte să plec, vreau să te rog să-mi faci o favoare. Poți să-ți foloseşti legăturile la primărie ca să obții un certificat pînă mîine?

– Un certificat de căsătorie?

Singurul semn de nedumerire de pe chipul lui Morgan erau pleoapele îngustate.

– Îi faci comisioane lui Radnor? De ce vrea să se însoare atît de repede? Şi de ce s-ar căsători la primărie şi nu la biserică? Mai mult...

– Nu am nevoie de certificat pentru Radnor, îl întrerupse Nick.

Deodată, cuvintele îi rămaseră în gît.

– E pentru mine.

Urmă o tăcere nesfîrşită. Căpitanul se gîndi la ceea ce tocmai auzise. Revenindu-şi pînă la urmă, Morgan îl privi atent pe Gentry, care roşise.

– Cu cine ai tu de gînd să te însori?

– Cu domnişoara Howard, mormăi Nick.

Căpitanul pufni neîncrezător.

– Cu mireasa lordului Radnor? spuse el privindu-l amuzat şi nedumerit. Doamne. Cred că e o tînără cu totul ieşită din comun.

Nick ridică din umeri.

– Nu chiar. Doar că m-am decis să mă însor. Viața e mai simplă aşa.

– În unele privințe, spuse Morgan sec. Nu şi în altele. Poate că ar fi fost mai bine să i-o laşi pe ea lui Radnor şi să găseşti tu altă femeie. Acum ai un duşman de temut, Gentry.

– Mă descurc eu cu el.

Morgan zîmbi cu un amuzament resemnat care-l irită pe Nick.

– Dă-mi voie să te felicit din toată inima. O să anunț la primărie. Poți să iei certificatul mîine dimineață. Te încurajez să vorbeşti cu sir Ross curînd după aceea. Planurile lui pentru tine sînt şi mai importante acum, că te însori.

– Abia aştept să le aflu, spuse Nick pe un ton ironic, făcîndu-l pe căpitan să zîmbească.

Întrebîndu-se ce fel de propunere machiavelică voia să-i facă sir Ross, detectivul plecă din biroul de pe strada Arcului. Afară se înnorase şi aerul era rece şi umed. Strecurîndu-se printre trăsuri, căruțe şi animale care aglomerau Londra, Nick se îndepărtă de rîu şi călări spre vest. Knightsbridge se transformă repede în ținut de provincie şi casele imense, construite din piatră şi aşezate pe moşii vaste, înlocuiră rîndurile de locuințe mici şi înghesuite.

Nick îşi îndemnă calul să galopeze mai repede cînd văzu în depărtare casa greoaie, în stil Iacob, a lordului Radnor. Potcoavele de fier ale calului tropăiră sigure pe aleea pietruită a conacului. Gentry mai fusese aici o singură dată, la începutul investigației. După aceea lucrase cu unul dintre agenții contelui, care îi transmitea acestuia veştile aduse de Nick.

Detectivul atinse marginile emailate ale cutiuței cu miniatura şi simți o urmă de regret fiindcă trebuia să i-o înapoieze lui Radnor. O purtase cu el şi se uitase la ea timp de două luni. Era ca un fel de talisman. Liniile feței lui Charlotte, nuanța părului şi curbura dulce a gurii i se

întipăriseră în minte cu mult înainte să o cunoască. Cu toate astea, imaginea era doar aceea a unei fete drăguțe, dar banale. Nu surprindea nimic din tot ceea ce o făcea pe ea să fie atrăgătoare. Ce-i plăcea lui atît? Poate fragilitatea şi curajul ei. Poate intensitatea de sub aparența liniştită, intensitate care vorbea despre o senzualitate asemănătoare cu a lui.

Nu-i plăcea gîndul că e atras de Lottie la fel de mult ca lordul Radnor. Oricum, o voiau din motive foarte diferite. Contele îi spusese că e dispus să plătească orice preț ca să creeze femeia perfectă, ca şi cum Lottie ar fi fost sortită să-i fie Galatee iar el ar fi fost Pygmalion. Ideea lordului despre perfecțiunea feminină era cu totul diferită de ea. De ce o dorea tocmai pe Lottie şi nu pe cineva mai uşor de modelat? Era mai simplu să domini o femeie supusă din fire. Poate că Radnor era atras de provocare.

Ajungînd la intrare, Nick îi dădu unui servitor frîiele calului şi se îndreptă încet în sus, pe treptele înguste. Un majordom îl salută şi îl întrebă care e motivul vizitei lui.

– Spune-i lordului Radnor că am veşti despre Charlotte Howard.

Auzind răspunsul, omul intră imediat în alertă.

– Da, domnule, rosti, plecînd neaşteptat de repede.

Se întoarse într-un minut, cu răsuflarea tăiată, ca şi cum ar fi alergat înapoi.

– Lordul Radnor vă primeşte imediat, domnule Gentry. Vă rog să mă urmați.

Îl conduse printr-un hol îngust, iar conacul păru a-l înghiți pe Nick în cotloanele lui purpurii. Coridorul în care intraseră era sufocant şi prost luminat, deşi foarte bogat decorat. Detectivul îşi amintea că Radnor e sensibil la lumină. Cînd se văzuseră prima dată, contele îi spusese că îl dor ochii în camerele puternic luminate. Acum, ca şi atunci, ferestrele erau acoperite cu draperii grele din catifea, care ascundeau razele soarelui. Covoarele groase înghițeau orice sunet de paşi. Majordomul îl conduse mai adînc în labirintul de camere mici.

Nick fu poftit în bibliotecă, unde contele stătea la o masă din mahon, cu chipul îngust şi ascuțit luminat de flacăra unei lămpi din apropiere.

– Gentry.

Radnor îl privi fix, fără să-l invite să ia loc. Îi făcu doar semn să se apropie, în timp ce majordomul se retrase şi închise uşa, care scoase un sunet slab.

– Ce veşti ai pentru mine? Ai găsit-o? Te avertizez că răbdarea mi-e pe sfîrşite.

Nick scoase un cec din buzunar şi îl puse pe masă, lîngă lampă.

– V-am adus banii înapoi, sire. Din păcate, nu vă pot ajuta în privința domnişoarei Howard.

Contele înfipse unghiile în lemnul mesei, pe care pîlpîiră umbre ca nişte gheare.

– Deci nu ai găsit-o. Eşti un prost incapabil, la fel ca toți ceilalți. Cum poate o fată netrebnică să le scape tuturor bărbaților pe care i-am trimis după ea?

Nick zîmbi.

– Nu am spus că mi-a scăpat, sire. De fapt, am şi adus-o cu mine la Londra.

Radnor sări de pe scaun.

– Unde e?

– Asta nu vă priveşte.

Deodată, Nick se simți tare mulțumit.

– Domnişoara a ales să se mărite cu altul. Mi se pare că nu v-a dus dorul.

– Cu cine? reuşi Radnor să întrebe.

– Cu mine.

Aerul din jur păru deodată otrăvit. Nick văzuse rareori un bărbat atît de furios. Nu se îndoia că lordul l-ar fi omorît pe loc dacă ar fi avut cum. În loc de asta, omul se holbă la el, înțelegînd că nu mai putea ajunge vreodată la Charlotte.

– Nu poți să te însori cu ea, şopti pînă la urmă cu o furie ucigătoare înscrisă pe chip.

Nick îi răspunse la fel de încet.

– Nu mă puteți opri.

Trăsăturile contelui zvîcneau.

– Cît vrei? E clar că ai găsit o cale să scoți bani de la mine, aşa că ți-i dau, şi să fii blestemat. Spune-mi care e prețul.

– Nu am venit ca să cer mai mulți bani, îl asigură Nick. O vreau, iar ea pare a mă prefera pe mine.

Scoase miniatura din buzunar şi o aruncă pe masă. Obiectul se rostogoli, oprindu-se lîngă brațul rigid al contelui.

– Se pare că numai asta veți avea de la Charlotte Howard, sire.

Radnor nu pricepea ce se întîmplă şi îi era greu să vorbească din cauza furiei care îl îneca.

– O să suferiți amîndoi pentru asta.

Nick îl privi în ochi.

– Nu. Dumneavoastră o să suferiți, sire, dacă vă apropiați de Lottie. Nu vă permit să mai luați legătura cu ea şi cu familia ei. Ei toți sînt sub protecția mea.

Făcu o pauză, apoi simți nevoia să adauge:

– Dacă ştiți ceva despre trecutul meu, nu veți nesocoti avertismentul.

– Netot ignorant! Îndrăzneşti să mă ameninți? Eu am creat-o. Fără influența mea, Charlotte ar fi doar o vită de la țară, cu şase copii după fusta ei. Sau ar desface picioarele pentru oricine i-ar da un ban. Am cheltuit o avere ca să o transform în ceva mult mai bun decît îi era sortit.

– Trimiteți-mi nota de plată.

– Te-ar sărăci, îl asigură contele cu dispreț.

– Trimiteți-o orcum, îl invită Nick pe un ton blînd. Sînt interesat să aflu cît costă să creezi pe cineva.

Îl lăsă pe Radnor stînd singur în camera întunecată, ca o reptilă care are mare nevoie să iasă la soare.

Capitolul VII

Lottie mînca o farfurie de tocană de oaie şi se bucura de atmosfera liniştită a micii sufragerii cu pardoseală ceruită şi cu dulapuri în care erau frumos aşezate farfurii albe de porţelan. Doamna Trench apăru în prag, o prezenţă plăcută, cu un trup bine făcut. Avea o expresie binevoitoare pe chip, cu doar o urmă de nelinişte. Lottie îşi dădu seama că femeia avea multe s-o întrebe. Nu ştia dacă ei doi chiar se vor căsători, dacă nu cumva căzuse pradă vreunei farse, dacă se iubeau sau era o convenienţă, o necesitate... Dacă să-i fie milă sau să se teamă de ea.

– Vă place mîncarea, domnişoară Howard?

– Da. Mulţumesc, îi spuse fata, zîmbind prietenos. De cînd lucraţi pentru domnul Gentry, doamnă Trench?

– De trei ani, răspunse femeia repede. De cînd a început să lucreze pe strada Arcului. Însuşi sir Ross m-a angajat, fiindcă voia să-l ajute pe stăpîn să-şi ia oameni de nădejde. Domnul Gentry e ca un fel de protejat al lui.

– Mă întreb de ce e sir Ross aşa de interesat de Nick, spuse Lottie încercînd să-şi dea seama dacă menajera ştie că ei doi sînt rude.

Doamna Trench clătină din cap, părînd într-adevăr nedumerită.

– E un mare mister. Mai ales că au fost duşmani. Mulţi îl critică pe sir Ross pentru că l-a adus pe domnul Gentry la poliţie. Dar s-a dovedit că are dreptate. Cînd e vorba de ceva periculos, pe stăpîn îl cheamă. Nu se teme de nimic, e calm şi rapid. Aşa spune sir Grant. Nimeni nu vrea să fie căutat de domnul Gentry.

– Într-adevăr, spuse Lottie sec, dar nota ironică din vocea ei îi scăpă menajerei.

– E un bărbat curajos şi îndrăzneţ, continuă aceasta, şi nimeni n-ar spune altfel după incendiul de la familia Barthas.

– Care incendiu?

– N-aţi auzit? Nu demult, stăpînul a salvat familia unui negustor de vin dintr-o casă în flăcări. Ar fi murit cu toţii dacă nu îi scotea el de acolo. A scris în ziar despre asta, şi stăpînul a fost cel mai căutat om din Londra. Chiar şi regina l-a lăudat şi a cerut ca el să-l păzească pe prinţul consort la cina Fondului Literar.

– Domnul Gentry nu mi-a spus nimic despre asta, rosti Lottie.

Îi venea greu să creadă ce auzea. Menajera dădu să mai spună ceva, dar se opri.

– Mă scuzaţi, domnişoară Howard. Mă duc să mă asigur că s-a făcut focul în camera de oaspeţi şi că lucrurile v-au fost duse sus.

– Bine.

După ce termină de mîncat, Lottie bău un pahar de vin îndoit cu apă. Nick Gentry, să-şi rişte viața pentru altcineva... Greu de imaginat. Cît de uşor ar fi fost să-l considere un nelegiuit! Doamne, ai fi putut să-l întorci pe toate părțile şi să nu ajungi la nici o concluzie. Era un om bun care făcea pe răul sau unul rău care se prefăcea bun?

Vinul o ameți se. Cu ochii pe jumătate închişi, Lottie se sprijini de spătar. Intră un servitor ca să strîngă masa. Ea zîmbi fără umor la gîndul că se mărita cu un bărbat ca să evite căsătoria cu altul. Era mai bine să fie doamna Nick Gentry decît să fugă în continuare de lordul Radnor şi de oamenii lui. Mai mult, aşa cum Nick îi arătase deja, legătura lor putea fi foarte plăcută.

Se gîndi la atingerea lui şi simți căldură în obraji şi în stomac. Îşi aminti sărutările pe sîni, părul mătăsos în palmele ei, mîinile cu degete lungi care alunecau blînd spre...

– Domnişoară Howard.

Se întoarse spre uşă, speriată.

– Da, doamnă Trench?

– Camera de oaspeți e pregătită. Dacă ați terminat de mîncat, trimit o cameristă să vă ajute cu hainele.

Lottie dădu din cap, recunoscătoare.

– Aş vrea să fac o baie, dacă se poate.

Deşi nu dorea să le deranjeze pe cameriste sau să le pună să alerge în sus şi în jos pe scări cu găleți de apă, era plină de praf, amorțită şi îşi dorea mult să se spele.

– Sigur. Vreți să încercați duşul, domnişoară? Domnul Gentry a instalat unul în baia de sus, cu apă caldă care vine pe țeavă.

– Chiar aşa?

Lottie era curioasă. Auzise de case bogate care aveau aşa ceva, dar nu văzuse niciodată un duş. Nici măcar la Stony Cross Park, deşi aveau atîtea altele, nu era încă apă caldă curentă.

– Aş vrea să-l încerc. Chiar foarte mult!

Menajera îi zîmbi entuziasmată.

– Vă ajută Harriet.

Harriet era o tînără cameristă cu ochelari şi bonetă albă, prinsă peste părul întunecat. Politicoasă, dar prietenoasă, ea îi arătă lui Lottie camerele de la etaj. Garderoba şi baia aveau uşă de legătură cu dormitorul stăpînului casei. Înăuntru era un pat cu ramă lustruită şi coloane care susțineau un baldachin din mătase arămie. Era mare, dar foarte jos, aşa că nu era nevoie de scăriță ca să te aşezi pe saltea. Uitîndu-se la aranjamentul perne şi cuverturi, lui Lottie i se strînse stomacul. Îşi mută privirea la pereții acoperiți cu tapet pictat manual, înfățişînd păsări chinezeşti şi flori. Un lavoar de porțelan era aşezat pe un suport, alături de un dulap mare din mahon de uşa căruia atîrna o oglindă mică şi pătrată. O cameră frumoasă, masculină.

Un parfum subtil ajunse pînă la ea, ademenind-o să-l caute. Descoperi săpunul lui de bărbierit, aşezat într-o cutie de piatră pe marginea lavoarului. Puse capacul la

loc şi pe degete îi rămase un miros aromat şi iute. Îl mai simțise şi înainte, pe pielea caldă şi aspră a obrazului lui Nick.

Doamne, în mai puțin de o săptămînă fusese scoasă din ascunzătoare şi adusă la Londra, iar acum era în dormitorul unui străin căruia îi cunoştea deja parfumul şi căldura trupului. Dintr-o dată simți că nu ştie cine este şi unde e locul ei. Cumva, busola interioară i se stricase, iar ea nu mai putea deosebi răul de bine. Glasul cameristei îi întrerupse gîndurile.

– Domnişoară Howard, am dat drumul la apă. Să vă ajut? Apa caldă nu durează mult.

Lottie o ascultă şi intră în camera cu pardoseală alb-albastră. Văzu cada, cu țevile ei, un cuier şi un scaun. Duşul era într-un fel de dulap înalt şi îngust. Dimensiunile reduse ale încăperii explicau de ce lavoarul rămăsese în dormitor.

Cu ajutorul lui Harriet, Lottie se dezbrăcă şi-şi desfăcu repede părul. Purtînd doar roşeața din obraji, păşi peste pragul înălțat al duşului. Ezită la vederea jetului de apă care curgea de deasupra. I se făcu frig şi pielea i se înfioră.

– Curaj, domnişoară, o îndemnă camerista, văzînd-o nehotărîtă.

Respirînd adînc, Lottie păşi sub jet, iar uşa se închise în urma ei. Imediat, căldura o înconjură şi apa îi intră în ochi, dar apoi se îndepărtă destul cît să poată vedea. Se şterse cu mîna şi rîse încîntată.

– Parc-aş sta în ploaie! exclamă.

Bătaia picăturilor de apă acoperi răspunsul cameristei. Nemişcată, Lottie se bucură de senzaţie, de căldura de pe spate, de aburul care-i umplea plămînii. Uşa se deschise puţin şi o mînă îi întinse săpun şi un burete. Îşi săpuni părul şi trupul, apoi se răsuci în cercuri mici, cu capul în sus şi cu pleoapele strîne. Apa caldă ajungea peste tot, pe sîni, pe abdomen, pe coapse şi între degetele de la picioare. Era o experienţă neaşteptat de senzuală, care o liniştea şi o entuziasma în acelaşi timp. Ar fi vrut să stea acolo ore întregi. Din păcate, apa începu să nu mai fie la fel de caldă. Oftînd, Lottie se feri din calea jetului.

– S-a răcit! îi strigă lui Harriet, care închise robinetul şi îi întinse un prosop încălzit pe ţeava de apă.

Tremurînd, Lottie îşi şterse părul şi faţa, apoi se înfăşură în prosop.

– Mi-ar fi plăcut să dureze mai mult, spuse tristă, făcînd-o pe Harriet să zîmbească.

– În trei ore o să fie destulă apă caldă pentru încă un duş, domnişoară.

Lottie o urmă pe cameristă alături, unde rochia ei albastru închis şi nişte lenjerie curată fuseseră aşezate pe divanul îngust.

– Merită să mă mărit cu domnul Gentry doar pentru duşul ăsta, spuse ea.

Harriet îi aruncă o privire întrebătoare, precaută.

– Atunci e adevărat, domnişoară? Vă măritaţi cu stăpînul?

– Aşa se pare.

Era clar că fata murea de curiozitate, dar, cumva, reuşi să tacă. Lottie lăsă prosopul umed şi începu să îmbrace repede lenjeria intimă. După ce termină, se aşeză pe divan ca să-şi tragă ciorapii de bumbac. Se întrebă cîte femei se spălaseră şi dormiseră acolo. Probabil că patul lui Gentry era aglomerat ca un bordel.

– Presupun că le-ai ajutat pe mai multe dintre doamnele care îl vizitează pe Nick, spuse ea întinzînd mîna după o jartieră.

Harriet o uimi, spunînd:

– Nu, domnişoară Howard.

Lottie aproape că scăpă jartiera din mînă.

– Poftim? rosti ea ridicînd din sprîncene şi uitîndu-se nedumerită la cameristă. Doar nu sînt prima pe care o aduce aici.

– Din cîte ştiu eu, sînteți, domnişoară.

– Nu se poate...

Tăcu o vreme, apoi adăugă direct:

– Sînt sigură că domnul Gentry a adus la el în dormitor femei cît pentru un harem întreg.

Camerista clătină din cap.

– Eu nu am văzut nici o doamnă pe aici. Nu pentru aşa ceva. Sigur, după incendiul de la casa lui Barthas, multe au trimis scrisori şi au venit în vizită. Harriet zîmbi larg. Strada era plină de trăsuri, iar săracul domn Gentry nu putea nici să iasă din casă. Îl aştepta o mulțime de oameni în fiecare dimineață.

Lottie îşi prinse ciorapul şi întinse mîna după cealaltă jartieră.

– Dar nu a adus nici o amantă aici?

– Nu, domnişoară.

Era clar că Gentry avea mai multe scrupule decît se aşteptase ea. Sau cel puţin evita să vină cu femei acasă. Probabil că îşi satisfăcea nevoile prin bordeluri, sau, neplăcut gînd, poate că avea un apetit destul de primitiv încît să se mulţumească şi cu prostituatele de pe alei lăturalnice. Părea, totuşi, mai rafinat decît atît. Felul în care o atinsese era al unui cunoscător, nu al unei brute. Roşi, apoi încercă să-şi ascundă stînjeneala punîndu-i cameristei alte întrebări. Află repede că Harriet era mai dispusă decît doamna Trench să vorebască despre stăpînul ei. Tînăra îi spuse că Gentry era un mister chiar şi pentru servitorii lui, care nu ştiau niciodată la ce să se aştepte. Se comporta ca un domn, dar nu se ferea de latura mai violentă a profesiei lui. Putea să fie dur sau blînd, brutal sau nu, şi niciodată nu ştiai de ce. Ca şi ceilalţi detectivi de pe strada Arcului, Gentry lucra la ore neobişnuite şi putea fi chemat oricînd în ajutor la locul vreunui dezastru, să participe la vreo investigaţie sau să prindă vreun fugar periculos. Nu avea un program şi nu-i plăcea să facă planuri. Curios, dar nu dormea prea bine şi uneori avea coşmaruri.

– Ce fel de coşmaruri? întrebă Lottie fascinată.

– Nu îi spune nici măcar valetului. Dar scoate zgomote urîte în somn, după care se trezeşte şi nu se

mai culcă tot restul nopții. Dudley spune că visează lucruri pe care şi le aminteşte de cînd...

Harriet se opri şi se uită speriată la Charlotte.

– De cînd era infractor? întrebă Lottie calmă. Da, ştiu că domnul Gentry nu-i un sfînt.

– N-a fost chiar infractor, domnişoară. Era detectiv particular şi avea un bordel aproape de malul rîului Fleet. Şi a fost în lanțuri de cîteva ori.

– Adică la închisoare?

Harriet dădu din cap, adăugînd cu mîndrie:

– A evadat de două ori. Se spune că nu există nici o închisoare care să-l poată ține pe el. A doua oară a fost legat cu lanțuri într-un loc care sigur e iadul pe pămînt, la Newgate. A scăpat cît ai zice peşte.

Lottie nu se miră, ştiind că Gentry e foarte agil, puternic şi curajos. Poate că ar fi trebuit s-o sperie imaginea logodnicului său pe post de infractor, însă, ciudat, ideea o liniştea. Era mai convinsă decît oricînd că el nu s-ar fi lăsat uşor intimidat sau păcălit de Radnor. Probabil că o putea apăra mai bine decît oricine altcineva.

Căscînd, merse cu Harriet în camera de oaspeți, o încăpere cu pereți zugrăviți în albastru deschis. În mijloc era un pat acoperit cu draperii albastre şi crem, iar la perete, un dulap cu sertare mici pentru mănuşi, ciorapi şi altele asemenea. Într-unul dintre ele îşi găsi pieptănul. Se apropie de şemineu ca să-şi descîlcească părul şi să-l usuce, în timp ce Harriet aprindea focul.

– Mulțumesc. E minunat, spuse ea. Asta e tot pentru moment.

– Da, domnişoară. Dacă aveţi nevoie de ceva, cordonul clopoţelului e aici.

Lottie se pieptănă pînă cînd părul ei blond şi fin se încălzi de la flăcări. De undeva din casă, o pendulă bătu de patru ori. Se uită la cerul întunecat şi la picăturile mari de ploaie de pe geam, înfiorîndu-se. Voia să uite de griji măcar pentru puţină vreme. Lăsă pieptănul şi se urcă în pat, trăgînd draperiile şi sprijinindu-se de perne.

Adormi repede, plutind într-o mare de imagini plăcute. Se făcea că se plimbă prin pădurile din Hampshire, că leagănă picioarele în apa unui lac răcoros într-o zi caldă de vară, că se opreşte la poarta sărutului şi simte parfumul florilor din poieniţă, încălzite la soare. Cu ochii închişi, cu capul ridicat spre căldură, se bucură de lumină. Un fluture i se aşează pe obraz. Fascinată de atingerea delicată, rămase încremenită. Mîngîierea mătăsoasă îi ajunse la vîrful nasului, deasupra buzei de sus, la colţurile gurii.

Căutînd cu ochii închişi, se întinse mai mult şi simţi o apăsare blîndă care îi deschise buzele şi îi fură un geamăt. Lordul Sydney era cu ea la poarta sărutului, o ţinea în braţe. Era prinsă între el şi marginea decorată a porţii. Gura lui îi căuta buzele, trupul îi era lipit de al ei, iar Lottie se apropie mai mult, să fie strînsă mai aproape. Ca şi cum ar fi ştiut ce are ea nevoie, Sydney îşi împinse un genunchi prin poalele rochiei ei, apăsînd uşor într-un loc delicat. Tresărind, ea îşi trecu degetele prin părul lui mătăsos, iar el îi şopti că va avea grijă de ea, că-i va face plăcere...

– Vai!

Clipind, se trezi din vis şi îşi dădu seama că nu e singură. Draperiile patului erau date la o parte, iar trupul mare al lui Nick era lipit de al ei. Cu o mînă îi ținea şoldurile şi-şi strecurase una dintre pulpe între picioarele ei. Respirația îi era caldă la urechea lui Lottie. Buzele îi lăsară o urmă fierbinte pe obraz în drumul spre gură, apoi îi astupară protestele şi Nick o sărută, explorînd, împingînd-o mai adînc în saltea. Ea îi simți erecția între coapse, din ce în ce mai aproape, prin haine. Împingea încet, apoi se oprea. Făcu asta din nou şi din nou. Era atît de plăcut încît fetei nu-i venea să-l oprească. Îşi simțea sufletul încărcat şi fiecare părticică din trup îi cerea să-l tragă mai aproape, mai tare, mai strîns.

În loc de asta, Lottie îl împinse şi suspină un refuz gîtuit. El îi dădu drumul, iar ea se rostogoli cu spatele şi strînse pumnii, respirînd sacadat. Îl simțea lipit de ea, de la ceafă pînă la călcîie.

– Ai profitat de mine în timp ce dormeam, spuse. Nu e cinstit.

El o mîngîie încet pe şold.

– Nu joc cinstit decît rareori. De obicei e mai uşor să trişezi.

Ea rîse.

– Eşti cel mai neruşinat bărbat pe care-l cunosc.

– Probabil, spuse Nick, dîndu-i părul la o parte şi apropiindu-şi buzele de gîtul ei.

Charlotte tresări cînd îi simți sărutarea.

– Ce moale eşti, şopti el. Ca mătasea. Ca blănița unui pui de pisică.

Atingerea lui îi trimise valuri de plăcere de-a lungul şirei spinării.

– Nick, eu...

– Doamna Trench mi-a spus că ai folosit duşul, spuse el apucînd-o de mijloc. Ți-a plăcut?

– Foarte mult, reuşi ea să spună.

– Data viitoare vin să te văd.

– Ba în nici un caz!

El rîse încet şi spuse:

– Atunci te las pe tine să te uiți la mine.

Înainte să-şi dea seama ce face, Lottie şi-l imagină la duş, cu apa curgîndu-i pe corp, cu părul ud şi cu ochii albaştri strălucind prin abur. Nu văzuse niciodată un bărbat dezbrăcat, aşa că nu ştia exact ce să-şi imagineze. Găsise o carte de anatomie în biblioteca lordului Westcliff şi se uitase fascinată la ilustrații, dorindu-şi ca unele detalii să fie mai clare. Curînd avea să afle ce şi cum. El păru a-i citi gîndurile.

– Nu-i nimic dacă îți place, spuse, mîngîindu-i talia. Cui i-ar folosi dacă ți-ai refuza plăcerea? Plăteşti prețul protecției mele, aşa că de ce să nu te bucuri?

– Dar îmi eşti străin, spuse ea.

– Ce soț nu-i e străin soției sale? Ritualul de curtare presupune un dans la bal, o plimbare supravegheată prin parc şi o discuție sau două în grădină. După aceea părinții cad de acord asupra uniunii, are loc ceremonia şi fata e

în pat cu un bărbat pe care abia dacă-l cunoaşte. Nu e mare diferență între povestea lor şi povestea noastră, nu?

Lottie se încruntă şi se întoarse cu fața spre el, dîndu-şi seama că era ceva greşit în ce spunea el, dar neştiind ce anume. Gentry se sprijinea într-un cot, cu umerii lați acoperind lumina lămpii de pe noptieră. Era atît de mare şi avea atîta încredere în el încît părea că ar fi putut-o acoperi ca o cuvertură şi ar fi putut-o apăra mereu. Viclean, îi cunoştea nevoia de siguranță, punctul ei vulnerabil, şi nu ezita să se folosească de asta. O mîngîie pe spate.

– O să am grijă de tine, Lottie. O să fii în siguranță şi o să trăieşti confortabil. Nu îți cer decît să te simți bine cu mine. Nu-i atît de rău, nu?

Avea talent în a pune problema rezonabil. Îi simți slăbiciunea şi se aplecă peste ea, pînă cînd trupul lui era deasupra trupului ei, iar coapsa lui apăsa între pulpele ei.

– Sărută-mă, şopti.

Parfumul dulce şi amețitor al pielii şi respirației lui îi împrăştie gîndurile cum împrăştie vîntul frunzele căzute. Lottie clătină din cap, deşi părți din trupul ei pulsau de dorință.

– De ce nu? întrebă el mîngîind-o cu vîrfurile degetelor.

– Un sărut e ceva ce-i dai unui iubit. Tu nu eşti iubitul meu.

Degetele lui alunecară în jos pe gîtul ei, între sîni, peste abdomen.

– La Stony Cross Park m-ai sărutat.

Ea roşi.

– Atunci nu ştiam cine eşti.

El îşi aşează palma jos, sub stomacul ei. Dacă n-ar fi fost îmbrăcată, degetele i-ar fi atins triunghiul de păr dintre picioare.

– Sînt acelaşi bărbat.

Palma îi alunecă mai jos, pînă cînd ea i-o prinse şi o dădu la o parte. Gentry chicoti, apoi deveni serios şi se retrase puțin, ca să să o poată privi.

– Am fost la Radnor astăzi.

Deşi Lottie se aştepta la vizita asta, tresări alarmată.

– Ce s-a întîmplat? Ce i-ai spus?

– I-am dat banii înapoi, l-am informat că te-ai decis să mă iei pe mine de soț şi l-am avertizat că nu are voie să te deranjeze, pe tine sau pe ai tăi.

– Cît de furios a fost?

El ținu arătătorul şi degetul mare la mică distanță unul de altul.

– Atît mai avea pînă să facă apoplexie.

Se bucura la gîndul că Radnor era furios, dar îi era şi teamă.

– Nu o să renunțe. O să ne facă probleme.

– Am avut de-a face cu oameni mai răi decît Radnor, spuse el pe un ton egal.

– Nu îl cunoşti pe cît de bine crezi.

El deschise gura ca să o contrazică. Văzînd că ei îi tremură bărbia, strălucirea de supărare din ochii lui dispăru.

– Nu te teme.

Îi puse palma pe piept, între sîni şi baza gîtului. Ea respiră adînc, liniştită de atingerea lui.

– Am vorbit serios cînd ți-am spus că o să am grijă de tine şi de familia ta. Îi dai lui Radnor mai multă importanță decît merită.

– Nu ai cum să înțelegi ce umbră permanentă a fost în viața mea. El...

– Ba înțeleg.

Degetele îi alunecară spre gîtul ei, spre locul delicat în care o simțea înghițind. Avea o mînă puternică şi ar fi putut-o strivi, dar o atingea cu o incredibilă tandrețe.

– Ştiu că nimeni nu te-a apărat vreodată de el. De acum înainte o să te apăr eu. Aşa că poți să nu mai păleşti de fiecare dată cînd îi auzi numele. N-o să te mai domine nimeni, niciodată, şi cu atît mai puțin Radnor.

– Nimeni în afară de tine, vrei să spui.

El zîmbi la acuzația ei îndrăzneață o mîngîie pe păr.

– Eu nu vreau să te domin.

Aplecîndu-se, îi sărută gîtul şi o atinse cu limba. Lottie rămase nemişcată, cuprinsă de plăcere. Îi venea să-l ia în brațe, să-i mîngîie părul, să-şi lipească sînii de pieptul lui. Efortul pe care-l făcea ca să se abțină o forță să rămînă neclintită.

– Mîine, după ce ne căsătorim, te duc s-o cunoşti pe sora mea, Sophia, rosti Nick, ascuns la încheietura umărului ei. Ți-ar plăcea?

– Da, foarte mult. O să fie şi sir Ross acolo?

El ridică privirea.

– Probabil, spuse, prea puțin încîntat de idee. Astăzi am fost avertizat că are un plan, ca de obicei, de fapt, şi că vrea să mă vadă.

– Nu vă suportați deloc?

– Absolut deloc. Sir Ross e un nemernic şi mi-a făcut mereu probleme. Nu ştiu de ce s-a măritat Sophia cu el.

– Îl iubeşte?

– Aşa cred, spuse detectivul cu îndoială în glas.

– Au copii?

– Pînă acum au o fată. O puştioaică suportabilă, dacă-ți plac copiii.

– Sir Ross îi e credincios surorii tale?

– E un sfînt, spuse Gentry supărat. Cînd s-au cunoscut, el era văduv şi fusese singur de la moartea soției sale. Prea onorabil ca să se culce cu o femeie fără să o ia de nevastă.

– Pare a fi destul de cumsecade.

– Da. E sincer şi moral. Insistă ca toată lumea să fie ca el şi să urmeze regulile. Regulile lui. Iar eu, fiindcă sîntem cumnați, am parte de mult mai multă atenție decît mi-aş fi dorit.

Ştiind cam cît de bucuros e Gentry pentru că sir Ross încerca să-l aducă pe calea cea bună, Lottie îşi muşcă buzele ca să nu rîdă. Văzîndu-i tresărirea, Nick îi aruncă o privire amuzat amenințătoare.

– Te distrezi, da?

– Da, recunoscu ea, apoi țipă surprinsă cînd el împunse cu degetul între două coaste. Nu! Mă gîdil acolo! Te rog!

El se aşează cu pulpele peste şoldurile ei, îi prinse încheieturile şi i le ridică deasupra capului. Lottie nu mai rîse deloc. Se sperie puțin, dar simți şi un val de plăcere care o zăpăci. Se uită fix la bărbatul mare de peste ea. Era întinsă sub el, neajutorată, şi nu îl putea împiedica să-i facă orice ar fi dorit. Deşi se temea, nu-i ceru s-o elibereze, ci doar aşteptă, privindu-i chipul întunecat. El îşi slăbi strînsoarea şi îşi strecură degetele mari în palmele ei umede.

– Să vin la tine în seara asta? şopti.

Lottie îşi umezi buzele înainte să spună:

– Mă întrebi pe mine sau te întrebi pe tine?

El o privi amuzat.

– Pe tine, bineînțeles. Eu ştiu deja ce aş vrea.

– Atunci prefer să nu vii.

– De ce să amîni inevitabilul? O noapte nu contează.

– Prefer să aştept pînă după căsătorie.

– Din principiu? o luă el peste picior, mîngîind-o în jos, pe braț.

– Din spirit practic, răspunse ea, neputînd să-şi înfrîneze un suspin cînd el îi atinse pielea sensibilă de la încheietura cotului. Cum de putea să trezească astfel de senzații în locuri atît de anodine?

– Dacă ai impresia că mi-aş putea schimba părerea după o noapte de iubire, te înşeli. Apetitul meu nu e aşa uşor de satisfăcut. De fapt, dacă o să te am o dată, o să te vreau şi mai mult. Păcat că eşti virgină. Nu-ți pot face prea multe lucruri. Cel puțin la început. Lottie îi aruncă o privire indignată.

– Îmi pare rău pentru inconvenient.

Gentry zîmbi.

– Nu-i nimic. O să facem tot ce putem, dată fiind situaţia. Poate că nici nu o să fie atît de dificil pe cît mă aştept. N-am mai fost cu nici o virgină şi nu ştiu cum e, pînă nu încerc.

– Trebuie să aştepţi pînă mîine, rosti ea pe un ton ferm, încercînd să se elibereze de sub el.

Nick se încordă şi tresări cînd ea se mişcă. Lottie se încruntă.

– Ce e? Te-am lovit?

El clătină din cap şi se dădu la o parte. Îşi duse mîna prin păr, ridicîndu-se.

– Nu, spuse pe un ton chinuit. Deşi s-ar putea să rămîn cu sechele permanente dacă nu am parte curînd de puţină uşurare.

– Uşurare? întrebă ea cînd el se ridică de pe pat şi-şi aranjă pantalonii.

– O să afli, spuse el, aruncîndu-i o privire delicioasă şi promiţătoare. Aranjează-te şi hai să luăm cina. Dacă nu-mi pot satisface apetitul cu tine, măcar să mă ocup de celălalt apetit.

Capitolul VIII

Nunta cu lordul Radnor fusese mereu unul dintre coşmarurile ei. Pentru Lottie, ceremonia părea dificilă şi de temut. Aşa că se bucură cînd formalitatea din biroul primarului se dovedi eficientă şi rapidă. Era nevoie doar să semneze, să schimbe jurăminte şi să plătească o taxă. Nu s-au sărutat, nu s-au privit lung şi nimeni n-a fost emoţionat. Lottie era recunoscătoare pentru aerul de tranzacţie al ceremoniei.

Devenise nevasta unui bărbat care nu o iubea, care probabil nu putea iubi pe nimeni. Căsătorindu-se cu el, îşi refuzase ei înseşi dragostea. Oricum, exista o consolare, anume că scăpase de lordul Radnor. Iar Nick Gentry era fascinant. Nu se obosea să-şi ascundă defectele, aşa cum făceau alţii, ci se mîndrea cu ele ca şi cum ar fi fost lucru mare să n-ai morală şi să fii un mercenar. Îi era străin, venea dintr-o lume despre care nu auzise vorbindu-se decît în şoaptă, o lume populată de hoţi, găinari, oameni violenţi şi prostituate. Domnii şi doamnele trebuiau să pretindă că această lume nu există. Dar Nick Gentry îi răspundea la întrebări cu o francheţe uimitoare şi îi explica exact ce se petrecea în casele de toleranţă şi în birourile de pe strada Arcului.

– Unele dintre alei sînt atît de înguste, îi spuse în trăsură, pe drum spre casa lui sir Ross, încît trebuie să mergi într-o parte ca să intri printre clădiri. Am pierdut cîte un fugar doar pentru că era mai slab decît mine. Şi sînt unele clădiri care au legătură, pe acoperiş, în pivniță sau în curte, aşa că hoţul se strecoară ca iepurele într-o vizuină. De obicei merg cu poliţiştii abia recrutați, ca să-i ajut să nu se piardă. Cînd te pierzi, există riscul să cazi în capcană.

– Ce fel de capcană?

– Un grup de hoți aşteaptă să-i crape capul sau să-l înjunghie pe polițistul ghinionist. Sau pun cîteva scînduri putrezite peste vreo hazna, omul calcă pe ele, cade şi se îneacă. Lucruri de felul ăsta.

Ea îl privi cu ochii mari.

– Ce înfiorător!

– Dacă ştii la ce să te aştepți, nu e nici un pericol, o asigură el. Am fost în fiecare colț al oraşului şi cunosc toate capcanele.

– Pare că îți place munca ta. Eu n-aş rezista.

– Nu-mi place.

Ezită, apoi continuă:

– Dar am nevoie de ea.

Lottie clătină din cap, nedumerită.

– Vorbeşti despre epuizarea fizică?

– Asta e doar o parte. Să sar peste ziduri, să mă cațăr pe acoperişuri, sentimentul pe care-l am cînd prind un fugar şi-l pun la pămînt...

– Şi bătaia? întrebă Lottie. Asta îți place?

Se aştepta ca el să nege, însă Gentry dădu scurt din cap.

– Creează dependență, spuse el. Provocarea, emoția... Chiar şi pericolul.

Lottie îşi împleti degetele în poală şi se gîndi că era nevoie de cineva care să-l îmblînzească destul cît să poată trăi liniştit, ca să nu i se îndeplinească prezicerea şi să nu moară tînăr.

Trăsura intră pe o stradă mărginită de platani, care, cu frunzele lor mari, umbreau vegetația de sub ei. Se opriră în fața unei case mari, frumoasă, dar simplă, împrejmuită cu gard de fier şi luminată de felinare. Cei doi servitori, Daniel şi George, o ajutară pe Lottie să coboare şi merseră să le anunțe sosirea. Ea văzu litera „C" desenată în fierul forjat şi o atinse cu degetele. Gentry zîmbi sarcastic.

– Familia Cannon nu face parte din nobilime, dar nu ți-ai da seama de asta doar uitîndu-te la ei.

– Sir Ross e tradiționalist?

– În unele privințe. Dar, din punct de vedere politic, e progresist. Luptă pentru drepturile femeilor şi ale copiilor şi susține toate reformele posibile, spuse, oftînd şi conducînd-o spre treptele din față. O să-ți placă. Toate femeile îl plac.

Urcară, iar Gentry o surprinse punîndu-i mîna pe mijloc.

– Sprijină-te de mine. Treapta asta e inegală.

O ajută să treacă mai departe şi o lăsă singură abia după ce se asigură că şi-a recăpătat echilibrul. Intrară într-un hol mare, zugrăvit în nuanțe de crem, cu lucrătură aurită pe tavan. Şase arcade legau sala cea mare de camerele principale ale casei, şi o scară în formă de potcoavă ducea la apartamentele de sus. Lottie abia apucă să se uite în jur, cînd se apropie de ei o femeie minunată.

Avea părul blond ca mierea veche, mai închis la culoare decît al ei. Probabil lady Cannon. Chipul ei era o copie delicată a trăsăturilor severe ale lui Nick. Avea nasul mai puțin pronunțat, bărbia frumos desenată, dar nu la fel de puternică, şi tenul deschis la culoare. Ochii, însă, aveau acelaşi albastru special, plin, întunecat şi greu de citit. Lady Cannon părea atît de tînără încît nimeni n-ar fi ghicit că are cu patru ani mai mult decît fratele ei.

– Nick! exclamă ea rîzînd exuberant şi apropiindu-se ca să-l sărute.

El o îmbrățişă repede, punîndu-şi bărbia pe creştetul ei. Se retrase şi o măsură. În acea clipă Lottie îşi dădu seama cît de mult se iubeau cei doi, în ciuda distanței, a pierderilor şi a minciunilor.

– Eşti gravidă, spuse Gentry după un moment, iar sora sa rîse.

– De unde ştii? Sigur ți-a spus sir Grant.

– Nu. Dar ai talia mai groasă. Ori asta, ori ți s-a desfăcut corsetul.

Făcînd un pas înapoi, lady Cannon rîse şi-l lovi uşor.

– Eşti complet lipsit de tact. Da, am talia mai groasă, şi o să fie tot mai mare pînă în ianuarie, cînd o să ai încă un nepot sau o nepoată, numai bun de luat în braţe.

– Doamne apără, spuse el.

Lady Cannon se întoarse spre Lottie şi expresia îi deveni mai blîndă.

– Bine ai venit, Charlotte. Nick mi-a trimis vorbă despre tine şi abia aşteptam să te cunosc.

Doamna mirosea a ceai şi a trandafiri, un parfum liniştitor şi plăcut. Îşi puse braţul în jurul umerilor lui Lottie şi se întoarse spre fratele ei.

– Mi-ai adus o soră minunată, spuse. Să te porți frumos cu ea, Nick, sau o invit să locuiască aici, cu mine. Pare mult prea bine crescută ca să fie în compania unuia ca tine.

– Pînă acum n-am de ce să mă plîng, spuse Lottie zîmbind. Sigur, nu sîntem căsătoriți decît de o oră.

Lady Cannon se încruntă spre fratele ei.

– Să te însori cu săraca fată la primărie! Îmi doresc să fi aşteptat, ca să vă pot pregăti ceva aici. Nici măcar nu are un inel! Zău aşa, Nick...

– N-am vrut să aştept, o întrerupse el brusc.

Înainte ca lady Cannon să poată răspunde, un copilaş intră în hol, urmat de o dădacă. Fetița cu părul castaniu, ochii albaştri şi gropițe în obraji nu părea să aibă mai mult de doi ani.

– Unchiule Nick! țipă ea repezindu-se spre el, cu buclişoarele zburînd şi încurcîndu-se.

Gentry o prinse şi o ridică în aer, zîmbind cînd ea ţipă fericită. O strînse la piept. Se vedea că o iubeşte. Strîngîndu-l pe după gît, fetiţa scoase un sunet jucăuş, îl sărută şi-l trase de păr.

– Doamne, ce sălbăticie, spuse Gentry rîzînd.

O întoarse cu capul în jos şi o făcu să ţipe de fericire.

– Nick, îl certă sora lui rîzînd. O scapi!

– Ba nu, spuse el încet şi o strînse din nou la piept pe fetiţă.

– Bomboane, ceru copilul, băgînd mîna în haina lui, ca un mic raton ce era.

Găsi ce căuta şi scoase o pungă de hîrtie pe care o strînse în mînuţe, fericită, în timp ce unchiul ei o desfăcea pentru ea.

– Acum ce-i mai dai? întrebă lady Cannon resemnată.

– Carmele cu miere, spuse el vesel, în timp ce nepoţica lui băga o bomboană în gură.

Cu ochii strălucitori, o privi pe Lottie şi întrebă:

– Vrei şi tu una?

Ea clătină din cap şi inima îi bătu mai repede. Cînd o privea aşa, blînd, zîmbitor, era atît de chipeş încît Lottie simţi un val de bucurie din cap pînă-n picioare.

– Amelia, murmură Gentry, aducînd-o pe fetiţă în faţa ei. Spune-i bună ziua mătuşii tale, Charlotte. M-am însurat cu ea chiar azi dimineaţă.

Timidă dintr-o dată, fetiţa îşi puse capul pe umărul lui şi zîmbi. Lottie zîmbi la rîndul ei, neştiind ce să spună. Nu avea prea multă experienţă cu fetiţe aşa de mici şi

plecase de acasă, de la frații ei, cu multă vreme în urmă. Lady Cannon veni să-şi ia fetița. Îi aranjă buclele şi spuse:

– Draga mea, n-o laşi pe nana să te pieptene?

Bărbia mică şi rotundă se ridică, iar fetița spuse un „nu" hotărît, cu gura plină de caramele, rîzînd.

– Dacă n-o laşi să ți-l descurce, o să fie nevoie să-l tăiem.

Gentry adăugă pe un ton ademenitor:

– Las-o pe dădacă să te pieptene, iubito, şi data viitoare cînd vin îți aduc o fundă frumoasă, albastră.

– Şi o păpuşă? întrebă Amelia plină de speranță.

– O păpuşă mare cît tine, promise el.

Agitîndu-se ca să coboare din brațele mamei ei, fetița plecă spre dădacă.

– E un copil foarte frumos, my lady, spuse Lottie.

Lady Cannon clătină din cap, zîmbind mîndră.

– Şi e răsfățată cum nu se poate, rosti, întorcîndu-se şi apucînd-o pe Lottie de mînă. Spune-mi Sophia. Să nu ne complicăm.

– Bine, Sophia.

– Soțul meu ni se va alătura curînd...

– Minunat, spuse Gentry sec în urma lor.

Sophia continuă să vorbească, de parcă nu l-ar fi auzit.

– Iar eu o să trimit pe cineva să ne aducă ceva bun. Tocmai am cumpărat un serviciu pentru ciocolată. Ție îți place ciocolata caldă, Charlotte?

Lottie intră alături de cumnata ei într-un salon somptuos, cu un perete de sticlă prin care se vedeau plantele dintr-o seră.

– Nu am băut niciodată, răspunse ea.

La *Maidstone* nu se bea aşa ceva. Şi chiar dacă s-ar fi băut, lordul Radnor nu i-ar fi dat voie să guste. Iar servitorii de la Stony Cross Park n-aveau parte decît rar de aşa ceva. Pînă şi untul şi ouăle ajungeau rar la ei, darămite ceva atît de scump cum era ciocolata.

– Niciodată? Atunci o să guşti chiar azi, spuse ea, apoi zîmbi şiret. Eu sînt o autoritate în domeniu.

Salonul era decorat în nuanţe calde, vişinii, aurii şi verzi, cu mobilă grea, din mahon, tapiţată cu brocart şi catifea. Mese mici, acoperite cu piele, erau împrăştiate peste tot. Pe ele erau romane foileton, cărţi şi ziare. La indicaţiile Sophiei, Lottie se aşeză pe un divan foarte moale şi se sprijini de perne brodate cu modele reprezentînd animale şi plante. Nick veni alături de ea, iar Sophia ocupă un fotoliu din apropiere. De ea se apropie o cameristă, care ascultă cîteva indicaţii şoptite, apoi ieşi discret din încăpere.

– Vine şi soţul meu imediat, îi informă veselă stăpîna casei. Charlotte, spune-mi cum v-aţi cunoscut. Biletul pe care mi l-a trimis Nick era scurt şi abia aştept să aud detalii.

Lottie deschise gura, apoi o închise, ca un peşte pe uscat, fiindcă nu reuşi să găsească un răspuns potrivit. Nu voia să-şi mintă cumnata, dar adevărul, că mariajul lor era un aranjament rece şi cinic, era prea stînjenitor. Gentry răspunse în locul ei, acoperindu-i mîna cu palma.

– Ne-am cunoscut în Hampshire. Eu făceam o investigaţie acolo, îi spuse surorii lui în timp ce se juca

absent cu degetele lui Lottie. Ea era logodnica lordului Radnor, fugită ca să scape de el. Contele m-a angajat pe mine să o găsesc, şi, cînd am dat cu ochii de ea...

Nick ridică din umeri şi o lăsă pe Sophia să tragă singură concluzia.

– Dar lordul Radnor e cu cel puțin treizeci de ani mai bătrîn decît Charlotte, spuse aceasta strîmbînd din nas şi uitîndu-se înțelegătoare la Lottie. L-am întîlnit de cîteva ori şi mi s-a părut foarte ciudat. Nici nu mă mir că nu vă potriveați, mai spuse, uitîndu-se apoi la Gentry. Te-ai îndrăgostit de ea cum ai văzut-o, aşa e?

– Cine nu s-ar fi îndrăgostit? spuse Gentry cu un zîmbet blînd.

Desenă un cerc în palma lui Lottie, îi mîngîie degetele şi îşi trecu arătătorul peste încheietura ei. Mîngîierea subtilă o aprinse şi-i tăie răsuflarea. Tot trupul i se concentră în locul unde o atingeau degetele lui, în partea de sus a palmei. Cel mai tulburător i se părea faptul că el nu-şi dădea seama ce face. Se juca leneş cu ea în timp ce vorbea cu Sophia. Servitorii aduseră serviciul de ciocolată.

– Nu e încîntător? întrebă lady Cannon arătînd spre setul de porțelan decorat cu modele florale.

Ridică un vas înalt şi turnă din el un lichid gros şi parfumat într-una dintre ceştile mici, pînă la mijloc.

– Majoritatea folosesc pudră de cacao, dar cele mai bune rezultate se obțin dacă amesteci lapte cu lichior de ciocolată.

Cu o mişcare expertă, puse o linguriță de zahăr în lichidul fierbinte.

– Nu vorba despre alcool, însă. Lichiorul se obține prin presarea boabelor de cacao, după ce au fost prăjite.

– Miroase minunat, spuse Lottie, tresărind cînd degetele lui Nick apăsară la baza degetului ei mare.

Sophia se întoarse la prepararea băuturii.

– Da, şi gustul e divin. Prefer să beau ciocolată dimineața, în loc de cafea.

– E stimulant, deci? întrebă Lottie, reuşind să-şi tragă mîna din palma lui Gentry.

Rămas fără jucărie, el o privi întrebător.

– Da, într-un fel, răspunse Sophia turnînd lapte în lichiorul dulce de ciocolată.

Amestecă în ceşti cu o linguriță de argint.

– Deşi nu te înviorează la fel, şi ciocolata te binedispune, rosti ea făcîndu-i cu ochiul lui Lottie. Se spune că are darul de-a trezi instinctele amoroase.

– Ce interesant, spuse Lottie străduindu-se să-l ignore pe Gentry şi acceptînd ceaşca pe care i-o întindea cumnata ei.

Inhalînd apreciativ parfumul, luă o înghițitură mică din lichidul strălucitor şi întunecat. Dulceața îi alunecă pe limbă şi-i gîdilă simțurile. Sophia rîse, încîntată de expresia de pe chipul ei.

– Îți place. Foarte bine. Am un motiv ca să te chem des pe la mine.

Lottie dădu din cap şi continuă să bea. Cînd ajunse la fundul ceştii, era amețită de amestecul dulce şi cald.

Gentry îşi pusese ceaşca deoparte după ce luase două înghiţituri.

– E prea dulce pentru mine, Sophia, deşi ai talent la preparat. Plus că instinctele mele amoroase n-au nevoie de nici o încurajare.

Zîmbi, fiindcă afirmaţia lui o făcu pe Lottie să se înece.

– Mai vrei, Charlotte?

– Da, te rog.

Înainte ca Sophia să îi toarne o porţie nouă de lichid magic, un bărbat înalt şi brunet intră în salon. Avea o voce extraordinară, adîncă şi blîndă, cu un accent cultivat.

– Mă iertaţi că am întîrziat atît. A fost nevoie să închei nişte treburi cu administratorul terenurilor.

Lottie se aşteptase ca sir Ross să fie solid, plinuţ, de vîrstă mijlocie. Pînă la urmă avea peste patruzeci de ani. Dar el părea mai bine făcut şi mai viril decît bărbaţi care aveau pe jumătate vîrsta lui. Era chipeş într-un fel distant, iar autoritatea lui naturală o făcu pe Lottie să se cuibărească mai bine între perne. Era înalt, subţire, sigur pe el şi plin de viaţă într-un fel care ar fi făcut un tînăr să pară cu totul lipsit de graţie. Eleganţa lui naturală ar fi străbătut şi prin îmbrăcămintea unui simplu om de la ţară. Sir Ross purta o haină neagră, frumos croită, şi pantaloni pe măsură. Avea o eşarfă gri, de mătase, legată cu pricepere. Se uită prin încăpere, mai atent la Lottie, mai lung la Gentry, apoi la soţia sa. Ce ochi neobişnuiţi avea! Un gri pătrunzător şi strălucitor, ca fulgerul într-o sticlă.

Sophia îi vorbi creaturii minunate pe un ton jucăuş, ca şi cum el ar fi fost un om de rînd:

– Acum, că ai venit, presupun că trebuie să discutăm despre ceva plicticos, ca politica sau reformele sociale.

Sir Ross rîse şi se aplecă să o sărute pe obraz. Ar fi fost un gest absolut normal, doar că încheie sărutul cu o mişcare aproape imperceptibilă de alint. Ochii Sophiei se închiseră puţin, ca şi cum atingerea lui îi trezea amintiri foarte plăcute.

– O să încerc să mă fac plăcut, murmură el zîmbind.

Se îndreptă, iar lumina îi străluci pe firele de păr argintii de la tîmple. Gentry îl privi impasibil. Dădură mîna.

– Sir Grant mi-a spus că vrei să mă vezi, rosti fără nici o altă introducere. Ce pui la cale, Cannon?

– Discutăm mai tîrziu. Înainte vreau să o cunosc pe curajoasa ta soţie.

Lottie rîse. Trebuia să fii curajoasă ca să te măriţi cu un bărbat ca Nick Gentry. Făcu o reverenţă în faţa fostului căpitan al poliţiei. El se apropie de ea şi îi luă mîinile în palmele lui mari şi calde, apoi rosti:

– Bine ai venit în familie, doamnă Gentry. Te asigur că dacă ai vreodată nevoie de ajutor, de orice natură, e suficient să-l ceri. Sînt la dispoziţia ta.

Se priviră, iar Lottie ştiu imediat că el vorbea serios.

– Mulţumesc, sir Ross. Îmi pare rău că trebuie să păstrez secretă înrudirea noastră. Ar fi o onoare să pot spune că fac parte din familia Cannon.

– Poate că reuşim să schimbăm asta, spuse el enigmatic.

Deodată, Lottie simți mîinile lui Gentry pe talie, trăgînd-o la o parte.

– Nu prea cred, îi spuse cumnatului său. Nu pot permite ca o astfel de informație să devină publică.

Sophia interveni repede.

– E prea tîrziu ca să mai luăm tradiționalul mic dejun nupțial, așa că vă propun să cerem prînzul. Bucătăreasa prepară pulpă de miel cu sparanghel și mai multe feluri de salată. Iar la desert avem înghețată de ananas.

– Minunat, spuse Lottie, alăturîndu-i-se în încercarea de-a menține o atmosferă liniștită.

Se așeză din nou pe divan, aranjîndu-și rochia cu grijă.

– Nu am mîncat niciodată sparanghel, dar m-am întrebat întotdeauna ce gust are.

– N-ai mîncat sparanghel? întrebă Sophia, nevenindu-i să creadă.

În timp ce ea încerca să găsească o explicație pentru faptul că nu cunoștea astfel de delicii, Gentry se așeză și o luă din nou de mînă.

– Mă tem că soția mea a primit o dietă destul de restrictivă la școală, îi spuse surorii lui. A mers cîțiva ani la *Maidstone*.

Sir Ross se așeză într-un fotoliu, alături de Sophia, și se uită la Lottie cu atenție.

– O instituție binecunoscută, cu reputația că are absolvente foarte frumos educate, rosti pe un ton blînd și încurajator. Spune-mi, doamnă Gentry, ți-a plăcut ședereа la ei?

– Te rog, spune-mi Lottie, rosti ea cu un zîmbet timid.

Începu să povestească despre şcoală, iar sir Ross ascultă atent, deşi ea nu-şi dădea seama ce era atît de interesant în asta. După aceea veni prînzul, pe care-l luară în seră. La masa plină cu farfurii de porţelan şi pahare de cristal serveau doi dintre angajaţii casei. Lui Lottie îi plăcea atmosfera, cu copaci şi trandafiri parfumaţi. Chiar şi dispoziţia lui Gentry se schimbă. Relaxat, sprijinit de spătarul scaunului, începu să le povestească despre birourile de pe strada Arcului. Le vorbi despre cum detectivii fuseseră trimişi să inspecteze lenjeria şi cămăşile murdare ale deţinuţilor. Aceştia scriau mesaje pe hainele care ajungeau la rude, iar membrii familiilor le aduceau haine noi. Îmbrăcămintea deţinuţilor era într-o stare jalnică, aşa că detectivii fuseseră nevoiţi să tragă la sorţi ca să decidă cine va îndeplini dezgustătoarea sarcină. Cînd Gentry termină de povestit despre supărarea celui care trăsese paiul mai scurt, chiar şi sir Ross rîdea cu poftă.

Pînă la urmă, cei doi bărbaţi începură să vorbească despre problemele poliţiei noi, care apăruse cu zece ani înainte. Detectivii de pe strada Arcului erau separaţi de poliţia nouă, dar oamenii lui sir Grant erau mult mai bine pregătiţi şi mai eficienţi decît începătorii, cărora li se spunea „racii cruzi". Lottie nu rezistă şi întrebă despre poreclă. Sir Ross îi răspunse zîmbind:

– Racii cruzi sînt albaştri, şi asta e culoarea uniformelor celor noi. Şi racii ciupesc.

Comentariul îl făcu pe Gentry să rîdă. Discuția despre poliție continuă, iar Sophia se apropie de Lottie.

– Crezi că fratele meu o să vrea să mai lucreze pe strada Arcului, acum că v-ați căsătorit?

– Mie mi-a lăsat impresia că nu are de ales, răspunse Lottie cu grijă. Tîrgul pe care l-a făcut cu sir Ross...

– Da, dar înțelegerea lor nu poate dura la nesfîrşit. Acum, că Nick e însurat, poate că soțul meu o să renunțe.

– De ce ar conta căsătoria?

Sophia se uită pe sub gene la bărbații din cealaltă parte a mesei.

– Răspunsul e prea personal şi prea complicat. Pot să vin pe la tine curînd, Lottie? Am putea vorbi atunci. Poate mergem şi la cumpărături.

Lottie zîmbi. Nu se aşteptase ca sora lui Gentry să fie atît de amabilă. Sophia voia să vorbească despre trecutul misterios al fratelui ei. Poate ar fi ajutat-o pe ea să-l înțeleagă mai bine.

– Mi-ar plăcea foarte mult.

– Minunat. Cred că o să ne simțim bine împreună.

Auzind ultima remarcă a surorii lui, Gentry ridică o sprînceană.

– Ce pui la cale, Sophia?

– O plimbare pe strada Oxford, nimic mai mult, spuse ea veselă.

Gentry pufni.

– Pe strada aia sînt cel puțin o sută cincizeci de magazine. Cred că o să faceți mai mult decît să vă plimbați.

Sophia rîse.

– Trebuie să deschizi cîte un cont pentru Lottie la croitor, la Wedgewood şi, bineînţeles, la bijutier, la librărie şi...

– Doamnă, adică, Sophia, o întrerupse Lottie, stînjenită şi întrebîndu-se de ce cumnata ei nu-şi dădea seama că banii lor sînt număraţi comparativ cu ai ei, sînt sigură că nu e nevoie de aşa ceva.

Gentry îi spuse Sophiei, zîmbind:

– Lottie poate să deschidă conturi oriunde îi face plăcere. Dar du-o mai întîi la croitoreasa ta. Din cîte ştiu, n-are trusou de nuntă.

– N-am nevoie de rochii noi, se opuse Charlotte. Poate o singură rochie mai frumoasă, dar atît.

Nu voia ca Gentry să cheltuiască pe îmbrăcăminte pentru ea. Îşi amintea cum cheltuiseră părinţii ei şi cum sărăciseră din cauza asta. Se temea să cheltuiască prea mult şi ştia mai bine decît oricine că o avere mică poate fi cheltuită în scurt timp.

– Vă rog, insist să nu...

– E în regulă, o întrerupse Gentry atingînd-o pe umăr.

Privirea lui îi spuse că nu e momentul să discute despre asta. Roşind, Lottie tăcu. El îşi mai ţinu puţin mîna pe umărul ei, apoi o apucă de cot, strîngînd uşor. Din fericire, un servitor întrerupse tăcerea, venind să ia vasele şi să aducă desertul, însoţit de pahare mici cu un vin dulce. Pe farfurii, lîngă îngheţata de vanilie, erau biscuiţi subţiri.

Sir Ross deschise subiectul noilor amendamente propuse pentru legea sărăcimii, pe care atît el cît şi cumnatul lui o susțineau. Surprinzător, Sophia îşi spuse părerea, iar bărbații o ascultară cu atenție. Lottie încercă să-şi ascundă uimirea, fiindcă ea fusese învățată că o femeie nu are de ce să-şi exprime opiniile cînd sînt şi domni de față. Nu avea ce să spună despre politică, un subiect fierbinte pe care numai bărbații l-ar fi putut discuta. Cu toate astea, unui bărbat distins ca sir Ross i se părea normal ca soția lui să spună ce crede. Nici Gentry nu părea supărat că Sophia e atît de directă. Poate că i-ar fi dat voie şi ei să facă la fel. Cu acest gînd plăcut în minte, Lottie îşi mîncă desertul gustos şi dulce. Cînd îl termină, se gîndi cu jind la încă o porție. Oricum, bunele maniere şi teama că va părea lacomă o făcură să nu mai ceară.

Gentry îi văzu privirea tristă şi rîse încet, întinzîndu-i farfuria lui.

– Îți plac dulciurile mai mult decît Ameliei, îi şopti la ureche.

Respirația lui caldă îi dădu fiori.

– La şcoală nu primeam desert, spuse ea jenată.

El îşi folosi şervetul ca să-i şteargă tandru un colț al gurii.

– O să am de lucru. Vreau să-ți arăt tot ce nu ai avut voie să ştii. Presupun că acum o să ceri desert după fiecare masă.

Oprindu-se cu lingurița în aer, Lottie se uită în ochii lui albaştri şi se simți cuprinsă de căldură. Era ridicol că

numai vorbindu-i pe tonul acela tandru reuşea s-o facă să se topească. Sir Ross îi privi atent.

– Gentry, vreau să discut ceva cu tine. Sînt sigur că există căi mai bune prin care aş putea să-ţi transmit intenţiile mele, dar eu unul nu le cunosc. Situaţia ta e neobişnuită, rosti, făcînd o pauză după aceea. De fapt, e puţin spus neobişnuită. Întorsăturile vieţii tale au fost de-a dreptul bizare.

Gentry se sprijini de spătarul scaunului cu o mişcare graţioasă, detaşată, însă Lottie îi simţi neliniştea.

– Nu ţi-am cerut să intenţionezi ceva în ceea ce mă priveşte.

– Cu toate astea, eu am făcut-o. În ultimii trei ani, ţi-am urmărit cariera...

– Ai urmărit-o? îl întrerupse Gentry pe un ton sec. Mai degrabă m-ai manipulat, te-ai amestecat şi mi-ai stricat ploile.

După atîta vreme în care fusese căpitanul poliţiei, sir Ross era obişnuit cu astfel de reacţii, aşa că nu făcu decît să ridice din umeri.

– Am făcut cum am crezut că e mai bine. Nu uita că aveam în vedere şi interesele Sophiei. Numai pentru ea te-am salvat de la închisoare. Ea credea că ai putea fi un om bun. Deşi pe atunci nu eram convins, acum recunosc că a avut dreptate. Nu eşti un răufăcător, aşa cum te-am crezut.

Gentry zîmbi rece, ştiind că nu era lăudat degeaba.

– În schimb, dă-mi voie să-ţi spun că nici tu nu eşti o acriturâ ipocrită, aşa cum am crezut.

– Nick, îl certă Sophia, aşezîndu-şi mîna mică peste aceea a lui sir Ross. Soțul meu nu a fost niciodată ipocrit. Şi te asigur că nu e deloc acru. Ba chiar...

– Sophia, spuse sir Ross încet. Nu e nevoie să mă aperi, iubito.

– Dar nu eşti aşa, insistă ea.

El întoarse palma de sub mîna ei şi îi apucă degetele. Pentru un moment, se uitară unul la altul cu o bucurie împărtăşită şi intimă. Lottie simți o apăsare ciudată în piept. Cum era, oare, să iubeşti aşa? Ei doi păreau a se bucura foarte mult unul de celălalt.

– Bine, spuse Gentry nerăbdător. Să trecem la subiect, Cannon. Nu vreau să-mi petrec toată ziua nunții cu tine.

Fostul căpitan al poliției rînji.

– Foarte bine, o să încerc să fiu scurt. De cînd te-ai alăturat oamenilor de pe strada Arcului, sir Grant m-a ținut la curent cu realizările tale, cu operațiunile la care ai participat, cu munca pe care ai făcut-o alături de ceilalți polițişti, cu faptele care ți-au pus viața în pericol. Dar abia odată cu incendiul de la casa Barthas mi-am dat seama cît de mult te-ai schimbat.

– Nu m-am schimbat, spuse Gentry obosit.

– Ai învățat să pui preț şi pe viața celorlalți, nu doar pe a ta, continuă sir Ross. Te-ai ridicat la nivelul aşteptărilor mele şi ai contribuit la binele public. Iar astăzi te-ai însurat. Cu o tînără pe care, destul de interesant poate, ai fi ales-o dacă circumstanțele nu ți-ar fi furat titlul şi poziția acum mult timp.

Gentry îl privi cu suspiciune.

– Nu mi-a păsat niciodată de titlu. Şi Dumnezeu ştie că nu mai am nevoie de el acum.

Bărbatul mai în vîrstă se jucă puţin cu linguriţa, avînd o expresie potrivită unui şahist în timpul unei partide lungi de şah.

– E un lucru pe care nu l-ai înţeles niciodată despre titlul tău. Îţi aparţine, chiar dacă nu îl vrei. El nu dispare dacă tu alegi să-l ignori.

– Ba da, fiindcă am devenit altcineva.

– Dar nu eşti altcineva, îi spuse sir Ross. Adevăratul Nick Gentry a murit acum paisprezece ani. Tu eşti lordul Sydney.

– Dar nimeni nu ştie.

– Asta o să se schimbe, spuse sir Ross calm.

Gentry rămase nemişcat, încercînd să înţeleagă ce auzise.

– Ce naiba vrei să spui?

– După o atentă deliberare am decis să încep în numele tău procesul de preluare a titlului. De curînd i-am vorbit despre situaţia ta lordului cancelar. Nu doar că l-am asigurat că eşti Sydney, dar am confirmat că ai şi averea necesară pentru a te ocupa de titlu. Cam în două săptămîni funcţionarul coroanei va emite o citaţie prin care vei fi chemat în Camera Lorzilor. Atunci o să te prezint public drept lordul Sydney, la un bal în onoarea ta.

Gentry se ridică de la masă, trîntind scaunul la podea.

– Du-te dracului, Cannon!

Lottie tresări din cauza brutalității lui. Nick reacționase de parcă viața îi era amenințată. Pericolul nu era însă unul fizic, ci unul de neatins, din prinsoarea căruia nu avea cum să evadeze. Ea știu că în spatele expresiei împietrite de pe chipul lui erau gînduri frenetice despre cum ar putea să scape.

– O să neg totul, spuse pînă la urmă.

Sir Ross își împreună mîinile și îl privi, sigur pe sine.

– Dacă faci asta, o să aduc martori, pe sir Grant, pe mine, pe sora și pe soția ta, care să spună că, în particular, ai recunoscut că ești lordul Sydney. Acestea, combinate cu dovezi circumstanțiale, ca de pildă lipsa vreunui certificat de deces sau a martorilor care să poată afirma că te-au văzut mort, formează ceea ce se numește în lege afecundatio ab extra, o situație rară, dar nu imposibilă.

Gentry părea gata să-l strîngă de gît pe fostul căpitan al poliției.

– O să fac cerere la Camera Lorzilor ca să mi se dea voie să renunț la titlu. Dumnezeu știe că ei s-ar bucura să scape de mine.

– Nu fi prost. Chiar crezi că ți-ar da voie să faci așa ceva? Ar însemna un atac la adresa întregii instituții a nobilității. S-ar teme că diferențele dintre clasele sociale, ba chiar monarhia, ar fi amenințate.

– Tu nu crezi în privilegiul dat prin naștere, răspunse Gentry. De ce vrei să mă obligi să accept titlul? Nu-mi trebuie.

– Asta n-are a face cu vederile mele politice. E doar un fapt. Eşti Sydney, oricum ai alege să-ţi spui. Nu o să poţi da peste cap şapte sute de ani de principiu ereditar, aşa cum n-o să poţi nici să-ţi mai eviţi obligaţiile.

– Care obligaţii? întrebă Gentry. Cele pentru o avere care timp de paisprezece ani a fost a nimănui?

– Ai responsabilităţi faţă de arendaşii care încearcă să trăiască de pe urma unor terenuri gestionate de guvern. Faţă de Camera Lorzilor, locul în care scaunul tău s-a răcit timp de douăzeci de ani. Faţă de sora ta, pe care ai forţat-o să-şi ţină secretă relaţia cu tine. Faţă de soţia ta, care ar fi mult mai respectată şi mai avantajată social purtînd titlul de lady Sydney. Faţă de amintirea părinţilor tăi. Şi faţă de tine. Jumătate din viaţă te-ai ascuns sub un nume fals. E momentul să recunoşti cine eşti.

Gentry strînse pumnii.

– Nu e decizia ta.

– Dacă nu insist eu, o să-ţi petreci restul vieţii încercînd să scapi.

– Am tot dreptul!

– Poate că da. Oricum, nu vei mai putea lucra ca detectiv. Sir Grant e de acord cu opinia mea, aşa că nu mai are nevoie de serviciile tale pe strada Arcului.

Chipul lui Gentry se coloră şi el înghiţi violent, înţelegînd că din acel moment încolo nu mai putea fi detectiv.

– O să-mi petrec restul vieţii lucrînd pentru particulari.

– Ar fi o noutate, nu? întrebă sir Ross sarcastic. Vicontele detectiv.

– Nick, spuse Sophia cu blîndețe, ştii ce ar fi vrut mama şi tata.

El păru a se simți îngrozitor. Era mai ales indignat.

– Am fost Nick Gentry prea mult timp.

Sophia îi răspunse cu grijă, părînd a înțelege de ce lui i se părea imposibil.

– O să fie greu. Nu spune nimeni altfel. Dar acum o ai pe Lottie ca să te ajute.

Nick nu se uită spre soția lui, dar pufni disprețuitor.

– Lottie, draga mea, spuse Sophia cu o hotărîre plină de blîndețe, ce trăda o voință puternică sub aparența delicată, cîți ani ai mers la *Maidstone?*

– Şase, spuse Lottie uitîndu-se speriată la profilul dur al soțului ei.

– Dacă reputația lor e adevărată, înseamnă că ştii multe despre comportament, grație, arta conversației politicoase şi lucruri care țin de gestionarea bugetului unei case, despre stil şi bun gust, despre cum se organizează întîlniri de dimineață sau petreceri la cină... Despre miile de detalii ale etichetei care fac diferența dintre păturile sociale. Presupun că ai putea avea grijă de o casă oricît de mare. Cu siguranță că ştii să dansezi, să călăreşti, să cînți la un instrument muzical, să vorbeşti franțuzeşte şi, poate, ceva germană.

– Aşa e, spuse Lottie scurt, neputînd suferi senzația că era parte din capcana în care era prins Gentry.

Era obligat să devină ceva ce nu voia, iar ea ştia bine cum venea asta. Dînd mulţumită din cap, Sophia se întoarse spre fratele ei.

– Lottie e un mare avantaj. Ajutorul ei va fi de neprețuit...

– Nu o să fac nimic, spuse el, apoi se uită la soţia sa. Vino. Plecăm imediat.

Ea se ridică, şi sir Ross odată cu ea. Tulburată, se uită la cumnatul ei. Nu părea mulţumit. Era sigură că motivele lui nu aveau legătură cu răzbunarea sau cu reaua voinţă. Sir Ross şi Sophia credeau că era nevoie ca Gentry să-şi recapete titlul. Voia să discute cu ei despre asta, dar era clar că Nick abia se mai putea controla. Orice alt bărbat s-ar fi bucurat să-şi recapete rangul şi pămînturile. Însă pentru el era, clar, un vis urît.

Lottie tăcu pe drumul spre casă. Soţul ei era nemişcat, încerca să-şi stăpînească furia şi probabil se chinuia să priceapă de ce viaţa i se schimbase într-atît. Cam aşa se simţise şi ea la plecarea de la Stony Cross Park, se gîndi cu tristeţe.

Cînd ajunseră la casa de pe strada Betterton, Gentry sări din trăsură şi o lăsă pe Lottie să coboare cu ajutorul vizitiului. Cînd ajunse şi ea la intrare, el nu era nicăieri. Menajera stătea în hol, cu o expresie perplexă din care se putea citi că Gentry tocmai intrase val-vîrtej.

– Doamnă Trench, spuse Lottie pe un ton calm. Aţi văzut încotro s-a dus domnul Gentry?

– Cred că e în bibliotecă, domnişoară. Adică doamnă Gentry.

Dumnezeule, ce ciudat era să ți se spună așa. Şi mai ciudat era că foarte curînd avea să i se spună lady Sydney. Încruntîndu-se, Lottie privi spre coridorul care ducea în bibliotecă. O parte din ea voia să se retragă la ea în dormitor, în siguranță. Însă cealaltă parte era atrasă irezistibil spre Nick. După ce doamna Trench îi luă boneta şi mănuşile, Lottie se îndreptă spre bibliotecă. Bătu la uşa închisă, apoi intră. Camera avea lambriuri din lemn de cireş şi un covor maroniu cu inserții aurii. Ferestrele ajungeau pînă la tavan. Umerii lați ai lui Gentry se profilau în lumina uneia dintre ele. Se crispă cînd o auzi că se apropie. Strîngea în mînă un pahar de coniac, ca şi cum ar fi fost pe cale să-l spargă între degetele lungi. Lottie se opri nesigură lîngă unul dintre rafturi, uimită că în jur nu erau prea multe cărți.

– Ai o bibliotecă aproape goală, spuse.

Gentry rămase la fereastră, uitîndu-se în gol. Dădu pe gît ultima gură de coniac.

– Atunci cumpără nişte cărți. Dacă-ți place, umple rafturile pînă la tavan.

– Mulțumesc.

Încurajată de faptul că el nu îi ceruse să plece, Lottie se aventură mai aproape.

– Domnule Gentry...

– Nu-mi spune aşa, se răsti el.

– Îmi pare rău, Nick, spuse ea venind mai aproape. Aş vrea să corectez ceva din ce-a zis sir Ross. Nu ai nici o responsabilitate față de mine. Nu trebuie să mă faci o

lady. Aşa cum am spus, nu-mi pasă dacă eşti om de rînd sau aristocrat.

El tăcu multă vreme, apoi oftă prelung. Merse la bar şi îşi mai turnă un coniac.

– Ai cum să-l opreşti pe sir Ross? întrebă ea. Am putea vorbi cu un avocat...

– E prea tîrziu. Îl cunosc. S-a gîndit la toate posibilităţile. Are influenţă peste tot. În sistemul judiciar, în poliţie, în parlament, la biroul Coroanei... Citaţia aia o să vină, orice aş face ca să o evit.

Spuse un cuvînt pe care ea nu-l cunoştea, dar care părea tare urît.

– Mi-ar plăcea să-i zdrobesc fiecare osişor lui Cannon, al naibii măgar.

– Ce pot să fac? întrebă ea încet.

– Ai auzit-o pe sora mea, nu? O să faci pe doamna conacului şi o să mă ajuţi să mă prefac că sînt viconte.

– La Stony Cross Park te-ai descurcat destul de bine, spuse ea. Ai fost convingător pe post de nobil.

– Pentru cîteva zile, spuse el amar. Dar acum se pare că va trebui să joc rolul ăsta tot restul vieţi, adăugă, scuturînd din cap pentru că nu-i venea să creadă. Doamne! Nu vreau aşa ceva. Îmi vine să omor un om!

Lottie aplecă puţin capul şi-l privi curioasă. Probabil că ar fi trebuit să se teamă de el cînd era în starea asta. Chiar arăta ca şi cum ar fi fost gata să omoare pe cineva, cu ochii strălucind de furie. Curios, dar ea nu simţea decît compasiune şi, mai mult, avea senzaţia că sînt amîndoi

de aceeaşi parte. Nici unul nu ceruse o viață ca aceea pe care o aveau.

– Cum a fost la Stony Cross Park, unde te-ai prezentat drept lordul Sydney?

– La început mi s-a părut amuzant. Ironia era că jucam propriu-mi rol. După prima zi a devenit ca un sac pe care-l căram în spate. Mă enervează şi să aud numele.

Lottie se întrebă de ce era el atît de iritat de numele cu care se născuse. Probabil că avea şi un alt motiv în afară de acelea pe care i le spusese deja.

– Nick, de ce a spus sir Ross că ai averea necesară ca să susții titlul?

El strîmbă din buze.

– A vrut să spună că-mi pot permite să întreţin o moşie mare şi pot trăi aşa cum se aşteaptă de la un nobil.

– De unde ştie asta?

– Nu e sigur.

– Se înşală, bineînțeles.

– Nu, mormăi el. Nu se înşală. Înainte să lucrez pe strada Arcului, am făcut cîteva investiții şi am acțiuni pe ici, pe colo. În total, am strîns cam două sute.

Lottie se gîndi că două sute de lire nu era o sumă mică, dar nici nu era suficient ca să fii asigurat tot restul vieții. Spera ca investițiile lui să nu îşi piardă valoarea în timp.

– Pare destul, spuse, nedorind să-i rănească orgoliul. Dacă o să cheltuim cu grijă, ne-am putea descurca. Dar

nu cred că avem destul pentru un trusou de nuntă. Nu acum. Poate pe viitor...

– Lottie, o întrerupse el, nu e nevoie să facem economii.

– Două sute de lire sînt ceva bani, dar nu destul ca să întreții o casă cu...

– Lottie, spuse el privind-o într-un fel ciudat. Eu mă refeream la mii. Două sute de mii de lire.

– Dar... dar...

Lottie era uimită. Era o sumă imensă, o avere după standardele oricui.

– Şi mai am vreo cinci mii pe an din investiții şi comisioane, adăugă el, uimind-o şi mai mult.

Chipul i se întunecă.

– Deşi se pare că s-a terminat cu investigațiile mele particulare.

– Eşti la fel de bogat ca lordul Radnor, spuse ea amețită.

El făcu un gest indiferent cu mîna, ca şi cum banii nu ar fi contat comparativ cu celelalte probleme pe care le avea.

– Probabil că da.

– Ți-ai putea permite o duzină de case. Ai putea avea orice...

– Nu am nevoie de o duzină de case. Nu pot să dorm decît sub un singur acoperiş. Nu pot să mănînc decît de trei ori pe zi. Şi nu vreau să impresionez pe nimeni.

Lottie constată cu surprindere că el nu dorea neapărat să fie bogat. Averea lui era o consecință a nevoii

de a se simți superior celorlalți detectivi de pe strada Arcului. Acum, că nu mai putea lucra alături de ei, avea nevoie urgent de ceva de făcut. Era un bărbat foarte activ şi nu i se potrivea lenea cultivată a vieții de aristocrat. Cum să se obişnuiască el să fie nobil?

Probabil că Nick se gîndea la acelaşi lucru, pentru că mormăi supărat şi îşi trecu mîna prin păr. O şuviță îi căzu pe frunte, iar ea tresări cînd îşi dădu seama că voia să atingă firele de culoarea ciocolatei, să i le dea la o parte, să-şi treacă degetele prin părul lui mătăsos.

– Lottie, spuse el răguşit. O să ies o vreme. Probabil că mă întorc abia dimineață. Ai scăpat de mine în seara asta.

– Ce ai de gînd?

– Nu ştiu încă.

El făcu un pas înapoi, puțin speriat, neliniştit, ca şi cum ar fi fost prins într-o plasă deasă. Lottie ştia că nu are de ce să-i pese dacă el pleca să se îmbete, să se ia la bătaie sau să facă orice altceva făceau bărbații cînd voiau să se destindă. Cu toate astea, îi păsa.

Fără să se gîndească la ce face, se apropie de el şi îşi puse palma pe reverul hainei lui, apoi strecură mîna dedesubt. Avea o vestă la fel de neagră ca şi haina, dar materialul era mai fin şi aluneca pe deasupra pieptului lui. Se întrebă cît de fierbinte îi era pielea, dacă i se simțea căldura prin haine. Nick rămase nemişcat, respirînd mai adînc. Lottie nu se uita la el, ci la nodul eşarfei. Îl mîngîie pe deasupra cămăşii.

– Nu vreau să scap, spuse pînă la urmă, desfăcîndu-i gulerul.

Stăpînirea lui de sine se topi. Respiră sacadat şi strînse pumnii. Ea îi desfăcu neîndemînatic cămaşa, decoperindu-i partea de sus a pieptului. Se uită la el. Agitaţia şi furia se transformau repede în dorinţă. Sîngele i se urcase în obraji, iar ochii albaştri îi străluceau.

Aplecă încet capul, ca şi cum ar fi vrut să-i dea ocazia să scape. Ea rămase pe loc, dar închise ochii cînd îi simţi buzele sărutîndu-i gîtul, desfăcute, mătăsoase. Vîrful limbii lui desenă un cerc delicat şi fierbinte pe pielea ei. Oftînd tremurat, Lottie se sprijini de el, fiindcă o lăsau picioarele. Nick nu puse mîna pe ea, ci continuă să-i alinte gîtul. Ea se ţinu de el, cuprinzîndu-l cu braţele pe după mijloc. Soţul ei o apucă uşor de umeri, părînd nehotărît. Să o tragă mai aproape sau să o îndepărteze? O întrebă gutural:

– Ce faci, Lottie?

Inima ei bătea tare, aşa că abia reuşi să spună:

– Cred că te încurajez să termini ce ai început în biblioteca lordului Westcliff.

– Să fii sigură, spuse el aspru. N-am mai fost cu o femeie de şase luni. Dacă te hotărăşti brusc să ne oprim, s-ar putea să nu-mi pice bine.

– N-o să-ţi spun să te opreşti.

El o privi aprins, serios.

– De ce acum, dacă aseară n-ai vrut?

Nu îi putea explica. După tot ce se întîmplase la prînz,

acum îi părea dintr-o dată vulnerabil. Începea să vadă că are nevoie de ea, mai mult decît în pat. Şi provocarea de-al îmblînzi, de-a încerca să-şi impună voința în fața voinței lui, era irezistibilă.

– Acum sîntem căsătoriți, rosti ea prima scuză care-i veni în gînd. Aş prefera să terminăm o dată cu asta, ca să nu mă mai tem atît.

Văzu sclipirea de vînător în ochii lui. O dorea. Nu pierdu timp cu întrebările, ci îi întinse mîna.

– Atunci hai sus.

Cu grijă, Lottie îşi puse mîna într-a lui.

– Nick, un singur lucru...

– Ce?

– Încă nu e întuneric.

– Şi?

– E cuviincios să facem asta după-amiaza?

Întrebarea îl făcu să rîdă.

– Nu ştiu. Şi nu-mi pasă deloc.

Ținînd-o de mînă, o conduse pe coridor, apoi pe scară în sus, spre dormitor.

Capitolul IX

Lottie îl lăsă s-o conducă. O ținea strîns de mînă. Cînd ajunseră în dormitorul lui, ei i se înmuiară genunchii. Draperiile erau date la o parte şi o lumină cenuşie intra pe fereastră. I-ar fi plăcut să fie întuneric. Gîndul că va fi dezbrăcată în miezul zilei o făcu să tremure.

– Uşurel, spuse Nick, oprindu-se în spatele ei.

O prinse cu blîndețe de brațe şi îi vorbi pe un ton mai jos şi mai tărăgănat decît de obicei.

– O să fiu atent. Pot să fac să-ți placă, dacă...

– Dacă?

– Dacă ai încredere în mine.

Rămaseră nemişcați şi tăcuți. Lottie îşi umezi buzele, gîndindu-se că nu mai avusese încredere în nimeni de ani buni. Şi să aibă încredere în Nick Gentry, cel mai lipsit de scurpule bărbat pe care-l cunoştea, nu era doar o prostie, era de-a dreptul nebunie.

– Da, spuse, mirîndu-se de sine însăşi. Da, am încredere.

El scoase un sunet slab, de parcă s-ar fi mirat. Încet, mîna îi alunecă pe pieptul ei, apăsînd uşor şi făcînd-o să se sprijine de el. Lottie îi simți gura pe ceafă, sărutîndu-i

părul. Nick îi gustă pielea, apoi muşcă încet, dintr-un loc sensibil. O sărută pe gît şi pe lobul urechii, apoi îi desfăcu rochia. Corsetul ei rămase la vedere. O mîngîie pe gît, apoi de-a lungul umărului.

– Eşti frumoasă, Lottie, îi şopti. Gustul, mirosul tău, pielea, părul...

Îi scoase agrafele şi le aruncă pe covor, scufundînd degetele în mătasea aurie care îi cădea peste umăr. Îşi frecă obrazul de firele mătăsoase. Căldura trupului ei se înteți, crescu, iar ea se sprijini de trupul lui solid. Nick îi coborî rochia pînă la brîu, ajutînd-o să scoată mîinile din mîneci şi mîngîindu-i brațele, de la cot pînă la subțioară. Întorcînd-o cu fața la el, îi desfăcu panglicile corsetului. Sînii ei, ridicați artificial de îmbrăcăminte, reveniră la locul lor, iar sfîrcurile i se întăriră la contactul cu furoul. El o atinse prin materialul subțire, îşi strecură palma sub unul dintre sîni şi-i desenă cu degetul mare conturul sfîrcului. Atingerea era foarte uşoară, dar atît de insistentă încît ea simți că ia foc.

Tresări şi îl prinse de umeri ca să se sprijine. Nick o apucă de mijloc şi se jucă mai departe cu trupul ei, blînd, apucîndu-i sfîrcul între degete şi mîngîind încet. Un val de plăcere surdă se formă în interiorul ei, iar el îi cuprinse sînul în palmă. Ea-şi dori deodată ca el să-i atingă şi celălalt sîn. Voia să o sărute peste tot şi voia să-i simtă la rîndul ei căldura pielii, să se lipească de trupul lui gol. Nerăbdătoare, îl trase de haină pînă cînd el rîse.

– Încetişor, şopti. Nu e nevoie să ne grăbim.

Îşi scoase vesta, ciorapii şi pantofii, pantalonii şi cămaşa, şi rămase în lenjeria care îi ascundea erecţia. Deodată, Lottie nu ştiu unde să se uite. Ar fi trebuit să-i pară vulnerabil, aşa gol, dar el părea mai puternic acum decît înainte. Avea un trup foarte frumos, mare, puternic şi în formă. Bronzul i se oprea la mijloc, iar de acolo avea pielea mai deschisă la culoare. Pieptul şi locul dintre pulpe îi erau acoperite cu păr întunecat. Degetele lui îi mîngîiară obrazul trandafiriu.

– Ştii ce o să se întîmple?

Lottie dădu din cap, tremurînd.

– Da, aşa cred.

El o mîngîie pe sub bărbie, lăsîndu-i o urmă fierbinte pe piele.

– Cine ţi-a spus? Mama ta?

– Nu. Voia să-mi explice în noaptea dinaintea nunţii cu lordul Radnor. Dar sigur că nu s-a mai întîmplat, spuse Lottie, închizînd ochii cînd el o mîngîie pe gît, cu palma caldă şi puţin aspră. Am auzit bîrfe la şcoală. Unele dintre fete făcuseră... cîte ceva. Şi ne-au povestit şi nouă.

– Ce?

– S-au întîlnit cu domni, sau cu veri de-ai lor, cărora le-au permis să le facă lucruri.

Lottie deschise ochii şi se uită fix la pieptul lui.

– Cît de departe au ajuns? Au făcut ce am făcut noi seara trecută?

– Da, recunoscu ea.

– Ţi-a plăcut cum te-am atins? întrebă el blînd.

Ea se înroşi, dar dădu din cap.

– O să-ți placă şi restul, îi promise el, apucînd tivul furoului.

Ascultînd de îndemnul lui fără cuvinte, ea ridică brațele şi-l lăsă s-o dezbrace. Îşi scoase pantofii şi rămase în fața lui doar în lenjerie şi ciorapi, cu brațele încrucişate peste sîni. El o privi lung, apoi o mîngîie pe spate, provocîndu-i fiori.

– Ia-mă în brațe, Lottie.

Ea îl ascultă, lipindu-se de el, stînjenită. Sfîrcurile ei îi atinseră părul de pe piept. Corpul lui era foarte fierbinte, iar mădularul o ardea prin lenjerie, atingîndu-i stomacul. Apoi el o apucă de posterior şi o trase mai sus. Nick o strînse la piept, iar ea îl simți apăsînd cu trupul în locul ei cel mai sensibil. Un val de senzație o traversă, urmat de o dorință atît de puternică încît se întrebă cum de nu leşină. Apucîndu-l de gît, îşi ascunse fața în umărul lui. El îi mîngîie pulpele, alunecînd tot mai sus. O atinse lent, răbdător, ritmic, iar materialul de sub degetel lui se umezi. O ținu la piept multă vreme, încălzind-o cu corpul lui, pînă cînd ea nu mai rezistă şi începu să se mişte, încercînd să se apropie mai mult.

Nick îi desfăcu lenjeria şi o lăsă să cadă, apoi o ridică în brațe şi o duse în pat cu o uşurință uimitoare. Lottie se sprijini de pernele brodate, iar soțul ei o privi zîmbind.

– N-am mai văzut pe nimeni roşind din cap pînă-n picioare.

– Ei bine, n-am mai fost niciodată goală în fața unui bărbat, spuse ea.

Nu-i venea să creadă că vorbeşte cu cineva în timp ce n-avea nimic pe ea în afară de ciorapi. El o prinse cu blîndeţe de gleznă.

– Eşti adorabilă, îi şopti, apoi se urcă şi el în pat.

Îi trase cu dinţii una dintre jartiere, desfăcînd funda care o ţinea pe loc. Ea tresări cînd el sărută urma roşie pe care o lăsase nodul, apoi îi atinse pielea cu limba. Îi scoase ciorapii, pe rînd, apoi îi desfăcu pulpele. Lottie se acoperi cu palma. El ridică privirea, iar respiraţia lui fierbinte îi încălzi pielea. O mîngîie de la mijloc pînă la pulpe.

– Nu te acoperi, o îndemnă.

– Nu mă pot abţine, spuse ea, încercînd să se ferească de atingerea limbii lui, care ajunsese în locuri în care ea nu credea că vreun bărbat ar putea săruta o femeie.

Reuşi să se strecoare sub aşternut, căutînd să scape. Tremură cînd simţi răceala pe trupul gol. Nick rîse şi o urmă. Capul îi dispăru sub pătură, iar ea îi simţi mîinile pe genunchi, desfăcîndu-i din nou pulpele. Lottie se uită pierdută spre baldachin şi întrebă:

– Nick, asta fac oamenii de obicei?

Vocea lui se auzi înfundat:

– Ce înseamnă de obicei?

Ea tresări cînd el îi muşcă în joacă pulpa.

– Nu ştiu sigur. Dar nu cred că se face aşa.

El îi răspunse amuzat:

– Ştiu ce fac, Lottie.

– Nu voiam să spun că nu ştii... Vai, te rog, nu mă săruta acolo!

Îl simți rîzînd pe înfundate.

– Pentru cineva care n-a mai făcut asta niciodată, ai cam multe păreri. Lasă-mă să fac dragoste cu tine aşa cum vreau. Cel puțin prima dată.

O apucă de încheieturile mîinilor şi i le dădu în lături.

– Stai locului.

– Nick, începu ea să spună cînd el îşi lăsă capul spre buclele blonde care o acopereau. Nick...

Dar el n-o ascultă, vrăjit de mirosul sărat al pielii ei. Respirația lui o încălzi, iar Lottie gemu, trăgîndu-şi încheieturile din mîinile lui. Limba lui căută printre cîrlionți pînă cînd atinse carnea trandafirie de sub ei. Linse o parte, apoi cealaltă, doar cu vîrful limbii, delicat.

O mîngîia cu blîndețe, iar limba îi aluneca peste carnea care se topea sub răsuflarea lui, mai jos, spre intrarea secretă în trupul ei, umplînd-o, retrăgîndu-se, revenind. Lui Lottie i se înmuiară genunchii, iar sexul îi pulsă nerăbdător. În timp ce el o săruta şi se juca, ea încercă să se mişte în aşa fel încît să-l facă să atingă locul care cerea cu disperare să fie atins. El păru a nu pricepe ce vrea şi o atinse peste tot, doar acolo nu.

– Nick, şopti ea negăsind cuvinte pentru ceea ce dorea. Te rog. Te rog...

Dar el continuă să nu-i facă pe plac, pînă cînd Lottie înțelese că ăsta era jocul. Nerăbdătoare, întinse mîinile şi-i atinse părul, apoi simți cum el pufneşte în rîs. Imediat,

gura lui alunecă în jos, spre genunchii ei, apoi spre glezne. Cînd se întoarse de unde plecase, tot corpul lui Lottie tremura. O atinse cu limba, doar puțin. Ea nu-şi putu reține un suspin şi se arcui.

– Nu, murmură el. Nu încă, Lottie. Aşteaptă încă puțin.

– Nu pot. Nu te opri...

Îl trase de păr, gemînd cînd el o atinse din nou cu limba. Prinzînd-o de încheieturi, Nick i le ridică deasupra capului şi se aşează între picioarele ei, cu grijă să n-o strivească. Mădularul îi era cuibărit în valea fierbinte dintre pulpele ei. Ochii albaştri şi întunecați o priviră fix înainte ca el să-i elibereze mîinile.

– Ține-le acolo, spuse, iar ea îl ascultă, suspinînd.

Nick îi sărută sînii, trecînd de la unul la celălalt. Cu fiecare sărut, ea aproape că se ridica de pe pat. Sexul lui o atingea cu mişcări disciplinate, ritmice, care o ademeneau, o mîngîiau şi o chinuiau, în timp ce gura înfometată îi tortura sfîrcurile. Ea se arcui, gemînd şi rugîndu-se de el. O plăcere care cuprindea totul creştea în ea, devenea tot mai mare... Lottie ajunse tot mai aproape... Te rog! Pînă cînd în sfîrşit se întîmplă. Scoase un țipăt uimit în timp ce spasme puternice porniră din centrul corpului ei.

– Aşa, şopti el sărutînd-o încet.

Senzațiile se mai potoliră, transformîndu-se în fiori lungi. El îi dădu la o parte părul de pe frunte.

– Nick, îi spuse ea respirînd sacadat. S-a întîmplat ceva...

– Da, ştiu. Ai avut un orgasm, îi spuse el pe un ton cald şi vag amuzat. Mai vrei unul?

– Nu, spuse ea imediat, făcîndu-l să rîdă.

– Atunci e rîndul meu.

Îşi strecură braţul pe sub ea, trăgînd-o la piept, apoi o acoperi din nou cu trupul său. Lottie îl simţi atingînd locul vulnerabil dintre coapsele ei. El făcu mişcări circulare, deliberate, apoi împinse, iar ea simţi ceva ca o arsură. Instinctiv, se feri. Rămînînd nemişcat, Nick o privi, crispat şi atent. Aplecă puţin capul spre ea şi o sărută pe frunte.

– Îmi pare rău, spuse încet.

– De ce? începu ea să întrebe, dar tresări cînd el o pătrunse cu o mişcare hotărîtă.

Ea icni, strîngînd pulpele, deşi nu avea cum să se ferească, prinsă cum era sub el, înconjurată de căldura lui. Încet, el împinse mai departe.

– Îmi pare rău, spuse din nou. M-am gîndit că o să fie mai uşor dacă o facem repede.

Durea mai tare decît se aşteptase Lottie. Era o senzaţie curioasă. Să ai o parte a corpului altcuiva în corpul tău. Atît de uimitor încît aproape că uită de durere. Simţi cît efort face el ca să stea nemişcat. Încerca să aştepte pînă cînd ea se obişnuia, înţelese Charlotte. Dar disconfortul era tot acolo, şi ea ştiu că oricît de mult timp ar fi aşteptat el, ei nu i-ar fi fost mai uşor.

– Nick, spuse nesigură, e posibil să termini repede cu partea asta?

– Doamne, mormăi el amuzat. Da, pot să fac asta.

Atent, el se încordă, iar Lottie simți consternată că o pătrundea şi mai adînc. Atunci cînd îi atinse pîntecele, ea tresări. Nick se retrase puțin, mîngîind-o de la sîni pînă la şold.

– Data viitoare o să fie mai bine, îi spuse, făcînd mişcări superficiale. Eşti aşa de caldă, Lottie. Atît de adorabilă...

I se tăie răsuflarea, strînse pleoapele şi mototoli aşternutul în pumni. În ciuda durerii pe care i-o provocau mişcările lui, Lottie simți nevoia să-l protejeze, chiar să fie tandră cu el. Îl mîngîie pe spate, de-a lungul curburii şirei spinării. Îşi strînse genunchii pe şoldurile lui, ținîndu-l în brațe, ascultîndu-i respirația. Deodată, el o pătrunse adînc şi rămase nemişcat. Lottie îl simți apoi zvîcnind violent şi eliberîndu-se, gemînd. Îl mîngîie încet, curioasă, pînă cînd îi atinse posteriorul. Avea muşchii mai încordați decît credea că se poate.

Pînă la urmă Nick deschise ochii, o strălucire ireal de albastră pe chipul lui cuprins de pasiune. Îi şopti numele, dîndu-i fiori. După ce o înveli atent, el se ridică într-un cot şi o privi. Se încruntă puțin, apoi spuse:

– Te simți bine?

– Da, rosti ea zîmbind somnoroasă. Nu a fost rău deloc. Pînă la final mi s-a părut că e chiar mai plăcut decît un duş.

El scoase un sunet amuzat.

– Da, dar a fost mai plăcut decît ciocolata?

Lottie îi mîngîie obrazul şi nu rezistă să nu-l tachineze:

– Nu chiar.

El rîse iar.

– Doamne, ce dificil de mulțumit eşti.

Îi sărută palma umedă.

– Eu sînt mai mulțumit decît un marinar pe pajiştea lui.

Lottie continuă să-i mîngîie chipul. Roşu în orbaji şi cu liniile din jurul gurii mai moi, părea tînăr.

– Ce e pajiştea marinarului? întrebă ea.

– Un loc din Rai unde se adună marinarii. Acolo sînt doar femei, vin şi cîntece cît e ziua de lungă.

– Tu cum crezi că e în Rai?

– Eu nu cred în Rai.

Lottie făcu ochii mari.

– M-am măritat cu un păgîn? întrebă ea, făcîndu-l să zîmbească larg.

– S-ar putea să-ți pară rău că nu te-ai măritat cu Radnor.

– Nu glumi cu asta, spuse ea uitîndu-se în altă parte. Nu e un subiect amuzant.

– Iartă-mă, o întrerupse el apucînd-o de talie.

O trase la adăpostul trupului lui, lipind-o cu spatele de pieptul lui.

– N-am vrut să te supăr. Sprijină-te de mine, îi spuse, sărutînd-o pe ceafă. Ce femeiuşcă iute la mînie eşti.

– Nu sînt iute la mînie, spuse Lottie, care ştia că o astfel de însuşire nu e demnă de o absolventă a şcolii *Maidstone*.

– Ba eşti, spuse el apucîndu-i şoldul în palmă. Am ştiut de cînd am dat cu ochii de tine. E unul dintre motivele pentru care te-am vrut.

– Ai spus că mă vrei fiindcă e mai convenabil.

– Mai e şi asta, spuse el zîmbind larg şi ferindu-se cînd ea dădu să-l înghiontească. Dar adevărul e că te doream mai mult decît am dorit vreodată o femeie.

– De ce ai insistat să mă iei de nevastă, dacă eu mă oferisem să-ți fiu amantă?

– Nu era suficient pentru tine, spuse el, făcînd o pauză. Meriți tot ce-ți pot eu da. Inclusiv numele meu.

Un gînd neaşteptat îi strică lui Lottie bucuria de-a fi fost complimentată.

– Cînd o să se afle că tu eşti lordul Sydney, o să fii foarte căutat.

Un bărbat atît de chipeş, cu avere şi titlu, era o partidă irezistibilă. Cu siguranță că avea să primească atenția multor femei care îşi vor dori o aventură.

– Nu o să mă îndepărtez de tine, spuse el, uimind-o.

– Nu poți să fii sigur. Un bărbat cu trecutul tău...

– Ce ştii tu despre trecutul meu? întrebă el culcînd-o pe spate şi strecurînd un picior între pulpele ei.

– E clar că ai multă experiență în dormitor.

– Am, recunoscu el. Dar nu am fost cu oricine. De fapt...

– De fapt? îl îndemnă ea.

El se uită în altă parte.

– Nimic.

– Presupun că vrei să-mi spui că n-ai fost cu aşa de multe femei, rosti ea sceptică. Deşi, evident, asta e o idee relativă. Ce înseamnă multe pentru tine, mă întreb? O sută? Cincizeci? Zece?

– Nu contează, spuse el făcînd o grimasă.

– Nu te-aş crede dacă mi-ai spune că ai fost cu mai puțin de douăzeci.

– Ai greşi.

– Cît de mult?

– Am fost numai cu două femei, spuse el scurt. Şi asta te include şi pe tine.

– Nu cred! exclamă ea rîzînd.

– Poți să crezi ce-ți place, mormăi el întorcîndu-se cu spatele.

Era nervos, ca şi cum ar fi regretat ce tocmai îi spusese. Cînd se ridică şi merse la şifonier, Lottie îl privi cu gura căscată. Nu putea să creadă ce auzise, deşi ştia că el nu are nici un motiv să o mintă.

– Cine e cealaltă femeie? nu se putu ea abține.

Muşchii spatelui lui se mişcară cînd îmbrăcă un halat de catifea roşie.

– O matroană.

– Era franțuzoaică?

– Nu. Genul de matroană care are o casă de toleranță, răspunse el scurt.

Lottie era să cadă din pat. Reuşi să pară prea uimită cînd el se răsuci.

– Aţi fost mult timp... prieteni?

– Trei ani.

Lottie tăcu. Îşi dădu seama cu părere de rău că greutatea pe care o simţea în piept era gelozie.

– Ai iubit-o? reuşi să-l întrebe.

– Nu, spuse el fără să ezite. Dar am plăcut-o. Încă o mai plac.

Ea se încruntă.

– De ce nu te mai vezi cu ea?

Nick clătină din cap.

– După o vreme, Gemma s-a gîndit că nu mai avem nimic de cîştigat continuînd relaţia. Între timp mi-am dat şi eu seama că avea dreptate. Dar nu m-am culcat cu nici o altă femeie în afară de tine. Aşa că, vezi tu, pot să-mi ţin pantalonii încheiaţi.

Ea se simţi uşurată. De ce era atît de încîntată că-l poate avea doar pentru ea, nu ştia. Şi nici nu voia să cerceteze prea îndeaproape problema. Ridicîndu-se din pat, se grăbi să-şi ia rochia de pe jos şi să se acopere cu ea.

– Recunosc că sînt surprinsă, spuse, încercînd să nu se arate stînjenită că e goală. Nu eşti deloc previzibil.

El se apropie şi îi cuprinse umerii goi în palme.

– Nici tu nu eşti, îi răspunse. Nu mă aşteptam să-mi placă atît de mult să mă culc cu o începătoare.

Luîndu-i rochia din mînă, el o lăsă pe podea, apoi o trase lîngă el, lipind-o de halatul lui. Pielea ei se înfioră la

atingerea materialului moale, care o mîngîia de la piept pînă la genunchi.

– Poate pentru că eşti a mea, gîndi el cu voce tare, acoperindu-i un sîn cu palma. N-am mai avut o femeie doar a mea.

Lottie zîmbi trist.

– Parcă aş fi un cal de cumpărat.

– Un cal ar fi fost mai ieftin, răspunse el, zîmbind larg cînd ea se prefăcu indignată.

Îl lovi cu pumnii, în joacă, iar el îi prinse încheieturile şi i le răsuci la spate, făcîndu-i pieptul să iasă în față.

– Nu te obosi, o sfătui zîmbind.

Îi dădu drumul, apoi o mîngîie pe spate cu o mînă.

– Probabil că te doare. O să-ți pregătesc o baie caldă. Cînd eşti gata, mîncăm ceva.

I-ar fi plăcut o baie. Oricum, gîndul că trebuia să-şi pună corsetul şi rochia nu-i plăcea.

– Să cer să ni se aducă cina în dormitor? întrebă Nick.

– Da, spuse Lottie imediat, privindu-l curioasă. Cum faci asta? Parcă ai ştii mereu ce gîndesc.

– Se citeşte pe chipul tău.

Îşi scoase halatul şi o îmbrăcă pe ea. Haina încă mai păstra din căldura corpului său.

– N-am mai mîncat în dormitor decît o dată, cînd mi-era rău, spuse ea. Şi asta a fost cu ani în urmă.

Nick se aplecă şi îi şopti la ureche:

– Mireasa mea pasională, îți arăt mai tîrziu de ce dormitorul e cel mai potrivit loc pentru cină.

O spălă chiar el, înghenunchind lîngă cadă, cu mînecile suflecate deasupra brațelor cu păr ud şi negru. Cu ochii pe jumătate închişi, Lottie se uită la gîtul lui şi la pieptul care i se vedea în locul unde se desfăcea halatul. Din apă se ridicau aburi, iar aerul era cald şi strălucea. Lottie se simțea amețită de căldură şi de senzualitatea cu care mîinile lui puternice îi săpuneau trupul.

– Te doare aici? întrebă el atingîndu-i sexul.

– Puțin.

Se sprijini de brațul lui, cu capul pe marginea de lemn a căzii mari de porțelan. Nick o mîngîie, ca şi cum atingerea lui ar fi putut-o vindeca.

– Am încercat să fiu blînd.

– Ai fost, reuşi ea să spună, desfăcînd pulpele.

Nick îşi coborî genele dese şi se uită la corpul ei scufundat în apă. Trăsăturile îi erau atît de aspre încît ar fi putut fi turnate în bronz. Mîneca i se udă, iar catifeaua se încălzi.

– Nu o să-ți mai fac rău niciodată. Promit.

Lottie tresări cînd el o desfăcu şi o mîngîie. Ridică şoldurile, încercînd să se sprijine de cada alunecoasă. El o ajută, ținînd-o strîns.

– Sprijină-te de mine, îi spuse. Lasă-mă să-ți fac plăcere.

Nu, se gîndi ea. Nu se poate în cadă, cu porțelanul între ei. Dar se relaxă şi deschise picioarele în timp ce el o mîngîia. Îi atinse încheietura mîinii, simțindu-i muşchii şi tendoanele în timp ce el îşi trecea degetul mare peste

carnea ei. O desfăcu încet, mîngîind-o cu degetul mijlociu şi atingîndu-i de fiecare dată punctul cel mai sensibil. Îi zîmbi cînd o văzu roşind.

– Chinezii îi spun „terasa cu bijuterii", şopti el.

Încet, o pătrunse cu un deget, doar puțin, făcînd mişcări circulare.

– Aici sînt corzile viorii, iar aici...

O atinse foarte adînc.

– Aici e floarea inimii. Te doare cînd pun degetul?

– Nu, suspină ea.

Buzele lui îi atinseră urechea.

– Data viitoare cînd facem dragoste, o să-ți arăt o poziție care se numeşte Tigrul pe trepte. O să te iau pe la spate şi o să-ți ating floarea inimii din nou şi din nou.

Îi sărută lobul urechii şi-l muşcă puțin. Ea gemu de plăcere. Plutea, lipsită de greutate, dar sprijinită de brațul lui şi de mîna dintre pulpe.

– De unde ştii toate astea? întrebă ea încet.

– Gemma colecționează cărți despre tehnici erotice. Una dintre preferatele ei e traducerea unui text scris în timpul dinastiei Tang. Cartea îi sfătuieşte pe bărbați să îşi crească vigoarea amînîndu-şi cît mai mult plăcerea.

Retrase degetul şi îi mîngîie coapsa cu atingeri ca aripile de fluture.

– Are şi recomandări pentru sănătate, întărirea oaselor, prospețimea sîngelui şi o viață lungă.

– Spune-mi cîteva dintre ele, rosti Lottie înghițind în sec atunci cînd el o cuprinse în mînă, apăsînd cu podul palmei în locul cel mai sensibil de pe trupul ei.

Nick o sărută pe obraz.

– E pasărea Phoenix, despre care se spune că vindecă o sută de boli. Şi sărutul cocorilor, despre care se spune că aduce sănătate.

– Cîte ai încercat?

– Doar vreo patruzeci. Maeştrii din antichitate m-ar considera novice.

Lottie îl privi uimită, iar mişcarea ei creă un val care se lovi de marginile căzii.

– Dar cîte sînt, pentru Dumnezeu?

– Cincisprezece mişcări în timpul sexului, combinate cu treizeci şi şase de poziţii de bază... Cam patru sute de variaţii posibile.

– Pare foarte mult, reuşi ea să spună.

El rosti amuzat:

– Ne-ar da de lucru, nu?

Lottie tresări cînd îşi dădu seama că el încerca să o pătrundă cu două degete.

– Nick, nu pot...

– Inspiră adînc şi expiră încet, îi şopti el. O să fiu blînd.

Ea îl ascultă, iar el strecură degetul mijlociu în ea. Cu degetul mare o mîngîie cu mişcări circulare. Gemînd, Lottie îşi ascunse chipul în braţul lui acoperit cu catifea, în timp ce muşchii ei interiori se strînseră în jurul degetelor lui. După ce trecu durerea iniţială, începu să se mişte şi să geamă.

– Ce frumos mă ţii tu aici, îi spuse Nick încet. Vreau să ajung mai adînc, să mă pierd în tine...

Lottie nu mai auzi restul, pentru că o asurziră bătăile inimii ei şi tremurul de plăcere care urmă şi care-i aprinse toate simțurile.

Mult timp după aceea, cînd baia se răcise deja, Lottie îşi puse o cămaşă de noapte şi se apropie de masa din dormitor lîngă care stătea Nick. Simți cum roşeşte cînd el o privi zîmbind.

– Îmi place cum îți stă, spuse el mîngîindu-i decolteul. Pari foarte inocentă.

– Dar nu mai sînt, rosti ea zîmbind stînjenită.

El o trase mai aproape şi îşi ascunse chipul în părul ei încă umed. Buzele îi găsiră gîtul.

– Ba eşti, spuse. O să fie nevoie de foarte mult timp şi efort ca să te corup definitiv.

– Sînt sigură că o să reuşeşti, rosti ea, apoi se aşează în fața unei farfurii pline cu şuncă, piure şi tartine.

– În cinstea căsătoriei noastre, spuse Nick, turnîndu-i un pahar de vin. Să sperăm că va continua şi mai bine decît a început.

Ridicară paharele şi ciocniră uşor. Lottie luă atent o înghițitură şi descoperi o aromă bogată, care echilibra gustul sărat al cărnii. Punînd paharul deoparte, Nick o luă de mînă şi se uită la degetele ei.

– Nu ai inele. Mîine o să mă ocup de asta.

Ea tresări, jenată că ideea o încînta. Nu avusese niciodată bijuterii. *La Maidstone* fusese învățată că doam-

nele nu trebuie să încerce să epateze. Reuşi să rămînă impasibilă, aşa cum le-ar fi plăcut fostelor ei profesoare.

– Nu e nevoie, spuse ea. Multe femei măritate nu poartă inele.

– Vreau ca oricine se uită la tine să ştie că eşti măritată.

Lottie zîmbi radios.

– Dacă insişti, presupun că nu te pot opri.

El zîmbi larg, văzînd-o atît de dornică, apoi îi mîngîie încheietura.

– Ce fel de piatră ți-ar plăcea?

– Un safir? spuse ea fericită.

– Safir să fie.

O ținu în continuare de mînă, jucîndu-se cu degetele ei şi cu vîrfurile unghiilor tăiate scurt.

– Cred că o să vrei să-ți vezi familia cît mai curînd.

Atenția ei se îndepărtă imediat de la inel.

– Da, te rog. Mă tem că lordul Radnor le-a spus deja ce-am făcut. Şi nu vreau să creadă că vor rămîne săraci, acum, că m-am măritat cu altcineva.

– Nu ai de ce să pari atît de vinovată, spuse Nick desenîndu-i cu degetul venele din interiorul încheieturii. Nu ai făcut tu înțelegerea dintre ei şi nu e vina ta că n-ai vrut să o respecți.

– Dar am profitat şi eu de ea, spuse Lottie. Toți acei ani la *Maidstone*, educația mea, au costat mult. Şi acum lordul Radnor nu a primit nimic în schimb.

El ridică o sprînceană.

– Dacă vrei să spui că ai profitat de conte...

– Nu e vorba de asta. Doar că... Nu am făcut cum ar fi fost corect.

– Da, nu încape îndoială că ar fi trebuit să te arunci în groapa cu lei pentru familia ta, spuse el sarcastic. Dar părinții tăi vor fi mulțumiți și așa. Nu se poate ca eu să fiu un ginere mai rău decît Radnor.

– Ești un soț mai bun, asta e sigur, spuse ea.

El zîmbi și îi sărută degetele.

– Ai prefera pe oricine în locul lui. Nu-i nimic nou în asta.

Lottie zîmbi la rîndul ei, gîndindu-se că avea un soț cu mult diferit de ceea ce se așteptase.

– Ce faci mîine? întrebă, amintindu-și de discuția cu sir Ross.

Era sigură că Nick nu avea de gînd să renunțe fără obiecții la poziția lui de pe strada Arcului.

Dîndu-i drumul, el se încruntă.

– Mă duc să-l văd pe Morgan.

– Crezi că o să-ți ia partea?

– N-am nici o șansă la asta. Dar măcar voi avea satisfacția să-i spun în față că e un trădător nemernic.

Lottie se aplecă și-i atinse gulerul halatului.

– Te-ai gîndit că poate amîndoi fac ce cred că e mai bine pentru tine? Că poate e în interesul tău să-ți ceri titlul?

– Cum să fie așa? Doamne, o să trăiesc într-o colivie de aur.

– O să fiu şi eu aici, cu tine.

El o privi fix, uimit. Se uită la ea atît de atent şi atît de mult timp, încît Lottie întrebă pînă la urmă:

– Ce e? La ce te gîndeşti?

Nick zîmbi fără umor.

– Mă gîndeam că tu eşti mult mai pregătită decît mine să duci viaţa asta.

Deşi ea îl invitase să doarmă împreună, Nick plecase în camera de oaspeţi după cină. „O să fiu şi eu aici, cu tine." Cuvintele ei îl afectaseră într-un mod curios, la fel ca şi remarca de la fîntînă. Avea talentul de-a-l face să se simtă vulnerabil cu o singură frază. Cuvintele erau banale, dar aveau semnificaţie.

Nu ştia ce să creadă despre ea. În ciuda felului în care o amăgise la început, părea hotărîtă să-i fie parteneră. Îi răspunsese cu pasiune şi generozitate, iar în braţele ei, el uitase de secretele care-l bîntuiau de paisprezece ani. Voia mai mult. Ultimele ore fuseseră cu totul diferite de ceea ce avusese cu Gemma. Cînd făcea dragoste cu Lottie, pasiunea lui era stăpînită de o tandreţe care îi ascuţea senzaţiile.

Ea reuşea să treacă de apărările lui, chiar dacă nu ştia că face asta. Nu putea să lase pe nimeni atît de aproape de sufletul lui. Dacă ar fi continuat aşa, n-ar mai fi durat mult pînă cînd Lottie i-ar fi descoperit toţi demonii. Iar dacă se întîmpla aşa, probabil că ar fi fugit de el, speriată. Trebuia să păstreze distanţa, ca ea să nu ajungă

să-l privească dezgustată. Sau să-i fie milă de el. N-ar fi putut suporta una ca asta.

Trebuia să rămînă detaşat, chiar dacă îi era deja dor de ea. În toți cei douăzeci şi opt de ani ai lui, nu simțise niciodată nevoia atît de dureroasă de cineva. Doar să fie în aceeaşi cameră cu ea.

– Doamne, rosti speriat, mergînd la fereastră şi uitîndu-se în gol. Ce-i cu mine?

Sir Grant Morgan ridică privirea cînd Nick dădu buzna în biroul lui, în mijlocul dimineții. Privirea căpitanului nu trăda nici o părere de rău.

– Înțeleg că ai vorbit cu sir Ross.

Nick începu să-şi spună păsul folosindu-se de cele mai urîte cuvinte din istoria limbii engleze, aruncînd acuzații care l-ar fi făcut pe oricare altul fie să se sperie de moarte, fie să ducă mîna la tocul în care-şi ținea pistolul. Morgan, însă, ascultă calm, ca şi cum Gentry i-ar fi povestit despre vreme.

După ce îl acuză pe căpitan că e doar o marionetă în mîinile lui sir Ross, acesta oftă şi-l întrerupse.

– Destul, spuse scurt. Începi să te repeți. Dacă nu ai şi altceva de adăugat, mai bine taci. Cît despre ultima acuzația, că situația i se datorează în întregime lui sir Ross, te asigur că decizia a fost în egală măsură a mea.

Pînă în acel moment, Nick nu îşi dăduse seama cît de importantă era pentru el părerea căpitanului. Dar cînd auzi asta, se simți de-a dreptul jignit, înşelat, ca şi cum ar fi eşuat.

– De ce? se auzi întrebînd răguşit. Am fost un detectiv atît de prost? Ce aş fi putut face mai mult? Am rezolvat toate cazurile şi i-am prins aproape pe toţi cei după care m-ai trimis. Şi am făcut-o respectînd regulile, aşa cum mi-ai cerut. Am făcut tot ce ai vrut. Chiar şi mai mult.

– Nu am avut probleme cu tine, răspunse Morgan încet. Ţi-ai făcut datoria pe cît de bine putea fi făcută. Nu cunosc nici un bărbat la fel de inteligent sau de curajos ca tine.

– Atunci susţine-mă în faţa lui sir Ross, spuse Nick. Spune-i să renunţe la citaţie, pentru că ai nevoie de mine aici.

Se priviră lung, apoi ceva de pe chipul lui Morgan se schimbă. Părea aproape patern, se gîndi Nick supărat, chiar dacă era cu doar zece ani mai în vîrstă.

– Stai jos, spuse căpitanul.

– Nu vreau să...

– Te rog.

Invitaţia fusese făcută cu o politeţe hotărîtă. Te rog? Nick se aşeză în cel mai apropiat scaun. Se cunoşteau de trei ani, şi omul nu-i vorbise niciodată cu îngrijorare aproape paternă.

– Nu te vreau aici, Gentry. Dumnezeu ştie că n-are legătură cu eficienţa ta. Eşti cel mai bun detectiv pe care l-am avut vreodată. De cînd te-am angajat, am încercat să te sfătuiesc atît cît am crezut că o să accepţi, şi te-am privit devenind, dintr-un nemernic egoist, un bărbat responsabil, de încredere. Dar regret să spun că un lucru

nu s-a schimbat. De la început ți-ai riscat viața, fiindcă nu-ți pasă de tine sau de oricine altcineva. În opinia mea, o să continui să faci asta dacă rămîi aici. Şi pînă la urmă o să mori.

– Ce-ți pasă ție?

– Am fost detectiv timp de zece ani şi am văzut mulți bărbați căzînd la datorie. Şi eu era să mor de cîteva ori. Dacă tentezi moartea de prea multe ori şi eşti prea încăpățînat sau prea prost ca să îți dai seama, plăteşti cu sînge. Eu am ştiut cînd să mă opresc şi la fel trebuie să faci şi tu.

– Datorită instinctului tău faimos? îl luă Nick peste picior, furios. Fir-ar să fie, Morgan, tu ai fost detectiv pînă la treizeci şi cinci de ani. Mai am şapte ani pînă atunci.

– Tu te-ai jucat cu focul de mult mai multe ori în trei ani decît mine în zece, răspunse căpitanul. Şi, spre deosebire de tine, eu nu mi-am folosit slujba pe post de ritual de exorcizare pentru demonii interiori.

Nick nu spuse nimic, dar se întrebă speriat de unde ştia Morgan. Sophia era singura care cunoştea urîțenia trecutului său. Probabil că-i spusese lui Cannon, care i-ar fi putut spune căpitanului...

– Nu ştiu care sînt demonii aceia, rosti el blînd, privindu-l cu milă sau, poate, cu blîndețe. Deşi pot să ghicesc. Din păcate, nu te pot sfătui. Ştiu doar că n-ai reuşit să scapi de ei riscîndu-ți viața, iar eu n-am de gînd să te las să mori sub nasul meu.

– Nu ştiu despre ce naiba vorbeşti.

Morgan continuă ca şi cum nu l-ar fi auzit.

– Sînt tentat să fiu de acord cu părerea lui sir Ross, cum că nu o să ai pace pînă nu renunți să te mai ascunzi sub un nume fals. Oricît de greu e să dai piept cu lumea ca lordul Sydney, cred că e cel mai bine...

– Ce să fac ca viconte? întrebă Nick rîzînd urît. Să colecționez cutii şi eşarfe? Să citesc ziarul la club? Să-i sfătuiesc pe arendaşi? Iisuse, ştiu la fel de multe ca tine despre agricultură!

– Există o mie de feluri în care te poți face util, spuse Morgan sec. Crede-mă că nimeni nu se aşteaptă şi nu-şi doreşte să devii un indolent.

Făcu o pauză şi luă o călimară în mîna lui mare, privind-o atent.

– Detectivii din strada Arcului vor dispărea curînd. Ar fi trebuit oricum să-ți găseşti altceva de făcut. Eu nu fac decît să grăbesc lucrurile cu cîteva luni.

Nick simți că păleşte.

– Poftim?

Morgan zîmbi ironic văzîndu-i expresia.

– Sper că nu e o noutate pentru tine, chiar dacă nu te interesează politica. Atunci cînd Cannon s-a retras, se ştia deja că detectivii vor fi desființați. El era sufletul locului ăstuia. Şi-a devotat fiecare clipă poliției, pînă cînd...

Făcu o pauză, diplomat, lăsîndu-l pe Nick să umple tăcerea.

– Pînă cînd a cunoscut-o pe sora mea, spuse acesta amar. Şi s-a însurat cu ea.

– Da.

Morgan nu părea supărat. De fapt, trăsăturile i se îmblînziseră, iar zîmbetul îi rămăsese pe buze. Adăugă:

– Cel mai bun lucru care i se putea întîmpla. Oricum, pentru birourile din strada Arcului n-a fost ceva de bun augur. Acum, că el s-a retras, în parlament se vorbeşte despre consolidarea poliției metropolitane. Şi mulți cred că noua poliție ar fi mai populară dacă n-ar concura cu noi.

– Şi au de gînd să lase Londra pe mîna unor netoți? întrebă Nick nevenindu-i să creadă. Doamne, jumătate dintre ei n-au nici un pic de experiență, iar ceilalți sînt oi negre sau idioți...

– Chiar şi aşa, publicul nu va susține poliția dacă există încă detectivii de pe strada Arcului. Vechile instrumente nu pot fi instalate în maşinăria nouă.

Uimit de finalitatea vorbelor căpitanului, Nick îl privi acuzator.

– Nu ai de gînd să te lupți pentru locul ăsta? Ai o obligație față de...

– Nu, spuse Morgan simplu. Singura obligație pe care o am e față de soția mea. Ea şi copiii sînt mai importanți decît orice altceva. I-am spus clar lui Cannon că nu mi-aş vinde niciodată sufletul pentru strada Arcului, aşa cum a făcut el atîta timp. Şi a înțeles.

– Dar ce o să se întîmple cu detectivii? întrebă Nick gîndindu-se la colegii lui.

Sayer, Flagstad, Gee, Ruthven... Toți erau bărbați talentați, care lucraseră pentru cetățeni cu implicare şi curaj, pe o nimica toată.

– Cred că unul sau doi dintre ei se vor înrola în poliție, unde e mare nevoie de ei. Ceilalți se vor apuca de alte lucruri. S-ar putea să deschid un birou de detectiv particulari unde o să-i angajez pe cîțiva, pentru un timp.

Morgan ridică din umeri. Făcuse deja avere şi nu avea nevoie să muncească decît dacă ținea neapărat.

– Doamne, am plecat să mă ocup de un singur caz, şi m-am întors ca să aflu că întreaga poliție se destramă.

Căpitanul rîse încet.

– Du-te acasă la soția ta, Sydney. Fă-ți planuri. Viața ți se schimbă, oricît ai încerca să te opui.

– N-o să fiu lordul Sydney, se răsti Nick.

Ochii verzi ai căpitanului străluciră ironic, iar el rosti prietenește:

– Există şi destine mai rele, sire. Un titlu, pămînturi şi o soție... Dacă nu reuşeşti să-ți clădeşti o viață cu toate astea la îndemînă, atunci într-adevăr nu mai ai nici o speranță.

Capitolul X

– Cred că mi-ar plăcea un galben deschis, spuse Sophia hotărîtă, aşezată între atît de multe materiale încît parcă ar fi explodat curcubeul sub ea.

– Galben, repetă Lottie muşcîndu-şi buza. Nu cred că mi-ar veni bine.

Era cel puțin a zecea sugestie pe care o respingea, aşa că Sophia oftă şi clătină din cap, zîmbind. Rezervase camera din spate a croitoresei ei de pe strada Oxford special ca să-i comande trusoul lui Lottie.

– Îmi pare rău, spuse aceasta pe un ton sincer. Nu vreau să fiu dificilă. E clar că nu am experiență cu aşa ceva.

Nu i se permisese niciodată să aleagă stilul sau culoarea rochiilor. Lordul Radnor îi ordonase mereu să poarte croieli austere şi culori închise. Din păcate, acum ea nu-şi putea imagina cum ar fi să se îmbrace în albastru aprins, în galben sau, Doamne păzeşte, în trandafiriu. Iar ideea de a-şi expune pieptul în public era atît de stînjenitoare încît se crispase doar văzînd catalogul cu modele.

Sora mai mare a lui Nick, spre lauda ei, era foarte răbdătoare. Se concentră pe chipul lui Lottie şi zîmbi convingător, la fel ca fratele ei.

– Draga mea, nu eşti deloc dificilă, dar...

– Linguşitoareo, spuse Lottie imediat, şi amîndouă rîseră.

– Bine, spuse Sophia zîmbind larg, atunci eşti neobişnuit de dificilă, deşi sînt sigură că nu intenționat. Aşa că o să-ți cer două lucruri. În primul rînd, aminteşte-ți că asta nu e o problemă de viață şi de moarte. Alegerea unei rochii nu e aşa de dificilă, mai ales cînd ai o prietenă isteață şi la modă care să te sfătuiască. Asta aş fi eu.

Lottie zîmbi.

– Şi al doilea lucru?

– Al doilea este să ai încredere în mine.

Sophia o privi în ochi, iar Lottie îşi dădu seama că nu doar Nick ştia să fie convingător. Cumnata ei avea o combinație de căldură şi siguranță de sine căreia era greu să-i rezişti.

– Nu o să te las să arăți rău sau să fii vulgară, îi promise. Am gusturi excelente şi fac parte din înalta societate londoneză de suficient timp, pe cînd tu ai fost...

– Îngropată în Hampshire? spuse Lottie.

– Da, chiar aşa. Dacă insişti să te îmbraci atît de auster, cu haine potrivite unei femei de două ori mai în vîrstă decît tine, o să te simți nelalocul tău între cei de vîrsta ta. Şi o să-i strici imaginea fratelui meu, fiindcă bîrfitoarele vor zice că nu-ți dă suficienți bani ca să te îmbraci mai bine...

– Nu, spuse Lottie imediat. Ar fi necinstit, mai ales că el mi-a spus că pot să cumpăr orice-mi doresc.

– Atunci lasă-mă pe mine să-ți aleg cîteva lucruri, o îndemnă Sophia.

Lottie dădu din cap, gîndindu-se că era, probabil, exagerat de chibzuită. Trebuia să învețe cum să aibă încredere în ceilalți.

– Sînt în mîinile tale, spuse resemnată. O să port orice-mi sugerezi tu.

Sophia bătu fericită din palme.

– Excelent!

Trase în poală un catalog cu modele şi începu să pună bucățele de hîrtie între paginile care-i plăceau mai mult. Lumina se juca în părul ei auriu, scoțînd în evidență nuanțele mai deschise. Era o femeie neobişnuit de frumoasă, cu trăsături pe atît de delicate pe cît de masculine erau ale fratelui ei. Din cînd în cînd se oprea şi o măsura pe Lottie, dînd repede din cap sau făcînd cîte o grimasă dezaprobatoare.

Lottie rămase cuminte la locul ei şi sorbi din ceaiul pe care-l adusese asistenta croitoresei. Afară ploua cu găleata, iar după-amiaza era rece şi întunecată. Înăuntru, însă, era o atmosferă caldă şi liniştită. Lucruşoare feminine erau aruncate peste tot. Dantelă, mătăsuri, funde şi catifea, flori artificiale împodobite cu cristale ca stropii de rouă.

Din cînd în cînd apărea croitoreasa, se sfătuia cu Sophia, apoi dispărea respectuoasă. Unele cliente, îi

spusese lui Lottie cumnata sa, o voiau pe femeie alături tot timpul. Altele erau mai hotărîte şi le plăcea să ia decizii fără să fie deranjate. Pierdută în visare, fata tresări cînd Sophia spuse ceva.

– Nici nu ştii ce bucuroasă am fost să aflu că Nick se însoară, rosti ea, ridicînd două bucăți de material şi privindu-le cu un ochi critic, apoi răsucindu-le, ca să vadă cum cade lumina pe țesătură. Spune-mi, ce te-a atras la el?

– E un bărbat chipeş, spuse Lottie cu grijă. Mi-au plăcut privirea, părul castaniu... E foarte şarmant. Şi...

Făcu o pauză, amintindu-şi de poarta sărutului, de liniştea din apropierea pădurii, de cît de obosit păruse el, cît de dornic de consolare.

– Trist, spuse aproape în şoaptă. M-am întrebat cum de un bărbat aşa deosebit poate să fie atît de singur.

– Lottie, spuse Sophia încet, mă întreb cum se face că tu ai văzut asta în el, deşi toți ceilalți îl cred de piatră.

Aplecîndu-se în față, ea puse o bucată de material arămiu sub bărbia cumnatei ei, ca să vadă cum i-ar veni, apoi o lăsă jos.

– Aproape toată viața, Nick s-a luptat ca să supraviețuiască. Era foarte mic atunci cînd au murit părinți noştri, şi a devenit foarte rebel după aceea.

Clătină din cap, ca şi cum ar fi vrut să alunge amintirile dureroase.

– A fugit la Londra şi nu am ştiut nimic de el pînă cînd, într-o zi, am aflat că fusese acuzat de furt şi condamnat

pe o navă închisoare. La cîteva luni după aceea mi s-a spus că a murit, bolnav, la bordul acelei nave. L-am plîns ani întregi.

– De ce nu a venit la tine? Ar fi putut măcar să-ți scrie, să nu te lase să suferi atît.

– Cred că îi era prea ruşine după tot ce i se întîmplase. A încercat să uite că John, lord de Sydney, a existat vreodată. Era mai simplu să lase totul în urmă şi să-şi facă o viață nouă ca Nick Gentry.

– După tot ce i s-a întîmplat? întrebă Lottie nedumerită. Te referi la închisoare?

Ochii întunecați ai Sophiei îi căutară privirea. Înțelegînd că fata nu ştia detalii importante, spuse:

– Da, închisoarea.

Lottie ştiu că Sophia evita să-i spună ceva.

– Cum ai aflat că n-a murit?

– Am venit la Londra, răspunse aceasta, ca să mă răzbun pe cel care îl condamnase. Îl învinovățeam pentru moartea fratelui meu. Spre nefericirea mea, m-am îndrăgostit de el.

– Sir Ross? spuse Lottie privind-o uimită. Nici nu e de mirare că Nick nu-l...

Dîndu-şi seama ce era să spună, se opri brusc.

– Nu-l place? completă Sophia zîmbind. Da, ei doi nu țin unul la celălalt. Asta nu înseamnă că soțul meu n-a încercat să-l ajute pe Nick. Vezi tu, chiar şi după ce s-a alăturat detectivilor, el a continuat să se poarte... nechibzuit.

– Da, spuse Lottie cu grijă. Are o constituție robustă şi simte nevoia să facă mişcare.

Sophia zîmbi fără umor.

– Mă tem că nu e vorba doar de asta, draga mea. Timp de trei ani, Nick a riscat ca un nebun, fără să-i pese dacă trăieşte sau moare.

– Dar de ce?

– Trecutul l-a înăsprit. Soțul meu şi sir Grant au încercat să-l ajute. Nu am fost întotdeauna de acord cu metodele lor şi te asigur că eu şi sir Ross ne-am contrazis de multe ori. Pe măsură ce a trecut timpul, Nick s-a schimbat în bine. Şi, Lottie, sînt fericită că s-a însurat cu tine.

Îi strînse mîna cu căldură.

– Sophia, spuse Charlotte vorbind cu greu. Nu cred că mariajul nostru poate fi numit chiar o legătură de dragoste.

– Nu, aprobă cealaltă. Mă tem că a iubi şi a fi iubit sînt experiențe pe care Nick nu le cunoaşte. Va dura pînă cînd o să poată recunoaşte ce simte.

Lottie era sigură că Sophie încearcă s-o liniştească. Cu toate astea, ideea că Gentry s-ar fi putut îndrăgosti de ea era foarte alarmantă, deşi puțin probabilă. El nu ar fi lăsat garda jos şi nu ar fi permis nimănui să aibă o astfel de putere asupra lui. Dacă ar fi făcut-o, probabil că ar fi putut deveni la fel de obsedat şi de dominator ca Radnor. Iar ea nu voia să fie iubită de nimeni. Era clar că unii se bucurau de sentiment, ca Sophia şi sir Ross, dar ei i se

părea o capcană. Aranjamentul pe care-l avea cu Nick îi era foarte pe plac.

După ce ieşi din clădirea de pe strada Arcului, Nick se simți pierdut. Începuse să plouă, iar norii grei promiteau furtună. Fără pălărie, mergînd cu paşi mari pe trotuarul ud, simțea picăturile reci şi mari cum îi trec prin păr şi umezesc materialul hainei cu care era îmbrăcat. Ar fi putut intra undeva, poate la *Ursul Brun,* o tavernă de vizavi de birouri, la cafeneaua lui Tom, pe unde sigur avea să treacă medicul preferat al detectivilor, doctorul Linley. Sau ar fi putut merge acasă. Gîndul îi dădu fiori.

Începu să plouă mai tare, în rafale reci şi ude care îi alungară pe vînzătorii stradali la adăpostul copertinelor. Băieți subțiri se repezeau în stradă ca să oprească trăsuri pentru domnii luați prin surprindere de ploaie. Se desfăceau umbrele şi spițele erau imediat chinuite de vînt. Cerul era din cînd în cînd traversat de fulgere luminoase. Din aer dispăru mirosul caracteristic de grajd şi începu să se simtă prospețimea ploii de primăvară. Apa murdară curgea spre canale şi curăța şanțurile de mizeria pe care gunoierii de noapte o uitaseră cu o seară înainte.

Nick mergea fără direcție, iar pe față îi alunecau picături de ploaie care apoi i se scurgeau în jos de pe bărbie. De obicei, cînd avea timp liber, mergea cu Sayer sau Ruthven să ia prînzul şi să povestească, sau la vreun spectacol de comedie la *Drury Lane.* Cîteodată mergeau în grup mic prin oraş, inspectînd aleile şi fundăturile.

Ştia că în curînd nu se vor mai vedea. Era o nebunie să spere la altceva. Nu mai avea ce să caute în lumea lor. Sir Ross se asigurase de asta. Dar de ce? De ce nu-l lăsase nemernicul în pace? Gîndurile îi alergau frenetic, iar el nu reuşea să găsească un răspuns. Poate că era din nevoia de ordine şi dreptate a cumnatului său. Nick se născuse viconte şi trebuia să-şi poarte titlul, indiferent cît de nepotrivit ar fi fost pentru asta.

Se gîndi la ce ştia despre aristocraţie, despre obiceiurile şi tradiţiile lor, despre nenumăratele reguli de etichetă şi la felul în care erau atît de departe de realitatea vieţii obişnuite. Încercă să-şi imagineze cum ar fi să stea mai tot timpul în saloane sau să citească ziarul la club. Să vorbească în Camera Lorzilor, ca să dea dovadă că are conştiinţă socială. Să meargă la serate şi să discute despre artă, literartură şi să-i bîrfească pe ceilalţi domni cu ciorapi de mătase.

Îl cuprinse panica. Nu se mai simţise atît de copleşit şi de prins în capcană de cînd îl coborîseră în cala întunecată şi puturoasă a închisorii şi-l legaseră cu lanţuri alături de cele mai decăzute fiinţe imaginabile. Dar atunci ştia că libertatea era în afara vasului ancorat. Acum nu avea unde să scape.

Ca un animal în cuşcă, mintea lui sărea furioasă de colo, colo, căutînd un refugiu.

– Gentry!

Exclamaţia prietenoasă îi întrerupse gîndurile. Eddie Sayer se apropie de el zîmbind larg. Mare, vesel şi

pedant, era plăcut de toți ceilalți detectivi şi era cel în care Nick avea mai multă încredere.

– Te-ai întors în sfîrşit! exclamă Sayer, strîngîndu-i mîna cu o strălucire în ochii căprui şi cu picături de ploaie scurgîndu-i-se de pe borurile pălăriei. Te-am văzut ieşind din birou. Cred că sir Grant ți-a dat vreo misiune a naibii de grea ca să recuperezi.

Nick nu reuşi să găsească un răspuns pe măsură. Scutură din cap, nereuşind să explice cum de viața i se răsucise cu susul în jos într-o săptămînă.

– N-am nici o misiune, spuse el. Am fost dat afară.

– Poftim? se miră Sayer privindu-l nedumerit. Adică de tot? Eşti cel mai bun dintre detectivii lui Morgan. De ce naiba ar face una ca asta?

– Eu o să fiu viconte.

Brusc, Sayer rîse. Nu mai era uimit.

– Şi eu o să fiu ducele de Devonshire.

Nick nu zîmbi, ci se uită la detectiv cu o resemnare amară care-l făcu pe acesta să devină serios.

– Gentry, nu e cam devreme să fii atît de beat?

– N-am băut nimic.

Ignorînd afirmația, Sayer arătă spre cafeneaua lui Tom.

– Vino. O să încerc să te trezesc cu o cafea. Poate e şi Linley acolo, ca să mă ajute să-mi dau seama ce-i cu tine.

După mai multe căni de cafea, îndulcite cu mult zahăr brun, Nick se simțea ca un ceas de buzunar care fusese întors de prea multe ori. Nu se simțea cu mult mai bine alături de Sayer şi Linley, care nu ştiau dacă să-l creadă sau nu. Îi tot cereau detalii pe care nu le putea da, pentru că nu se putea convinge să discute despre un trecut pe care petrecuse cincisprezece ani încercînd să-l uite. Pînă la urmă îi lăsă singuri şi ieşi din nou în ploaie. Se gîndi cu amărăciune că nu putuse să decidă pentru sine decît atunci cînd era un mare infractor. Ar fi fost foarte simplu să uite despre violențele acelor ani şi să se gîndească numai la plăcerea pe care o simțea cîştigînd în fața lui sir Ross Cannon. Dacă i-ar fi spus cineva pe atunci că într-o bună zi va lucra pe strada Arcului, va fi însurat şi obligat să preia titlul familiei... la naiba. Ar fi făcut orice ca să evite o astfel de soartă.

Dar nu ştia ce ar fi putut face altfel. Tîrgul cu sir Ross nu putuse fi evitat. Şi din momentul în care o văzuse pe Lottie sus, pe zidul de lîngă rîul din Hampshire, o dorise. Ştia că o va vrea mereu şi că nu avea rost să încerce să-şi dea seama de ce. Uneori nu existau motive.

Gîndul la parfumul dulce şi îmbietor al soției lui şi la ochii ei căprui îl aduse în fața vitrinei unui bijutier. Înăuntru nu era decît un client care se pregătea să fugă în ploaie, la adăpostul unei umbrele cam fragile.

Nick intră cînd omul tocmai se repezea afară. Dîndu-şi părul la o parte de pe frunte, el se uită prin magazin, la mesele acoperite cu fetru şi la uşa care ducea în spate.

– Domnule?

Un bijutier se apropie de el. La gît îi atîrna o lupă mare. Îl privi pe Nick cu o curiozitate politicoasă.

– Vă pot ajuta?

– Vreau un safir, spuse el. Pentru inelul unei doamne.

Bărbatul zîmbi.

– Ați ales bine magazinul. Tocmai am adus o selecție de safire Ceylon. V-ați gîndit la o greutate anume?

– Cel puțin cinci carate, fără imperfecțiuni. Ceva mai mare, dacă aveți.

Ochii bijutierului străluciră nerăbdători.

– E vorba de o doamnă norocoasă, dacă primeşte un astfel de cadou.

– E soția unui viconte, spuse Nick pe un ton sarcastic, desfăcîndu-şi haina udă.

Ajunse înapoi pe strada Betterton abia după-amiază. Descălecă la intrare şi-i dădu hățurile unui servitor care se repezise în furtună cu o umbrelă. Nick îl refuză, fiindcă umbrela nu i-ar mai fi folosit, şi călcă apăsat pe trepte, stropind în jur. Doamna Trench închise uşa după ce el intră, şi îl privi mirată. Apoi apăru Lottie, curată şi uscată, într-o rochie gri închis, cu părul aproape argintiu la lumina lumînărilor.

– Dumnezeule, eşti ud leoarcă! exclamă ea venind grăbită spre el.

Ajutată de o cameristă, îi scoase haina udă şi-l îndemnă să-şi scoată cizmele chiar acolo, în hol. Nick

abia dacă ascultă ce le spunea Lottie servitorilor, atent cu totul la corpul ei mic. O urmă pe scări în sus.

– Cred că ți-e frig, rosti ea îngrijorată, privind peste umăr. Dau drumul la apă ca să te încălzeşti, iar după aceea poți să stai lîngă foc. Am fost la cumpărături cu sora ta, care a venit pe la noi. Am mers la croitorul de pe strada Oxford. Jur că o să-ți pară rău că mi-ai dat mînă liberă, pentru că i-am permis Sophiei să mă convingă să comand un număr nesăbuit de rochii. Unele erau de-a dreptul scandaloase şi mă tem că nu o să am curaj să le port afară din casă. După aceea am fost la librărie, şi acolo chiar că mi-am pierdut capul. Sînt sigură că am sărăcit familia...

Urmă o descriere pe larg a tuturor lucrurilor pe care le cumpărase, timp în care Lottie continuă să-l împingă spre garderobă, ca să-şi scoată hainele ude. Nick se mişca foarte atent, aproape neîndemînatic din cauză că era prea concentrat asupra ei. Lottie crezu că se mişcă încet fiindcă-i e frig şi spuse ceva despre cum îşi riscase sănătatea mergînd prin furtună şi cum ar trebui să bea o ceaşcă de ceai cu coniac, după duş. Dar lui nu îi era deloc frig. Ardea chiar, amintindu-şi detaliile nopții trecute... sînii ei, coapsele desfăcute, locul unde mătasea pielii ei lăsa loc cîrlionților aurii.

Nu putea să se repeadă la ea de cum intra în casă, ca un băietan fără stăpînire de sine. Dar, vai, cum îşi mai dorea să facă asta, se gîndi zîmbind obosit şi dîndu-şi jos hainele ude care i se lipiseră de corp. În ciuda căldurii din

interior, își dădu seama că într-adevăr pielea îi era rece. Auzi zgomotul țevilor cînd Lottie dădu drumul la apă, apoi o bătaia ezitantă în ușă.

– Ți-am adus halatul, se auzi glasul ei înfundat.

Soția lui băgă mîna prin ușa întredeschisă, întinzîndu-i halatul vișiniu. Nick îi privi palma mică, interiorul încheieturii, venele frumos conturate. În seara dinainte îi găsise ușor pulsul și fiecare loc vulnerabil de pe corp. Întinse mîna, ignorînd halatul și strîngînd degetele în jurul încheieturii delicate. Deschise ușa și o trase pe Lottie în fața lui. Obrajii ei erau îmbujorați, fiindcă știa ce dorește soțul ei.

– Nu am nevoie de halat, rosti el răguşit, trăgînd materialul și lăsîndu-l să cadă pe podea.

– Duşul, murmură Lottie, tăcînd cînd el începu să-i descheie nasturii rochiei.

Cu degete sigure el descoperi corsetul care îi strîngea carnea, îi trase în jos mînecile și bretelele furoului, apoi o sărută pe umăr. Ea se înmuie în brațele lui, chiar mai repede decît se aștepta Nick. Aprins, îi gustă pielea de pe umăr, o sărută pe gît și-i eliberă mîinile din rochia pe care după aceea i-o ridică pe șolduri.

Duşul începu să se încălzească și aerul se umplu de abur. Nick îi desfăcu ușor corsetul, strîngînd puțin marginile tari, apoi eliberîndu-le complet. Lottie se sprijini de umerii lui și-l ajută să o dezbrace. Avea ochii închiși, iar pleoapele îi tremurau. Începu să respire mai adînc.

Înfometat, Nick o trase cu el sub duşul fierbinte. Ferindu-se de apă, ea îşi sprijini capul pe umărul lui, lăsîndu-l să o mîngîie. Avea sînii mici, dar plini, iar sfîrcurile i se întăriseră sub atingerea degetelor lui. Îi mîngîie talia, şoldurile, fundul... O atinse peste tot, strîngînd-o mai aproape. Ea gemu şi desfăcu picioarele ca să-i facă loc să o mîngîie, iar Nick îi atinse pielea delicată, apăsînd cu degetul mare în locul cel mai sensibil. O pătrunse cu degetele, iar ea tresări şi se destinse la atingerea lui blîndă. O mîngîie în locuri adînci şi secrete, aducînd-o foarte aproape de climax. Cînd era aproape gata să juiseze, el o ridică, sprijinind-o de perete şi susţinîndu-i trupul cu un braţ sub şolduri şi unul sub umeri. Ea scoase un sunet de surpriză şi se agăţă de el, făcînd ochii mari cînd îl simţi pătrunzînd-o. Trupul ei îl strînse pe al lui şi-l acceptă în întregime.

– Te-am prins, murmură el strîngînd-o mai aproape. Nu te teme.

Respirînd greu, ea îşi lăsă capul pe umărul lui. Apa fierbinte şi trupul de femeie din braţe îl făcură pe Nick să uite de tot. O pătrunse cu mişcări ritmice, puternice, iar şi iar, pînă cînd ea ţipă şi trupul începu să-i vibreze. El rămase nemişcat, simţind-o cum tremură. Adîncul trupului ei era deodată tare îngust, iar pulsaţiile îi provocau lui Nick valuri de plăcere cărora nu le putu rezista.

După aceea, eliberînd-o încet, o lăsă să alunece de-a lungul trupului său pînă cînd tălpile îi atinseră podeaua. O mîngîie pe păr şi o sărută pe cap, pe genele umede şi

pe vîrful nasului. Cînd ajunse la buze, ea se feri, iar el gemu supărat, dorindu-şi să-i simtă gustul. Nu-şi mai dorise niciodată, nimic atît de mult. O clipă fu tentat să o forțeze, dar nu i-ar fi fost destul. Nu avea cum să obțină cu forța ce voia de la ea.

O duse în brațe pînă în fața şemineului, unde îi şterse şi îi pieptănă părul. Şuvițele subțiri şi ude erau arămii, dar redeveneau blonde cînd se uscau. Admirînd contrastul dintre ele şi halatul purpuriu, Nick le mîngîie.

– Ce ai vorbit cu sir Grant? întrebă Lottie sprijinidu-se de pieptul lui.

Era îmbrăcată cu un alt halat de-al soțului ei, de cel puțin trei ori mai mare decît ea.

– Bineînțeles că e de acord cu decizia lui sir Ross, spuse Nick uimit să constate că disperarea de mai devreme slăbise.

Se obişnuia cu gîndul, chiar dacă nu îşi dorea asta. Îi povesti ce-i spusese Morgan despre detectivi, iar Lottie se răsuci şi-i aruncă o privire încruntată, gînditoare.

– Londra, fără detectivii de pe strada Arcului?

– Lucrurile se schimbă, spuse el sec. Aşa am auzit.

Ea se întoarse ca să-l poată privi şi se sprijini cu brațul, fără să-şi dea seama, de genunchiul lui.

– Nick, spuse cu grijă, astăzi vorbeam cu Sophia şi ea mi-a spus ceva ce cred că ai vrea să ştii, deşi ar trebui să fie o surpriză.

– Nu-mi plac surprizele, mormăi el. Am avut parte de suficiente în ultima vreme.

– Aşa m-am gîndit şi eu.

Ochii ei erau clari şi limpezi. Nick îi privi trăsăturile frumoase, cu bărbia prea ascuţită şi cu nasul prea scurt. Micile imperfecţiuni o făceau să fie unică şi interesantă. Un chip ceva mai clasic l-ar fi plictisit repede. Îi plăcea felul în care se sprijinea de el, cu sînul atingîndu-i genunchiul.

– Ce ţi-a spus sora mea? întrebă.

Lottie aranjă faldurile largi ale halatului.

– E vorba despre conacul familiei tale, cel din Worcestershire. Sophia şi Ross l-au restaurat şi vor să ţi-l dăruiască. Repară casa şi vor să refacă grădina. Sophia a ales materiale şi mobilă cît mai apropiate de cele pe care şi le aminteşte din copilărie. Spune că e ca şi cum ai călători înapoi în timp. Cînd intră acolo aproape că se aşteaptă să-i audă vocea mamei tale şi să-l găsească pe tatăl tău fumînd în bibliotecă...

– Doamne, spuse Nick furios, ridicîndu-se.

Lottie rămase în faţa şemineului şi întinse mîinile spre căldură.

– Vor să ne cheme acolo după ce vine citaţia. M-am gîndit că e mai bine să ştii dinainte, ca să te poţi pregăti sufleteşte.

– Mulţumesc, reuşi el să spună sec. Deşi nu cred că mi-ar ajunge tot timpul din lume pentru aşa ceva.

Casa familiei... Worcestershire... Nu mai fusese acolo de cînd el şi Sophia rămăseseră orfani. Nu putea, oare, să scape cumva? Se simţea ca şi cum ar fi fost atras

inexorabil de un hău fără fund. Numele de Sydney, titlul, conacul, amintirile... Nu le voia, şi cu toate astea îi erau băgate pe gît. Deodată îl cuprinseră suspiciunile.

– Ce altceva ți-a mai spus sora mea?

– Nimic important.

Nick şi-ar fi dat seama dacă sora lui i-ar fi trădat secretele. Dar se părea că nu o făcuse. Şi, dacă nu-i spusese nimic lui Lottie pînă atunci, probabil că nici nu avea de gînd s-o facă. Mai liniştit, îşi trecu mîna prin părul în dezordine.

– La naiba cu toți şi cu toate, spuse încet.

Văzînd expresia indignată de pe chipul ei, adăugă:

– În afară de tine.

– Aşa sper, răspunse Lottie. Eu sînt de partea ta.

– Eşti? întrebă el, atras de idee în ciuda lui însuşi.

– Nu doar viața ta a fost întoarsă cu susul în jos, îl informă ea. Şi cînd mă gîndesc că-mi făceam griji din cauza problemelor pe care ni le-ar fi putut face familia mea!

Lui Nick îi veni să zîmbească, în ciuda supărării. Merse lîngă ea şi îi întinse mîna.

– Dacă se opreşte ploaia, îi spuse el ajutînd-o să se ridice, mîine mergem în vizită la ai tăi.

Pe figura ei se citiră uimirea şi nerăbdarea.

– Dacă nu te deranjează... Dacă nu ai alte planuri... Eu pot să mai aştept.

– Nu am alte planuri, spuse Nick, gîndindu-se că tocmai fusese concediat. Mîine e la fel de bine ca oricînd.

– Mulțumesc. Chiar aş vrea să-i văd. Sper doar...

Lottie tăcu, încruntîndu-se. Tivul halatului se tîra pe podea în urma ei, ca o trenă. Fata se aproapie de foc, iar Nick o urmă, dorindu-şi să o ia în braţe şi să o liniştească, să-i sărute buzele moi.

– Încearcă să nu te gîndeşti la asta, o sfătui el. Dacă te agiți nu se schimbă nimic.

– Nu o să fie o vizită plăcută. Nu ştiu în ce altă situație ne-am putea simți la fel de trădați, şi unii, şi ceilalți. Sigur, majoritatea ar spune că eu sînt vinovată.

Nick îi mîngîie mîinile.

– Dacă ai putea face totul din nou, ai rămîne să te măriți cu Radnor?

– Sigur că nu.

Întorcînd-o spre el, Nick îi dădu părul la o parte de pe frunte.

– Atunci îți interzic să te simți vinovată.

– Îmi interzici? repetă ea, ridicînd din sprîncene.

Nick zîmbi larg.

– Ai promis la primărie să-mi dai ascultare, nu-i aşa? Atunci o să faci cum spun eu, sau o să suporți consecințele.

– Adică?

El îi desfăcu halatul şi-l lăsă să cadă pe podea, apoi îi arătă exact ce voia să spună.

Familia Howard locuia într-un sătuc aflat la trei kilometri distanță de Londra, într-o comunitate înconjurată

de ferme. Nick își amintea casa frumos construită, dar prost întreținută, de cînd fusese aici înainte, cînd încă o căuta pe Lottie. Ironia de-a se întoarce pe post de ginere nedorit îl amuza, fiindcă părea o farsă de prost gust. Oricum, amuzamentul îi era temperat de tăcerea impenetrabilă a soției sale. Își dorea să o poată scuti de vizita la familia ei. Pe de altă parte, era necesar să dea piept cu ei și să încerce să se împace.

Casa mică, în stil Tudor, făcea parte dintr-un șir de construcții asemănătoare. În față avea o mică grădină. Fațada din cărămidă roșie era prost întreținută. Ușa din față, la patru trepte înălțime, conducea spre două camere ce serveau pe post de saloane. Alături de intrare, un alt set de trepte ducea în pivniță, unde erau bucătăria și un rezervor de apă umplut de la conducta din stradă.

În grădină se jucau trei copii, care ascuțeau bețe și alergau în cerc. La fel ca și Lottie, aveau părul blond deschis, pielea albă și trupul subțire. Nick îi mai văzuse și le aflase numele, deși nu și le mai amintea. Trăsura opri în fața casei, iar figurile lor mici apărură la poartă, privind printre scîndurile arse de soare. Nick o ajută pe Lottie să coboare. Soția sa părea calmă, dar el îi văzu degetele încleștate. Simți ceva ce nu mai simțise înainte. Era îngrijorat pentru sentimentele altcuiva. Și nu-i plăcea asta. Lottie se opri la poartă, palidă.

– Bună, murmură ea. Tu ești, Charles? Ai crescut de nici nu te mai recunosc. Eliza și... Doamne! Bebe Albert?

– Nu sînt bebe! strigă un copilaș indignat.

Lottie roşi, între rîs şi lacrimi.

– Chiar aşa. Cred că ai deja trei ani.

– Eşti sora noastră, Charlotte, spuse Eliza, cu chipul serios încadrat de două codiţe împletite. Cea care a fugit.

– Da, spuse Lottie cu tristeţe. Nu vreau să mai stau departe de voi. Mi-aţi lipsit tare mult.

– Trebuia să te măriţi cu lordul Radnor, spuse Charles privind-o cu ochii lui mari şi albaştri. A fost foarte supărat, aşa că acum...

– Charles! strigă o femeie din pragul uşii. Taci din gură şi vino-ncoace!

– Dar e Charlotte, protestă băiatul.

– Da, am văzut. Veniţi, copii. Toţi. Spuneţi-i bucătăresei să vă dea pîine prăjită cu gem.

Cea care vorbise era mama lui Lottie, o femeie extrem de subţire, la vreo patruzeci de ani, cu o figură neobişnuit de îngustă şi cu părul blond deschis. Nick şi-l amintea pe soţul ei ca fiind un bărbat gras, cu obrajii rotunzi. Nici unul dintre ei nu era prea arătos, dar, printr-o minune, Lottie moştenise cele mai frumoase trăsături de la fiecare dintre ei.

– Mama, spuse ea încet, apucînd marginea de sus a porţii.

Copiii dispărură în căutarea bunătăţilor promise. Doamna Howard îşi privi cu indiferenţă fiica, iar trăsăturile i se crispară.

– Lordul Radnor a venit acum două zile, spuse ea.

Propoziţia era şi acuzaţie, şi sentinţă. Fără cuvinte,

Lottie se uită peste umăr la soțul ei. El interveni imediat, alăturîndu-i-se la poartă şi descuind cu mîna lui.

– Putem intra, doamnă Howard? întrebă el, conducînd-o pe soția sa spre casă fără să aştepte permisiunea.

Apoi adăugă, împins de nu se ştie ce diavol:

– Sau să vă spun mamă?

Rostise cuvîntul exact ca Lottie, care îl înghionti, făcîndu-l să zîmbească larg. În casă mirosea a mucegai. Draperiile de la ferestre fuseseră de multe ori răsucite, ca ambele părți să se decoloreze la fel, iar covoarele erau atît de ponosite că nu li se mai putea recunoaşte modelul. Totul, de la bibelourile de porțelan pînă la tapetul învechit, vorbea despre o familie de nobili decăzuți. Doamna Howard lăsa aceeaşi impresie. Mişcările ei aveau o grație obosită, care o făcea să pară foarte stînjenită şi care vorbeau despre cum femeia era obişnuită cu o viața mult mai bună decît cea pe care o ducea acum.

– Unde e tata? întrebă Lottie, oprindu-se în mijlocul holului nu mai mare decît un dulap.

– În vizită la unchiul tău, în oraş.

Cei trei rămaseră pe loc, tăcînd.

– De ce ai venit, Charlotte? întrebă pînă la urmă doamna Howard.

– Mi-a fost dor de voi. Eu...

Lottie se opri, văzînd privirea goală a mamei ei. Nick simți lupta care se dădea în sufletul soției sale, între mîndrie şi remuşcare.

– Voiam să-ți spun că-mi pare rău pentru ce am făcut.

– Aş vrea să pot să te cred, răspunse aspru doamna Howard. Cu toate astea, nu te cred. Nu îți pare rău că ți-ai abandonat responsabilitatea şi nici că ai pus nevoile tale pe primul loc.

Nick îşi dădu seama că-i e greu să asculte cum cineva o critică pe soția lui, chiar dacă aceea era mama ei. De dragul lui Lottie, însă, rămase tăcut. Îşi strînse mîinile la spate şi se uită atent la modelul greu de desluşit al covorului vechi.

– Îmi pare rău că ți-am provocat atîta durere şi îngrijorare, mamă, spuse Lottie. Îmi pare rău că au trecut doi ani în care n-am vorbit.

În sfîrşit, doamna Howard arătă puțină emoție, rostind furioasă:

– A fost vina ta, nu a noastră.

– Aşa e, recunoscu umilă fiica ei. Nu ți-aş cere să mă ierți, dar...

– Ce-a fost, a fost, o întrerupse Nick, fiindcă nu mai putea suporta tonul umil al lui Lottie.

Nu o putea lăsa să se înjosească aşa. Puse o mînă pe talia ei, cu un gest posesiv. Privirea lui liniştită şi rece căzu asupra doamnei Howard.

– Nu avem ce cîştiga discutînd despre trecut. Am venit să vorbim despre viitor.

– Dumneata nu ai nici un rol în viitorul nostru, domnule Gentry, rosti femeia, privindu-l cu dispreț. Dumneata eşti vinovat, la fel ca şi ea. Nu aş fi vorbit cu tine şi nu ți-aş fi răspuns la întrebări dacă ştiam că vrei s-o păstrezi pentru tine.

– Nu am plănuit asta, spuse Nick, strîngîndu-i talia lui Lottie şi amintindu-şi de pielea moale de sub corset. Nu ştiam că vreau să mă însor cu ea. Dar atunci, ca şi acum, era clar că mariajul cu mine e mai bun pentru ea decît căsătoria cu Radnor.

– Te înşeli, se răsti doamna Howard. Bandit arogant! Cum îți permiți să te compari cu un aristocrat?

Simțind cum Lottie se încordează, Nick îi făcu un semn subtil, ca s-o împiedice să spună ceva. Nu voia să-şi folosească titlul ca să se compare cu Radnor.

– Lordul Radnor e un bărbat bogat şi rafinat, continuă doamna Howard. Este foarte bine educat şi e un om de onoare. Dacă fiica mea n-ar fi dat dovadă de atîta egoism şi dumneata nu te-ai fi amestecat, Charlotte i-ar fi acum soție.

– Ați uitat cîte ceva, spuse Nick. De exemplu, faptul că Radnor are cu treizeci de ani mai mult decît Lottie şi că e nebun de legat.

Culoarea din obrajii doamnei Howard se concentră în două puncte foarte aprinse, sus, pe pomeți.

– Nu e nebun!

De dragul lui Lottie, Nick se străduí să controleze furia care-l cuprinsese brusc. Şi-o imagină mică, lipsită de apărare, închisă într-o cameră cu un prădător de teapa contelui. Iar femeia asta permisese ca aşa ceva să se întîmple. Jură în gînd că Lottie nu va mai fi niciodată lipsită de apărare. O privi aspru pe doamna Howard.

– Nu vi s-a părut nimic în neregulă la faptul că Radnor era obsedat de o fetiță de opt ani? întrebă încet.

– Nobilimii i se permit unele lucruri, domnule Gentry. Sîngele lor superior aduce cu sine ceva excentricități. Dar sigur că dumneata n-ai de unde să ştii asta.

– Ați fi surprinsă, rosti el sarcastic. Chiar şi aşa, lordul nu e un model de comportament rațional. Legăturile sociale pe care le-a avut odată s-au stins din cauza acestor excentricități despre care vorbiți. S-a retras dintre oameni şi petrece majoritatea timpului la el în conac, ascunzîndu-se de soare. Viața lui se învîrte în jurul efortului de-a transforma o fată vulnerabilă în femeia visurilor lui, o femeie care n-are voie nici să respire fără permisiune. Înainte să dați vina pe Lottie că a fugit, răspundeți-mi sincer, dumneavoastră ați vrea să fiți măritată cu un astfel de bărbat?

Doamna Howard nu apucă să răspundă, fiindcă apăru sora mai mică a lui Lottie, Ellie, o tînără frumoasă de şaisprezece ani, cu obrajii bucălați şi ochi albaştri, cu gene lungi. Avea părul mult mai închis la culoare decît al lui Lottie, nu blond, ci castaniu deschis, şi era mai plinuță. Se opri în prag, cu răsuflarea tăiată, şi o privi fericită pe sora ei.

– Lottie!

Se repezi şi o luă în brațe.

– Lottie, te-ai întors! Mi-a fost dor de tine în fiecare zi. M-am gîndit la tine şi mi-a fost teamă pentru tine.

– Ellie, mie mi-a fost şi mai dor de tine, spuse Lottie rîzînd emoționată. Nu am îndrăznit să-ți scriu, dar, vai, cît

îmi doream. Ai putea să-ți tapetezi pereții cu toate scrisorile pe care voiam să ți le trimit...

– Ellie, o întrerupse mama ei. Mergi înapoi la tine în cameră.

Fiica ei nu o auzi sau o ignoră, fiindcă se apropie şi mai mult de Lottie.

– Ce frumoasă eşti! exclamă ea. Ştiam că aşa o să fii. Ştiam...

Vocea i se stinse cînd dădu cu ochii de Nick.

– Chiar te-ai măritat cu el? şopti scandalizată şi încîntată, lucru care-l făcu pe Nick să zîmbească larg.

Lottie îl privi curioasă, iar el se întrebă dacă nu cumva îi părea rău că trebuie să-l prezinte ca fiind soțul ei. Nu părea supărată, dar nici prea entuziasmată.

– Domnule Gentry, spuse Lottie, cred că o cunoşti pe sora mea.

– Domnişoară Ellie, murmură el făcînd o plecăciune scurtă. O plăcere să vă revăd.

Fata roşi, apoi făcu o reverență, privind înapoi la Lottie.

– Şi o să stai la Londra? întrebă ea. O să mă primeşti în vizită? Mi-ar plăcea atît de mult...

– Ellie, spuse doamna Howard cu subînțeles. Mergi la tine în cameră. Destul cu prostiile.

– Da, mama.

Fata o mai îmbrățişă o dată pe Lottie şi îi şopti ceva la ureche, o întrebare la care sora ei răspunse cu un murmur încurajator. Ghicind că fusese vorba despre o

altă rugăminte să fie primită în vizită, Nick se abținu să zîmbească. Se părea că Lottie nu era singura fiică încăpățînată a familiei Howard. Aruncîndu-i o privire timidă lui Nick, Ellie plecă din cameră şi oftă, îndepărtîndu-se. Încurajată de bucuria acesteia, Lottie se uită la mama ei.

– Mamă, am să-ți spun atîtea lucruri...

– Mă tem că nu are rost să mai discutăm, rosti femeia cu o demnitate aspră. Ai ales, la fel ca şi mine şi tatăl tău. Legătura noastră cu lordul Radnor e prea strînsă ca să poată fi ruptă. Noi ne vom îndeplini obligația față de el, Charlotte, chiar dacă tu nu vrei s-o faci.

Lottie o privi nedumerită.

– Cum o să faci asta, mamă?

– Nu te priveşte.

– Dar nu ştiu cum ai putea, începu Lottie, dar Nick o întrerupse, privind-o pe doamna Howard.

Ani la rînd negociase cu criminali înrăiți, cu judecători obosiți, cu vinovați, cu nevinovați şi cu cei întrucîtva vinovați. Era sigur că poate să ajungă la un compromis cu soacra lui.

– Doamnă Howard, ştiu că nu sînt primul pe care l-ați alege drept soț pentru Lottie, rosti, zîmbindu-i obosit, în felul care de obicei le cucerea pe femei. Dumnezeu ştie că nimeni nu m-ar prefera pe mine. Dar voi fi un binefăcător mult mai generos decît Radnor, spuse el aruncînd o privire în jur, apoi uitîndu-se din nou la ea. Nu aveți de ce să nu cumpărați cîte ceva prin casă, chiar să luați altă mobilă. O să plătesc şi pentru educația copiilor

şi o să mă ocup ca Ellie să fie primită în societate aşa cum se cuvinte. Dacă doriți, puteți călători în străinătate, ca să petreceți vara pe coastă. Spuneți-mi ce doriți şi veți avea.

Mamei lui Lottie nu-i venea să creadă.

– Şi de ce ai face toate astea?

– De dragul soției mele, răspunse el fără să ezite.

Lottie se întoarse spre soțul ei, făcînd ochii mari de uimire. El o mîngîie, gîndindu-se că prețul era mic după cît îi oferise ea. Din păcate, gestul atît de intim o făcu pe doamna Howard să se crispeze.

– Nu vrem nimic de la dumneata, domnule Gentry.

– Înțeleg că aveți datorii față de Radnor, insistă Nick, simțind că nu are cum să deschidă discuția altfel decît direct. O să mă ocup eu de asta. I-am propus deja să-i plătesc pentru anii de şcoală ai lui Lottie, aşa că pot să preiau şi restul obligațiilor dumneavoastră financiare.

– Nu-ți poți permite să-ți păstrezi promisiunea, spuse doamna Howard. Şi chiar dacă ai putea, răspunsul ar fi tot nu. Te rog să pleci, domnule Gentry. Nu avem ce să mai discutăm.

Nick o privi atent, văzînd disperare, stînjeneală şi vină pe chipul ei. Instinctul îi spunea că femeia ascunde ceva.

– O să mai vin, rosti cu blîndețe, cînd va fi acasă şi domnul Howard.

– Răspunsul lui va fi acelaşi.

Nick nu dădu nici un semn că i-ar fi auzit refuzul.

– O zi bună, doamnă Howard. Vă dorim multă sănătate şi fericire.

Lottie apucă strîns mîneca lui Nick, încercînd să-şi controleze emoţiile.

– La revedere, mama, rosti ea, ieşind împreună cu el.

Nick o ajută să urce în trăsură şi se uită înapoi, spre grădina goală. Toate ferestrele aveau draperiile trase, mai puţin una singură, la etaj, unde apăruse chipul rotund al lui Ellie. Le făcu semn cu mîna şi îşi puse bărbia în palme cînd se închise uşa trăsurii.

Vehiculul plecă de pe loc cu o smucitură, după care caii îşi intrară în ritm. Lottie se sprijini de tapiţeria din catifea, cu ochii închişi şi cu buzele tremurînd. Strălucirea lacrimilor necurse apăru la colţurile genelor ei blonde.

– A fost o prostie din partea mea să mă aştept la o primire mai călduroasă, spuse ea încercînd să fie ironică, dar nereuşind şi scăpînd un suspin.

Nick, tulburat şi neputincios, o privi crispat. Plînsul soţiei lui îl alarma. Spre uşurarea sa, ea reuşi să-şi stăpînească emoţiile şi se şterse la ochi cu dosul unei mîini înmănuşate.

– Nu şi-ar fi putut permite să refuze oferta mea, spuse el, dacă nu ar fi primit încă bani de la Radnor.

Lottie clătină confuză din cap.

– Dar nu are sens ca el să continue să le dea bani, acum, că m-am măritat cu tine.

– Au altă sursă de venit?

– Eu nu ştiu nici una. Poate că unchiul meu le-ar mai fi putut da cîte ceva. Nu destul ca să dureze pe termen lung, oricum.

Nick se sprijini de spătar, gîndindu-se la posibilele opțiuni şi privind în gol pe fereastră.

– Nick... Chiar i-ai spus lordului Radnor că îi dai banii pe care i-a cheltuit cu taxele mele şcolare?

– Da.

Ciudat, dar Lottie nu-l întrebă de ce, ci preferă să-şi aranjeze rochia şi să-şi tragă mînecile hainei peste încheieturi. Îşi scoase mănuşile, apoi le împături şi le aşeză alături de ea, pe banchetă. Nick o privi printre gene. Cînd nu mai avu ce să aranjeze, se uită şi ea la el.

– Şi acum? întrebă, ca şi cum s-ar fi aşteptat să primească veşti proaste.

Nick se gîndi puțin, simțind cum inima i se strînge la expresia hotărîtă de pe chipul lui Lottie. Rezistase în ultimele zile cu un calm extraordinar pentru o fată de vîrsta ei. Cu siguranță că orice altă tînără ar fi suspinat neconsolată pînă acum. Voia să îi şteargă supărarea de pe chip şi să o vadă liniştită şi fără griji.

– Ei bine, doamnă Gentry, spuse el aşezîndu-se lîngă ea, în următoarele zile, îți propun să ne distrăm.

– Să ne distrăm, repetă ea de parcă n-ar mai fi auzit cuvintele. Iartă-mă, dar în clipa asta nu prea pot să mă bucur de mare lucru.

Nick îi zîmbi, aşezînd palma pe piciorul ei.

– Eşti în cel mai interesant oraş din lume, murmură el, alături de un soț tînăr, viril şi plin de bani obținuți pe căi necinstite, rosti, sărutînd-o pe ureche şi făcînd-o să tremure. Ai încredere, Lottie, că poți să te distrezi.

Nu credea că se va mai simți bine curînd după o astfel de primire glacială din partea mamei, dar Nick se ocupă să-i umple următoarele zile, iar ea aproape că nu mai reuşi să se gîndească la altceva în afară de el.

Într-una dintre seri o duse la o tavernă unde se juca teatru, iar muzica şi comediile erau special gîndite ca să atragă clienți. Construită în Covent Garden şi numită *Vestris*, după o dansatoare de operetă faimoasă cîndva, taverna era locul de întîlnire al actorilor, al nobililor decăzuți şi al tuturor personajelor colorate. Era aglomerată şi mirosea a vin şi a fum, cu podele atît de murdare încît Lottie era să rămînă fără pantofi.

Fata trecu pragul cu îndoială, fiindcă tinerele binecrescute nu aveau ce să caute într-un astfel de local singure sau chiar cu soții lor. În jurul lui Nick se strînseră repede cîțiva dintre clienții localului, unii dintre ei părînd a fi de-a dreptul bandiți. După cîteva saluturi şi cîteva insulte prieteneşti, Nick o duse pe Lottie la o masă. Li se aduse friptură cu cartofi, o sticlă de vin de porto şi două căni din ceva ce se numea „umezeală". Deşi Lottie nu mai mîncase niciodată în public şi se simțea absurd de stînjenită, se înfruptă curajos din friptura care ar fi putut ține de foame unei familii cu patru membri.

– Ce e asta? întrebă ea apucînd cu grijă cana şi uitîndu-se la lichidul maroniu, cu spumă.

– Bere, spuse Nick, punînd brațul pe spătarul scaunului ei. Gustă, o îndemnă.

Ea îl ascultă şi luă o înghițitură mică din băutura cu gust de cereale, strîmbîndu-se dezgustată. Nick rîse şi îi

spuse unei slujnicuțe din apropiere să-i aducă gin. În local se înghesuiră şi mai mulți clienți. Se aglomera, se ciocneau căni şi se beau carafe întregi de vin.

Undeva mai în față se juca un spectacol de comedie. Actori erau o femeie subțire, îmbrăcată în haine bărbăteşti, şi un domn plinuț, cu mustață, îmbrăcat în rochie de cameristă şi cu un piept improvizat imens, care se mişca într-o parte şi-n alta odată cu el. „Tînărul" fugea după „cameristă" şi cînta un cîntec de dragoste. Clienții izbucniră în rîs. Era imposibil să reziști umorului unei astfel de stupizenii. Lipită de soțul ei, cu cana de gin în mînă, Lottie încercă să-şi stăpînească un chicotit.

Urmară alte piese de teatru, se cîntă şi se dansă, cineva recită nişte versuri comice şi altcineva făcu un număr de jonglerie. Era deja tîrziu şi în colțurile tavernei lumina scăzuse. În atmosfera relaxată, cuplurile începeau să se sărute şi să se mîngîie indiscret. Lottie ştia că ar fi trebuit să fie revoltată, însă ginul o amețise şi o amorțise. Îşi dădu seama că e în brațele lui Nick, cu picioarele între picioarele lui, şi că poate să stea dreaptă doar pentru că o susține el.

– Vai de mine, spuse, uitîndu-se la cana aproape goală. Eu am băut tot ăsta?

Nick îi luă cana şi o aşeză pe masă.

– Aşa mă tem.

– Numai tu ai fi în stare să mă faci să uit toată pregătirea de la *Maidstone* într-o singură noapte, spuse ea, făcîndu-l să zîmbească larg.

Îi privi buzele şi o mîngîie pe obraz cu vîrful degetului.

– Şi acum eşti coruptă pe deplin? Sau nu? Ce-ai zice să mergem acasă şi să terminăm treaba?

Amețită şi încălzită, Lottie chicoti în timp ce el o conducea spre ieşire.

– Se mişcă podeaua, îi spuse, sprijinindu-se de el.

– Nu se mişcă, iubito. Te lasă pe tine picioarele.

Gîndindu-se puțin, Lottie se uită de la chipul lui amuzat la tălpile ei.

– Ce-i drept, mi se pare că sînt ale alteia.

Nick clătină din cap, privind-o amuzat.

– Nu ții deloc la gin, aşa e? Lasă-mă să te duc în brațe.

– Nu vreau să ne dăm în spectacol, protestă ea în timp ce el o ridica la piept şi o ducea afară, pe stradă.

Văzîndu-i, un servitor se grăbi să le aducă trăsura care aştepta într-un şir lung de trăsuri.

– O să ne dăm în spectacol mai tare dacă o să cazi, spuse el.

– Nu sînt atît de amețită, protestă Lottie.

Cu toate astea, brațele lui erau atît de solide şi umărul, atît de ademenitor, încît ea se lipi de el şi oftă. Mirosul de mosc al pielii lui, amestecat cu acela de apret al cămăşii, era îmbietor, iar ea se apropie mai mult şi inspiră adînc. Nick se opri pe marginea drumului, întoarse capul şi obrazul lui bărbierit îl atinse pe al ei, făcînd-o să tremure.

– Ce faci?

– Mirosul tău, spuse ea visătoare, e minunat. L-am simțit de prima dată cînd te-am văzut, cînd era să mă faci să cad de pe zid.

El rîse încet.

– Vrei să spui cînd te-am salvat de la cădere.

Intrigată de textura pielii lui, Lottie îl sărută sub ureche. Simți cum el înghite cu greutate. Era prima dată cînd îi făcea avansuri, iar gestul atît de mic era surprinzător de eficient. Nick rămase pe loc, ținînd-o strîns, cu pieptul ridicîndu-se şi coborînd din ce în ce mai repede. Uimită că-l putea aprinde atît de uşor, ea trase de nodul eşarfei şi-l sărută pe gît.

– Nu, Lottie.

Ea desenă cu unghia pe pielea înăsprită de păr, zgîriind uşor.

– Lottie...

Dar uită ce voia să spună, fiindcă ea îl sărută pe ureche şi îl muşcă uşor. Trăsura se opri în fața lor, iar vizitiul scoase scărița. Cu o expresie impasibilă, Nick o urcă pe Lottie înăuntru, apoi o urmă. Imediat ce închise uşa în urma lor, o trase în poală şi-i desfăcu nerăbdător partea de sus a rochiei. Ea întinse mîinile ca să se joace în părul lui. Desfăcîndu-i panglicile corsetului, el îi eliberă un sîn şi îi apucă sfîrcul cu gura. Atingerea o făcu să-şi arcuiască spatele, suspinînd de plăcere. Nick îşi strecură mîinile sub rochie, căutînd cu ardoare locul umed de sub mulțimea de materiale. Avea palma prea mare ca să o poată atinge pe sub lenjerie, aşa că trase şi rupse

îmbrăcămintea cu o uşurinţă care pe ea o făcu să tresară. Îşi desfăcu picioarele, neajutorată, aşteptînd, şi, cînd el o pătrunse cu un deget, ea simţi că ameţeşte mai tare. La el în braţe, mîngîiată aşa de intim, Lottie simţi cum muşchii din interior încep să i se încordeze ritmic. El gemu şi o trase mai aproape, desfăcîndu-şi repede pantalonii.

– Eşti atît de udă... Nu pot să mai aştept, Lottie. Lasă-mă să... Aşează-te peste mine, cu picioarele... Doamne, da! Acolo...

Lottie se aşeză deasupra lui, ţinîndu-şi respiraţia cînd el o pătrunse şi o trase în jos, pînă cînd se scufundă cu totul în ea. Senzaţia delicioasă era amplificată de mişcările trăsurii, care le făceau trupurile să salte, deşi el o ţinea pe loc. Lottie era cuprinsă de valuri fierbinţi care o îndemnau să încerce să ajungă mai aproape. El o mîngîie încet pe spate, iar ea tresări cînd o mişcare mai bruscă a trăsurii îl împinse mai adînc.

– Nu avem mult timp, reuşi să spună, cu buzele lipite de gîtul lui. Taverna e foarte aproape de casă.

Nick gemu chinuit.

– Data viitoare îi spun vizitiului să ne plimbe prin toată Londra. De două ori.

Îşi strecură mîna între ei şi o mîngîie repede cu degetul mare, fără să apese, făcîndu-i plăcere pînă cînd ea se lipi de el suspinînd, copleşită de senzaţia ca o explozie. Mişcîndu-şi şoldurile în sus, repede, Nick gemu şi-şi ascunse chipul în umărul ei.

Respirau greu, prinşi în îmbrăţişare.

– Nu e niciodată de-ajuns, spuse Nick răguşit, apucîndu-i carnea moale şi strîngînd-o mai aproape. E prea plăcut ca să mă opresc.

Lottie înțelegea foarte bine ce voia să spună. Nevoia care îi lega era mai puternică decît dorința fizică. Plăcerea de-a fi cu el nu se reducea la satisfacția trupului. Pînă acum nu ştiuse, însă, că el simte la fel ea. Se întrebă dacă şi lui îi era frică să-şi recunoască sentimentele.

Capitolul XI

Londra era atît de diferită de liniştitul Hampshire încît lui Lottie nu-i venea să credă că amîndouă sînt în aceeaşi ţară. Capitala era o lume a modei şi a distracţiei, o alăturare aspră între sărăcie şi bogăţie, cu alei pline de infractori, în spatele străzilor cu magazine şi pieţe prospere. Erau zona de după Temple Bar, care se numea Oraşul, şi partea de vest, care se numea „orăşelul". Mai erau grădini, parcuri, săli de concert şi magazine cu lucruri atît de scumpe încît ea nici nu şi le imaginase vreodată.

În a doua săptămînă a căsniciei lor, Nick se purtă cu Lottie ca şi cum ea ar fi fost un copil pe care el voia cu tot dinadinsul să-l răsfeţe. O duse la o cofetărie din piaţa Berkeley şi îi cumpără o îngheţată făcută cu piure de castane şi amestecată cu cireşe confiate. După aceea merseră pe strada Bond, de unde îi luă mai multe pudre franţuzeşti, cîteva sticluţe cu apă de toaletă şi o duzină de perechi de ciorapi din mătase, cu broderie. Lottie încercă să-l oprească, dar el cheltui o avere pe mănuşi albe şi pe batiste. În ciuda protestelor ei, îi cumpără o

pereche de pantofi din mătase trandafirie, împodobți cu ciucuri aurii, care costau cît o lună la *Maidstone*. Şi continuă să-i cumpere lucruri care-i plăceau, ignorîndu-i încercările de a-l opri. La ultima prăvălie, un magazin de ceaiuri, el comandă şase borcane de ceai exotic, cu nume ca „praf de puşcă", „congou" sau „souchong".

Imaginîndu-şi munții de pachete care aveau să fie livrați mai tîrziu la casa de pe strada Betterton, Lottie îl imploră să se oprească.

– Nu mai am nevoie de nimic altceva, spuse ea ferm, şi refuz să mai intru în vreun magazin. Nu are rost să fim aşa cheltuitori.

– Ba are, răspunse Nick în timp ce-o conducea spre trăsura plină de pachețele şi cutii.

– Cum aşa?

El răspunse cu un zîmbet enervant. Cu siguranță nu credea că îi cumpără favorurile sexuale, din moment ce ea fusese mai mult decît generoasă în această privință. Poate că voia doar ca ea să-i fie datoare? Dar de ce?

Viața cu Nick Gentry era amețitoare. Erau clipe de mare tandrețe, amestecate cu mici lucruri care le aminteau că sînt, totuşi, străini. Ea nu înțelegea de ce el pleacă din patul ei în fiecare noapte, după ce făceau dragoste, şi de ce nu-şi dădea voie să adoarmă alături de ea. După toate lucrurile pe care le împărțiseră, nu părea mare lucru. Dar el refuza invitațiile ei stînjenite de-a rămîne, spunînd că preferă să doarmă singur, mai ales că le-ar fi amîndurora mai comod aşa.

Lottie descoperi repede că unele subiecte aveau darul de-al irita pe Nick la fel de repede cum se aprindea praful de puşcă. Învăţase să nu-l întrebe nimic despre copilăria lui, pentru că doar menţionarea zilelor de dinainte ca el să devină Nick Gentry îl înfuria. Cînd era supărat, nu striga şi nu arunca lucruri, ci pleca, rece şi tăcut, şi nu se mai întorcea decît la mult timp după ce ea adormea. Învăţase şi că el nu-şi permitea să fie vulnerabil în vreun fel. Prefera să rămînă controlat. Considera că e lipsit de bărbăţie să te îmbeţi şi ea nu-l văzuse încă într-o astfel de stare. Chiar şi somnul părea a fi un lux pe care nu şi-l permitea prea des, ca şi cum nu şi-ar fi putut da voie să se relaxeze. De fapt, Sophia spunea că Nick nu permisese niciodată durerilor fizice să-l încetinească şi refuzase mereu să îşi recunoască durerile sau slăbiciunile.

– De ce? întrebase Lottie uimită în timp ce aşteptau împreună, la croitor, să fie gata modificările unor rochii. Se teme să fie vulnerabil o clipă?

Un moment, sora mai mare a lui Nick se uită la ea ca şi cum ar fi vrut foarte mult să-i răspundă. Ochii ei albaştri erau foarte trişti.

– Sper ca într-o bună zi să-ţi spună, rosti ea încet. E o povară prea grea ca s-o ducă singur. Sînt sigură că se teme de reacţia pe care ai putea-o avea dacă ai şti.

– Ce să ştiu? insită Lottie, dar, spre nemulţumirea ei, Sophia nu îi răspunse.

Un secret de temut, despre care ea nu aflase nimic. Nu putea decît să presupună că omorîse pe cineva, poate într-un moment în care pierduse controlul. Era cel mai urît lucru pe care şi-l putea imagina. Ştia că făcuse rău în trecut, lucruri care probabil ar fi îngrozit-o. Iar acum era atît de reținut şi de controlat încît ea avea impresia că nu-l va cunoaşte niciodată pe de-a-ntregul.

În alte privințe, însă, Nick era un soț neaşteptat de tandru şi de generos. O făcuse să-i spună toate regulile pe care le învățase de la şcoală, apoi încercase s-o convingă să le încalce pe toate. În unele nopți o făcea să uite de modestie, dezbrăcînd-o la lumina lumînărilor şi obligînd-o să-l privească sărutînd-o din cap pînă în picioare. În alte nopți făcea dragoste cu ea în feluri neobişnuite, care o făceau să roşească şi să se topească de plăcere. Putea s-o aprindă cu o singură privire, o mîngîiere, o şoaptă. Îşi petrecea ziua într-o fierbințeală plăcută, mereu conştientă de apropierea lui.

După ce sosiră cutiile cu cărțile pe care le comandase, ea îi citea seara, în pat. Uneori, în timp ce-o asculta, Nick îi masa tălpile, apăsînd şi jucîndu-se cu degetele ei. Oricînd făcea o pauză de la citit şi se uita la el, Nick o privea. Nu părea să obosească, de parcă ar fi încercat să descopere un mister ascuns în ochii ei.

Într-una dintre seri o învățase să joace cărți, cerîndu-i să-i permită libertăți sexuale de fiecare dată cînd pierdea. Ajunseseră pe covor, într-o grămadă amestecată de haine, mîini şi picioare, în timp ce ea îl acuza că a trişat.

El nu făcuse decît să rînjească şi să-şi bage capul sub rochia ei, făcînd-o să uite de supărare.

Nick era un partener interesant, un povestitor talentat, un dansator foarte bun şi un amant priceput. Era jucăuş, dar nu copilăros, fiindcă nu-şi pierdea niciodată aerul de maturitate care spunea că a văzut şi a făcut destule cît pentru mai multe vieţi. O însoţea pe Lottie prin Londra cu o energie mult mai mare decît avea ea, şi părea a cunoşte şi a fi cunoscut de toată lumea. De mai multe ori, la petreceri sau la plimbare, observase cîtă atenţie atrăgea el. Nick era privit ca un erou sau ca un duşman, în funcţie de fiecare, dar toată lumea părea a vrea să se apropie. Nenumăraţi bărbaţi veneau să-i strîngă mîna şi să-i ceară opinia în diverse probleme. Femeile, pe de altă parte, se înfiorau, chicoteau şi flirtau fără ruşine, chiar şi în prezenţa ei. Lottie era surprinzător de numulţumită de asta şi se mira cînd îşi dădu seama că e o soţie geloasă.

La invitaţia unor prieteni, Nick şi Lottie merseră la o piesă de la *Drury Lane,* despre o bătălie navală. Pe scenă se foloseau maşinării complicate şi efecte luminoase interesante. Actorii îmbrăcaţi în marinari se aruncau dintr-o parte în alta a navei improvizate, în tandem cu focurile de tun şi cu cămăşile înroşite cu vopsea, ca să semene cu sîngele. Rezultatul era atît de înfricoşător încît Lottie îşi acoperi urechile şi îşi ascunse chipul în cămaşa soţului ei, chiar dacă el încerca din răsputeri s-o convingă să se uite la piesă.

Poate că din cauza violenței sau a vinului pe care-l băuse la cină, Lottie avea o senzație neplăcută cînd plecară din loja lor, în pauză. Spectatorii se adunaseră în sala de jos, unde se serveau gustări şi se discuta despre bătăliile de pe scenă. Pentru că se aglomerase, Nick o lăsă pe Lottie în compania prietenilor cu care veniseră şi se duse să-i aducă o limonadă. Ea se forță să zîmbească şi ascultă conversațiile din jur, sperînd că el se va întoarce curînd. Se obişnuise cu prezența lui.

Era ironic. Atîția ani i se spusese că-i aparține lui Radnor, dar ea nu acceptase ideea. Cu toate astea, acum i se părea normal să-i aparțină unui bărbat care-i era aproape străin. Îşi amintea de avertismentul lordului Westcliff, care îi spusese să nu aibă încredere în Nick. Dar contele se înşelase. Chiar dacă avea un trecut întunecat, soțul ei fusese blînd, atent cu ea şi îi cîştigase încrederea.

Lottie se uită prin mulțime, sperînd să-l vadă, însă atenția îi fu atrasă de o figură aflată la o oarecare depărtare de ea. E Radnor, se gîndi, cuprinsă de un val de răceală. Fiecare muşchi îi paraliză şi o cuprinse tema care-o însoțise timp de doi ani, cît se ascunsese de el. Omul avea figura pe jumătate întoarsă, dar îi văzu părul cărunt, poziția capului, sprîncenele întunecate. Apoi el se răsuci spre ea, de parcă ar fi simțit-o acolo.

Imediat, teroarea se transformă în uimire. Nu era el, ci doar un bărbat care-i semăna. Domnul acela înclină capul şi-i zîmbi, aşa cum făceau uneori străinii cînd se

priveau. Omul se întoarse spre amicii lui, iar Lottie se uită la mîinile ei încleştate, îmbrăcate în mănuşi trandafirii, şi încercă să-şi liniştească inima. Îi era puţin rău, o cuprinsese o sudoare îngheţată şi tremura fără oprire. Eşti ridicolă, îşi spuse, dezgustată de faptul că doar o privire din partea cuiva care semăna cu Radnor îi putuse provoca o reacţie atît de puternică.

– Doamnă Gentry, se auzi o voce din apropiere.

Era doamna Howshman, o femeie plăcută şi blîndă pe care Lottie o cunoscuse de curînd.

– Ţi-e rău, dragă? Eşti cam palidă.

Se uită la doamna Howsham şi rosti:

– E foarte aglomerat aici. Şi cred că mi-am strîns corsetul cam tare.

– Da, spuse femeia pe un ton de tristă înţelegere, arătînd că ştia ce efecte pot avea şnururile corsetelor. Cît trebuie să suferim pentru modă.

Spre uşurarea lui Lottie, Nick se apropie de ea cu un pahar de limonadă. Văzînd că se întîmplase ceva, el o apucă de talie.

– Ce-i? întrebă, uitîndu-se îngrijorat la chipul ei palid.

Doamna Howsham luă asupra ei responsabilitatea răspunsului.

– A strîns prea tare corsetul, domnule Gentry. Vă sugerez să o duceţi într-un loc mai ferit. Aerul proaspăt ajută de multe ori.

Cu braţul în jurul taliei ei, Nick o conduse afară. Aerul nopţii o făcu pe Lottie să se înfioare, pentru că hainele

umede se răciră brusc. Cu grijă, soțul ei o trase la baza unei coloane masive care îi ascundea de lumina şi de zgomotul celorlalți spectatori.

– N-a fost nimic, îi spuse Lottie jenată. Nimic. Mă simt ca o proastă fiindcă am făcut atîta caz dintr-o nimica toată.

Acceptînd paharul de limonadă, bău cu sete, fără să se oprească pînă nu-l termină. Nick se aplecă şi lăsă paharul pe jos, apoi se ridică şi o privi din nou. Avea chipul crispat cînd scoase din buzunar o batistă şi îi şterse picăturile de sudoare de pe obraji şi de pe frunte.

– Spune-mi ce s-a întîmplat, rosti încet.

Lottie roşi, jenată.

– Mi s-a părut că-l văd pe Radnor. Dar era doar cineva care semăna cu el, oftă ea tensionată. Sînt o laşă. Îmi pare rău.

– Radnor iese foarte rar în public, murmură Nick. Probabil că n-o să dai peste el la un astfel de eveniment.

– Ştiu, spuse ea. Din păcate n-am apucat să mă gîndesc la asta.

– Nu eşti laşă.

O privi îngrijorat. În spatele îngrijorării se simțea o emoție mai profundă, misterioasă.

– Am reacționat ca un copil care se teme de întuneric.

Degetele lui îi apucară bărbia, forțînd-o să-l privească.

– E posibil ca, într-o zi, să te întîlneşti cu Radnor, spuse el încet. Dar eu o să fiu cu tine cînd şi dacă se

întîmplă asta, Lottie. Nu trebuie să te mai temi de el. O să te apăr eu.

Ea se miră de tandrețea şi seriozitatea cu care îi vorbise.

– Mulțumesc, răspunse, respirînd adînc pentru prima dată de cînd ieşiseră. Continuînd să o privească, Nick scutură capul şi se încruntă, ca şi cum teama ei i-ar fi provocat durere. Nu se putu stăpîni şi o trase spre el, îmbrățişînd-o, oferindu-i confort cu apropierea lui. Nu era o atingere seducătoare, dar părea mai intimă decît orice făcuseră împreună pînă atunci. Brațele lui erau puternice, posesive şi o țineau strîns, în timp ce respirația lui fierbinte şi umedă îi atingea gîtul.

– Să te duc acasă? şopti.

Lottie dădu din cap încet, în timp ce o viață de singurătate se transforma într-o uşurare greu de imaginat. O casă, un soț... Erau lucruri la care nu îndrăznise să spere. Cu siguranță că această iluzie nu putea dura. Cumva, într-o zi, toate aveau să-i fie luate. Pînă atunci, avea de gînd să prețuiască fiecare moment.

– Da, spuse, cu vocea înfundată de haina lui. Să mergem acasă.

Trezindu-se încet, Lottie îşi dădu seama că în casă se auzeau sunete neobişnuite. Gîndindu-se că, poate, i se pare şi că încă mai visează, clipi şi se ridică încet. Era miezul nopții, iar în dormitor era întuneric beznă. Se auzi din nou, ca un geamăt, o frază abia rostită... ca şi cum

s-ar fi certat cineva. Amintindu-şi că Nick avea uneori coşmaruri urîte, Lottie sări din pat. Aprinse cu grijă lampa, aşeză la loc sticla care acoperea fitilul şi o luă cu ea, ieşind pe coridor. Umbrele dispăreau înaintea ei, pe măsură ce se apropia de camera în care dormea Nick. Oprindu-se la uşă, bătu cu grijă. Nici un răspuns. După o clipă, auzi mişcări violente dinăuntru. Apăsă pe clanță şi intră.

– Nick?

El era pe pat, întins pe burtă şi cu aşternutul răsucit pe şolduri. Respirînd repede, strîngea din pumni şi mormăia incoerent, iar chipul întunecat îi strălucea de sudoare. Privindu-l îngrijorată şi nedumerită, Lottie se întrebă ce monstru nevăzut îi făcea trupul mare să se zbată în ghearele a ceea ce părea a fi furie sau frică reprimată. Aşeză lampa pe noptieră şi se apropie de el.

– Nick, trezeşte-te. E doar un vis.

Întinse mîna spre el şi aşeză palma pe curbura umărului lui.

– Nick...

Dintr-o dată, o furtună de violență o luă pe sus. Țipă speriată, fiindcă el o apucă şi o aruncă pe pat, apoi se năpusti asupra ei, prinzînd-o între coapsele lui puternice. Lottie auzi un răcnet ucigător şi, privind spre chipul care acum semăna cu o mască umbrită, văzu un pumn uriaş care se pregătea să lovească.

– Nu! strigă ea, acoperindu-şi fața cu mîinile.

Lovitura nu veni. Totul rămase nemişcat. Tremurînd, Lottie îşi descoperi ochii şi se uită la Nick, ale cărui trăsături se schimbară, pierzînd urmele coşmarului şi căpătînd din nou o expresie conştientă. Lăsă pumnul jos şi se uită nedumerit la degetele încleştate. Apoi văzu silueta subțire a soției sale, iar furia şi teroarea din ochii lui o speriară.

– Aş fi putut să te omor, se răsti el cu dinții albi strălucind ca ai unui animal. Ce faci aici? Să nu mă atingi niciodată cînd dorm, fir-ai tu să fii!

– Nu am ştiut. Eu... Ce Dumnezeu visai?

El se dădu la o parte şi se ridică din pat, respirînd greu.

– Nimic. Absolut nimic.

– Am crezut că ai nevoie de ceva...

– Am nevoie doar să stai naibii departe de mine, o repezi el.

Îşi găsi hainele şi îmbrăcă pantalonii. Lottie se simțea de parcă ar fi fost lovită. Nu îi plăcea puterea pe care o aveau cuvintele lui asupra ei. Mai mult, suferea pentru el şi îşi dorea să nu fie nevoit să îndure singur un astfel de chin.

– Pleacă de aici, îi spuse, trăgîndu-şi pe el cămaşa şi haina, fără să mai îmbrace vesta sau să-şi lege eşarfă la gît.

– Pleci? întrebă Lottie. Nu e nevoie. O să mă duc înapoi la culcare şi...

– Da, plec.

– Unde te duci?

– Nu știu, spuse el fără să o privească, în timp ce-și ridica șosetele și pantofii. Nu întreba cînd vin, că nu știu nici asta.

– Dar de ce? rosti Lottie făcînd un pas către el. Nick, te rog, rămîi și spune-mi...

El o privi amenințător, cu ferocitatea unui animal rănit.

– Ți-am spus să ieși.

Simțind cum păleşte, Lottie dădu din cap și se îndreptă spre ușă. Oprindu-se în prag, vorbi fără să se întoarcă:

– Îmi pare rău.

El nu răspunse. Ea își mușcă buzele, blestemîndu-se și simțind cum îi dau lacrimile. Plecă repede și se ascunse în dormitorul ei, cu orgoliul rănit.

Nick nu se întoarse a doua zi. Agitată și nedumerită, Lottie încercă să găsească lucruri care să-i ocupe timpul. Însă nimic nu era suficient de interesant ca s-o ajute să uite de îngrijorare. Făcu o plimbare lungă, cu un servitor în urma ei, cusu, citi și o ajută pe doamna Trench să facă lumînări.

Menajera și servitorii erau tăcuți și respectuoși în preajma ei. Nici unul nu vorbi despre noaptea dinainte, deși știau cu toții că se întîmplase ceva. Servitorii aflau tot, dar nici unul n-ar fi recunoscut că știe detalii intime din viața stăpînilor.

Întrebîndu-se unde s-o fi dus soțul ei, Lottie se temu că, poate, Nick făcuse ceva nechibzuit. Se consolă cu

gîndul că el se pricepea să aibă grijă de sine însuşi, însă asta nu o ajută prea mult. Era atît de supărat! Şi probabil că mai mult din cauză că ar fi putut-o răni pe ea.

Oricum, era soţia lui şi merita mai mult decît să fie abandonată fără nici o explicaţie. Ziua i se păru foarte lungă şi la apropierea serii Lottie nu putu decît să se simtă uşurată. După ce luă singură cina, făcu o baie lungă, îşi puse o cămaşă de noapte lungă şi albă şi citi ziarele pînă cînd reuşi să adoarmă. Epuizată de atîta agitaţie, dormi adînc.

Cu mult înainte să se crape de ziuă, se trezi şi îşi dădu seama că era dezvelită. Se mişcă şi simţi o prezenţă puternică în spatele ei, care înclina salteaua. Nick, se gîndi ea uşurată, căscînd şi întorcîndu-se spre el. Era atît de întuneric încît abia dacă-i distingea forma. Căldura cunoscută a mîinilor lui o împinse înapoi pe pat, cu o palmă odihnindu-se pe pieptul ei, şi cu cealaltă ridicîndu-i încheieturile deasupra capului.

Lottie murmură surprinsă, trezindu-se cu totul cînd simţi că el îi răsuceşte ceva în jurul fiecărei încheieturi. Înainte să-şi dea seama ce se întîmplă, legăturile erau strînse şi prinse de tăblia patului, lăsînd-o expusă sub el. Aproape că nu mai putea respira de uimire. Nick se mişcă, aplecat peste ea ca o felină şi respirînd sacadat. O atinse prin bumbacul cămăşii de noapte, cu degetele alunecînd sub sîni, pe talie, pe şolduri şi pe coapse. Îşi mută greutatea şi îi cuprinse sfîrcul cu buzele, udînd materialul. Era gol, iar mirosul cald al pielii lui o înconjura.

Ameţită, Lottie înţelese că el avea de gînd să facă dragoste cu ea aşa, legată. Ideea o sperie. Nu îi plăcea să nu se poată mişca. Dar înţelegea că el vrea ca ea să fie neajutorată, să aibă încredere în el, să ştie că-i poate face orice voia, fără nici o opreliţte. Îi linse sfîrcul încet, apoi îl supse cu putere prin material, pînă cînd ea suspină şi se mişcă, rugîndu-l fără cuvinte să-i scoată cămaşa de noapte. El nu făcu decît să coboare de-a lungul trupului ei, sprijinit în braţe.

Pipăi cu degetul mare legătura de la una dintre încheieturi şi îşi dădu seama că Nick folosise ciorapii ei de mătase. Tensiunea din braţe părea a amplifica senzaţiile pe care i le provoca el.

O săruta pe abdomen, cu respiraţia fierbinte încingînd materialul subţire. O sărută şi o muşcă încet, languros, deşi respiraţia sacadată îi trăda nerăbdarea. Îi desfăcu pulpele şi o atinse blînd, prin bumbac. Lottie se întinse spre el, strîngînd neputincioasă pumnii, cu călcîiele înfipte în saltea. El se jucă încă puţin, apoi reveni la sîni, sărutîndu-i şi mîngîindu-i prin cămaşa de noapte pînă o făcu să simtă că înnebuneşte dacă nu o dezbracă. Fiecare bucăţică de piele îi era fierbinte şi sensibilă, iar ea simţea că atingerea materialului e insuportabilă.

– Nick, rosti agitată, cămaşa, dă-o jos, te rog. Scoate-o...

El îi atinse buzele cu două degete, făcînd-o să tacă. După ce se liniţti, o mîngîie pe obraz cu degetul mare, încet, blînd. Întinse mîna spre tivul cămăşii de noapte şi

o descoperi, iar ea suspină recunoscătoare. Tresări cînd el îi dezgoli pulpele, iar încheieturile i se zbătură în legăturile de mătase. Bumbacul ajunsese deasupra pieptului ei, atingîndu-i sfîrcurile.

Nick o mîngîie pe abdomen, lăsîndu-şi mîna să alunece încet spre pielea sensibilă de pe coapse. Îi atinse cîrlionții cu degetele, găsi locul umed de sub ei şi o mîngîie lent. Ea desfăcu picioarele, nerăbdătoare, şi suspină cînd el luă mîna de pe ea. Cu vîrful degetului, Nick îi desenă conturul buzei de sus. Era umed de la elixirul sărat al trupului ei şi îi lăsa parfumul oriunde ajungea. Deodată, nările lui Lottie simțiră aroma propriei plăceri, care îi umplu plămînii la fiecare răsuflare. Încet, Nick o întoarse pe o parte şi îi atinse încheieturile, ca să se asigure că nu sînt strînse prea tare, apoi se aşeză în spatele ei şi o sărută pe gît. Lottie se întinse spre el, apăsîndu-i mădularul cu posteriorul. Voi să-l atingă, să se întoarcă şi să-i mîngîie pieptul, apoi să-i apuce sexul şi să simtă cum pielea mătăsoasă i se strecoară printre degete. Dar poziția în care era nu-i permitea să se mişte, aşa că nu avea de ales decît să aştepte ca el să-i facă orice dorea.

Nick îi ridică o coapsă şi o pătrunse încet, ademenind-o, făcînd-o să-l aştepte. Lottie tremura din tot corpul, rugîndu-l cu suspine şi cuvinte nerostite, iar el o săruta pe gît. Pătrunzînd-o aşa, superficial, el o mîngîie, îi ciupi sfîrcul, îi desenă un cerc în jurul buricului. Încet, mîngîierile deveniră mai apăsate, iar degetele lui pricepute îi atinseră cîrlionți de păr blond.

Asudînd, gemînd, Lottie îşi ondulă şoldurile, căutîndu-i degetele. Simți că o pătrunde cu totul şi țipă, tremurînd de plăcere. Nick aşteptă pînă cînd ea se linişti, apoi începu să se mişte, atent, deliberat. Ea respira greu, cu gura deschisă, iar încheieturile trăgeau de legăturile de mătase. Ajunse din nou la climax, gemînd lung şi tremurat. El împinse mai tare în ea, cu mişcări delicioase, respirînd printre dinții încleştați. Patul se mişca odată cu el. Lottie se simți vulnerabilă şi puternică totodată, fiindcă şi el era al ei, aşa cum şi ea era a lui, cu inima bătîndu-i sub palma lui şi cu trupul înconjurîndu-l pe-al lui. El se încordă, zvîcni şi pulsă, deschizînd buzele lipite de umărul ei.

Multă vreme Lottie rămase nemişcată, lipită de el, gemînd încet cînd îi desfăcu legăturile şi îi mîngîie cu blîndețe încheieturile, cuprinzîndu-i apoi sexul în palmă. Respira mai rar şi, la gîndul că adoarme lîngă ea, Lottie se înfioră. Deodată, nimic pe lume nu era mai important decît ca el să rămînă cu ea întreaga noapte. Dar pînă la urmă Nick se ridică, se aplecă şi-i sărută sînul, lingînd sfîrcul mătăsos.

Cînd el plecă din pat, ea îşi muşcă buzele ca să nu-l roage să rămînă, ştiind că el va refuza, ca întotdeauna. Uşa se închise în urma lui, iar ea rămase singură. Deşi trupul îi era satisfăcut, obosit, iar pielea îi era cuprinsă de o căldură plăcută, simți cum îi dau lacrimile. Îi părea rău, nu pentru ea, ci pentru el. Îi era dor să-l poată consola, chiar dacă ar fi urît-o pentru asta. Simțea o tandrețe foarte profundă pentru acest bărbat pe care abia dacă-l

cunoştea, un bărbat care avea nevoie să fie salvat cu mult mai mult decît avusese ea nevoie vreodată.

În dimineaţa următoare sosi un pachet de la sir Ross, care conţinea documente cu peceţi eleborate şi o invitaţie la un bal de peste o săptămînă. Lottie intră în sufragerie şi-l găsi pe Nick stînd singur la masă, cu o micul dejun mîncat pe jumătate. El o văzu şi privirea i se întunecă, apoi se ridică şi o privi fără să clipească. Ea simţi cum roşeşte. În dimineţile de după cîte o seară neobişnuit de pasională, Nick o tachina sau zîmbea, spunînd ceva care să-i uşureze stînjeneala. Astăzi nu făcu decît să se uite la ea, lipsit de expresie. Se schimbase ceva între ei, iar uşurinţa cu care vorbeau înainte dispăruse. Lottie arătă stînjenită spre hîrtia pe care o ţinea el în mînă.

– A venit?

Nu era nevoie să-i spună despre ce era vorba. Nick dădu scurt din cap, privind iar citaţia. Încercînd să menţină aparenta normalitate, Lottie merse şi îşi luă de mîncare din vasele acoperite. Nick îi trase scaunul lîngă el, apoi se aşeză la rîndul lui. Privi concentrat resturile din farfurie. Apăru o slujnică şi puse o ceaşcă de ceai în faţa lui Lottie. Tăcură amîndoi pînă cînd fata ieşi.

– Balul e sîmbăta viitoare, spuse Nick brusc, fără să se uite la ea. Poţi să faci rost de o rochie potrivită pînă atunci?

– Da. Mi s-au luat deja măsurile pentru o rochie de bal, şi nu mai e nevoie decît de mici modificări.

– Bine.

– Eşti furios? întrebă Lottie.

El ridică un cuțit şi-l privi supărat, trecîndu-i lama peste degetele lui bătătorite.

– Încep să mă resemnez. Vestea a plecat din biroul Lordului Cancelar. A început, şi nimeni nu poate face nimic să oprească timpul. Sir Ross ne va prezenta la bal drept lordul şi lady Sydney. Atunci, Nick Gentry o să moară.

Lottie îl privi atentă, uimită de felul în care vorbise.

– Vrei să spui că numele lui nu va mai fi folosit, rosti ea. Tu, lordul Sydney, o să fii în viață. Să încep să-ți spun John în particular?

El făcu o grimasă, apoi lăsă cuțitul jos.

– Nu. O să fiu Sydney pentru tot restul lumii, dar în casa mea voi răspunde la numele pe care mi l-am ales.

– Foarte bine... Nick.

Lottie îşi puse zahăr în ceai şi sorbi din lichidul fierbinte şi dulce.

– Numele ăsta ți-a folosit mulți ani, aşa e? Îndrăznesc să spun că l-ai făcut mai renumit decît ar fi putut s-o facă cel care s-a născut cu el.

Remarca ei fu întîmpinată de o privire ciudată din partea lui, cumva plină de speranță, dar supărată în acelaşi timp. Deodată ea înțelese că de adevăratul Nick Gentry, băiatul care murise de holeră la bordul vasului închisoare, era legat secretul care-l chinuia pe soțul ei. Lottie se uită absentă la ceaşca de ceai, încercînd să vorbească pe un ton obişnuit.

– Cum era? Nu mi-ai spus.

– Era orfan. Mama lui fusese spînzurată pentru că furase. Locuia pe stradă, începuse cu găinării şi ajunsese să aibă o badă de zece tîlhari.

– Găinării, repetă Lottie nedumerită.

– Fura mîncare ca să poată supravieţui. E cea mai de jos speţă, în afară de cerşetori. Dar Gentry învăţa repede, aşa că devenise un hoţ eficient. Pînă la urmă a fost prins jefuind o casă şi a fost închis pe vapor.

– Acolo v-aţi împrietenit, spuse Lottie.

Chipul lui Nick căpătă o expresie distantă, în timp ce amintirile de mult îngropate se grăbeau la suprafaţă.

– Era puternic, viclean, avea instincte ascuţite după atîta vreme petrecută pe stradă. Mi-a spus lucrurile de care aveam nevoie ca să supravieţuiesc acolo. Uneori m-a apărat...

– De ce anume? şopti Lottie. De gardieni?

Nick tresări, revenind la prezent şi clipind. Se uită la mîna în care acum strîngea prea tare cuţitul. Atent, lăsă obiectul pe masă şi se ridică.

– O să ies o vreme, spuse fără intonaţie. Ne vedem la cină, diseară.

Lottie răspunse pe acelaşi ton atent, neutru:

– Foarte bine. Să ai o zi bună.

Zilele şi nopţile săptămînii următoare au fost ameţitor de diferite. Ziua, Lottie se ocupa de lucruri practice. Nu era sigură dacă-l va vedea pe Nick, fiindcă el venea şi

pleca după bunul plac. La cină discutau despre întîlnirile pe care le avusese cu partenerii de investiții şi cu bancherii sau despre vizitele lui ocazionale pe strada Arcului, cînd sir Grant îl chema ca să îi ceară părerea legat de unele cazuri. În timpul zilei, întîlnirile lor erau cordiale şi conversațiile, plăcute, dar impersonale.

Nopțile erau, însă, cu totul altă poveste. Făceau dragoste cu o intensitate aproape disperată. Nick făcea lucruri care o şocau, şi nici o parte a trupului ei nu rămăsese neatinsă de pasiunea lui. Uneori era o întîlnire urgentă, primitivă, alteori lentă şi languroasă, fiindcă nici unul dintre ei nu voia să se termine. Erau şi momente neaşteptate de umor, cînd el se juca, o tachina şi o ademenea să încerce poziții atît de nedemne încît ea chicotea ruşinată.

Dar oricum şi-ar fi petrecut nopțile, fiecare zi îi apropia de momentul în care sir Ross avea să le schimbe viețile cu anunțul său. Lottie ştia că soțul ei se temea de bal şi că în lunile de după aceea va fi greu, cît timp el se va adapta noii sale situații. Era sigură, însă, că îl poate ajuta. Cînd acceptase căsătoria nu bănuise că el va avea nevoie de ea în vreun fel şi nici nu crezuse că i-ar plăcea să se întîmple asta. Cu toate astea, se simțea ca o parteneră pentru el şi, uneori, cîte o clipă, ca o soție.

Veni în sfîrşit seara balului, iar Lottie se bucură că o ascultase pe Sophia cînd îşi alesese rochiile. Cumnata ei o ajutase să aleagă croieli tinereşti, dar elegante, în culori

pale, care îi veneau foarte bine. Rochia pe care se decise să o poarte era din satin bleu, cu tul alb pe deasupra şi cu un decolteu îndrăzneţ, care îi lăsa umerii descoperiţi. Lottie stătea în mijlocul dormitorului, iar doamna Trench şi Harriet îi trăgeau rochia peste cap şi o ajutau să îmbrace mînecile din saten apretat. Era o rochie mai frumoasă decît văzuse ea în Hampshire. Se bucură gîndindu-se la bal şi la reacţia lui Nick cînd avea s-o vadă. Probabil că ameţeala i se trăgea şi de la corsetul mai strîns decît de obicei, peste care menajera să poată încheia rochia strîmtă. Tresărind între saten şi tul, Lottie se uită în oglindă în timp ce camerista şi menajera aranjau rochia. Materialul transparent era brodat cu trandafiri albi, din mătase. Pantofii albi erau şi ei din saten şi se asortau cu mănuşile lungi şi eşarfa brodată. Toate la un loc o făceau să se simtă ca o prinţesă. Singurul defect era părul drept, care nu rămăsese buclat indiferent cît de fierbinte era fierul. După cîteva încercări nereuşite, Lottie alesese un coc împletit, înconjurat de trandafiri albi.

Cînd Harriet şi doamna Trench făcură cîţiva paşi înapoi ca să vadă rezultatul muncii lor, Lottie rîse şi se răsuci repede, făcînd rochia albastră să se învîrtă sub materialul alb şi subţire de deasupra.

– Sînteţi foarte frumoasă, my lady, spuse doamna Trench bucuroasă.

Oprindu-se brusc, Lottie se uită la ea întrebătoare. Nick nu vorbise cu servitorii despre titlu, aşa că fusese ea nevoită să facă asta. După uimirea iniţială, angajaţii lor

păruseră mai mult decît mulțumiți. Cei care lucrau în casele nobililor aveau un statut social mai bun.

– Mulțumesc, doamnă Trench, răspunse ea. Ca de obicei, m-ați ajutat nespus. Nu ne-am descurca fără dumneavoastră, mai ales în săptămînile care vin.

– Da, doamnă.

Menajera avea pe chip o expresie de nerăbdare bucuroasă. Așa cum discutaseră deja, noua lor casă va fi în Worcestershire, şi la început vor avea cel puțin treizeci de servitori. Doamna Trench avea să fie responsabilă de angajarea lor.

Lottie ieşi din cameră, cu rochia foşnind. În timp ce cobora îl văzu pe Nick aşteptînd în holul de la intrare, tensionat ca o panteră gata să atace. Trupul lui mare, cu umeri lați, era îmbrăcat într-o haină neagră care îi venea foarte bine, cu vestă argintie şi eşarfă gri la gît. Cu părul castaniu închis frumos pieptănat şi cu obrazul proaspăt ras, era viril şi elegant. Se întoarse spre ea, iar uimirea luă locul nerăbdării din privire.

Lottie se bucură să-l vadă privind-o aşa. Se îndreptă încet spre el.

– Arăt ca o vicontesă? întrebă ea.

El zîmbi trist.

– Nici o vicontesă pe care am văzut-o vreodată nu arată ca tine, Lottie.

Zîmbi şi ea.

– Ăsta a fost un compliment?

– Da. De fapt...

Nick o luă de mînă şi o ajută să coboare ultima treaptă. O privi cu atenţie, strîngîndu-i degetele, şi îi răspunse cu o seriozitate care o uimi:

– Eşti cea mai frumoasă femeie din lume, spuse răguşit.

– Din lume? întrebă ea rîzînd.

– Cînd spun că eşti frumoasă, murmură el, nu vreau să adaug nimic. Doar, poate, că ai fi şi mai frumoasă dezbrăcată.

Ea rîse de obrăznicia lui.

– Mă tem că va trebui să te obişnuieşti cu ideea că voi fi îmbrăcată în seara asta.

– Doar pînă se termină balul, răspunse el.

Îi trase degetele mănuşii stîngi, scoţîndu-le pe rînd.

– Ce faci? întrebă ea cu răsuflarea tăiată.

Ochii lui albaştri o tachinară.

– Îţi scot mănuşa.

– În ce scop?

– Ca să-ţi admir mîna.

Scoase de tot mănuşa, apoi o aşeză pe balustradă şi-i ridică degetele. Lottie îl privi cum le sărută pe rînd, cu buzele calde. Cînd termină, o sărută în palmă şi îi dădu fiori în tot braţul. Nick îi lăsă mîna jos şi o privi gînditor.

– Îi lipseşte ceva.

Băgă mîna în buzunar şi murmură:

– Închide ochii.

Lottie îl ascultă, zîmbind. Simţi ceva rece şi greu pe inelar, la bază. Înţelegînd ce era, deschise ochii. Văzînd

bijuteria, i se tăie răsuflarea. Inelul avea un safir imens, cu tăietură ovală, de un albastru aproape la fel de adînc şi de strălucitor ca ochii soțului ei. Piatra era montată în aur şi înconjurată de diamante mici. Safirul era uimitor fiindcă pe suprafața lui juca o stea, odată cu lumina. Fascinată, Lottie se uită la Nick.

– Îți place? întrebă el.

Ea nu găsi nici un răspuns potrivit, aşa că îi strînse mîna, deschizînd şi închizînd de cîteva ori gura înainte să poată vorbi.

– N-am mai văzut niciodată ceva atît de frumos. Nu mă aşteptam la o astfel de piatră. Ce generos eşti!

Într-un gest necugetat, ea îl luă de gît şi-l sărută pe obraz. Nick o strînse în brațe, iar ea îi simți răsuflarea caldă pe gît, în timp ce cu o mînă o mîngîie blînd pe spate.

– Nu ştii că ți-aş da orice ai vrea? întrebă încet. Orice.

Lottie rămase la pieptul lui, fiindcă se temea să-l lase să-i vadă expresia. Vorbise fără să se gîndească. Ori asta, ori cuvintele nu însemnau ce ştia ea că înseamnă. Nick se încordă, dîndu-şi seama ce spusese, şi se retrase. Lottie riscă să-l privească şi-i văzu chipul lipsit de expresie. Tăcu, lăsîndu-l pe el să decidă ce se întîmpla în continuare.

Soțul ei clătină din cap şi îşi recăpătă cu greu autocontrolul. Cînd o privi iar, avea o strălucire ironică în ochi.

– Mergem, lady Sydney?

– Da, Nick, şopti ea apucînd braţul pe care el i-l oferea.

Sir Ross îl convinsese pe prietenul său, ducele de Newcastle, să găzduiască balul la care demult pierdutul lord Sydney avea să fie prezentat. Ducele şi ducesa erau o pereche distinsă, un cuplu respectat, căsătorit de patruzeci de ani. Reputaţiile lor impecabile aveau să fie de folos în această situaţie, pentru că un om atît de vestit pentru faptele lui mai puţin morale, aşa cum era Nick, avea nevoie de susţinători cărora să nu li se poată reproşa nimic.

Conacul din Londra al ducelui era ceea ce se numea politicos o casă „importantă", adică atît de mare încît vizitatorii se pierdeau frecvent încercînd să treacă dintr-o aripă într-alta. Clădirea avea nenumărate saloane, camere pentru dejun, pentru supă, pentru cafea. Mai erau o bibliotecă, o sufragerie şi o sală a vînătorii, camere pentru studiu, încăperi pentru fumat, camere de muzică. Sala principală avea o podea ce părea infinită, cu parchet lustruit în care se reflecta lumina a şase candelabre atîrnate la două etaje mai sus. Mărginită de balcoane sus şi jos, camera oferea multe spaţii intime, numai bune pentru bîrfă şi intrigi.

La bal participau cel puţin cinci sute de invitaţi, mulţi dintre ei aleşi pentru statutul social. Aşa cum îi spusese Sophia lui Nick pe un ton sec, invitaţiile la acest eveniment erau o marcă a distincţiei, aşa că nimeni nu

îndrăznea să refuze, ca nu cumva să se creadă că n-a fost invitat.

Nick se arătă recunoscător față de duce şi ducesă, care îi cunoscuseră părinții.

– Semeni izbitor cu tatăl dumitale, spuse ducesa atunci cînd el se aplecă să-i sărute mîna.

Era o femeie micuță şi elegantă, care purta o diademă cu diamante deasupra părului grizonat şi care avea la gît un colier de perle atît de mare încît ai fi crezut c-o poate răsturna.

– Chiar dacă nu mi s-ar fi spus cine sînt părinții tăi, continuă ducesa, aş fi ştiut doar uitîndu-mă la tine. Ochii ăştia... Da, eşti un Sydney. Ce tragedie să-ți pierzi deodată amîndoi părinții. A fost un accident pe mare, nu?

– Da, alteță.

Mama lui Nick murise înecată, atunci cînd vasul de petrecere pe care era se răsturnase. Tatăl lui îşi pierduse viața încercînd s-o salveze.

– Mare păcat, spuse ducesa. Se iubeau foarte mult, din ce-mi amintesc. Poate că din punctul ăsta de vedere a fost o binecuvîntare să moară împreună.

– Chiar aşa, spuse Nick pe un ton sec, ascunzîndu-şi iritarea.

Imediat după moartea părinților săi, multă lume spusese acelaşi lucru. Ce frumos că soarta îi luase pe amîndoi odată! Din păcate, nici unul dintre copiii familiei Sydney nu era de aceeaşi părere şi amîndoi şi-ar fi dorit ca măcar unul dintre părinții lor să fi rămas în viață. Nick

se uită la sora lui, care era aproape, alături de sir Ross. Auzind comentariul ducesei, ea îngustă puțin pleoapele şi zîmbi vag către fratele ei.

– Alteță, murmură Lottie împăciuitor, ce frumos din partea dumneavoastră să ne primiți. Eu şi lordul Sydney vă sîntem recunoscători şi ne vom aminti mereu de dumneavoastră ca de aceia care au făcut posibil acest eveniment.

Flatată, ducesa discută cu Lottie cîteva momente, timp în care ducele se întoarse spre Nick, cu un zîmbet radios.

– Ți-ai ales foarte bine soția, Sydney, remarcă el. Calmă, reținută şi foarte frumoasă. Eşti norocos.

Oricine ar fi fost de acord cu asta, şi mai ales Nick. Lottie era o revelație în seara aceea, cu o rochie elegantă, dar nu exagerat de sofisticată, cu un zîmbet plăcut şi cu postura regală a unei regine tinere. Nici măreția conacului, nici sutele de priviri curioase nu păreau a o tulbura. Era atît de frumos aranjată şi de cochetă încît nimeni nu ar fi bănuit oțelul de sub aparența atrăgătoare. Nimeni nu avea cum să ghicească despre ea că e genul de tînără în stare să-şi sfideze părinții şi să trăiască singură timp de doi ani. Genul de femeie care îi poate face față unui detectiv experimentat de pe strada Arcului.

Ducele continuă să-şi primească oaspeții, iar ducesa continuă conversația cu Lottie, aplecîndu-şi capul grizonat spre cel blond deschis al fetei. Sophia se apropie de Nick, folosindu-se de evantai ca să-şi ascundă buzele în timp ce rostea:

– Ți-am spus eu.

Nick zîmbi sec, amintindu-şi cum sora sa îi spusese că Lottie îi va fi de mare ajutor.

– Astea sînt, fără îndoială, cele mai supărătoare cuvinte din lume, Sophia.

– E o creatură adorabilă şi e mult prea bună pentru tine, îl informă sora lui amuzată.

– Nu am susținut niciodată contrariul.

– Pare a ține la tine, continuă Sophia. Aşa că eu, în locul tău, aş avea grijă să mă port frumos cu ea.

– Ține la mine, repetă el pe un ton trist. De ce spui asta?

– Ei bine, acum cîteva zile a...

Sophia se opri cînd văzu cuplul care tocmai sosise.

– Uite-l pe lordul Farrington! Mă scuzi, dragule. Lady Farrington nu s-a simțit bine o lună întreagă. Vreau s-o întreb de sănătate.

– Aşteaptă, ceru Nick. Termină ce voiai să spui!

Dar Sophia se îndepărtase deja, cu sir Ross în urma ei, lăsîndu-l pe Nick nemulțumit. Cînd Lottie scăpă de ducesă, îl luă de braț şi-l însoți prin sala de bal, oprindu-se să discute cu cîte cineva. Se pricepea să vorbească despre lucruri mărunte, să fie amabilă, fără să se lase prinsă în conversații lungi. Se mişca grațios printre invitați, amintindu-şi de aceia cu care se mai întîlniseră înainte. Era clar că dacă Nick s-ar fi decis să o lase singură şi să meargă la fumat sau la biliard alături de cunoştințele sale, ea s-ar fi simțit perfect în largul ei. Oricum, fiindcă văzuse

privirile care-o urmăreau peste tot, el rămase aproape, în urma ei, uneori aşezîndu-i o mînă pe talie într-un gest posesiv, pe care-l înţelegea orice bărbat care-i vedea.

O melodie plăcută umplea aerul, venind dinspre o orchestră atent ascunsă în spatele unei păduri de ghivece cu plante, dintr-un balcon. În timp ce mergeau prin sala aglomerată, Lottie flirtă discret cu soţul ei, punîndu-i mîna pe piept, ridicîndu-se pe vîrfuri ca să-i şoptească la ureche şi atingîndu-i pielea cu buzele în acelaşi timp. Pe jumătate aţîţat şi pe de-a-ntregul fascinat, Nick simţi parfumul trandafirilor albi din părul ei şi se apropie destul cît să vadă praful fin de pudră care i se adunase între sîni.

Deodată, atenţia lui Lottie fu atrasă de un grup mic de femei. Două dintre ele o priveau evident încîntate.

– Nick, văd nişte prietene cu care nu am vorbit de cînd eram la *Maidstone*. Trebuie să merg la ele. Ce-ar fi să li te alături domnilor pentru o vreme? Sînt sigură că nu te interesează bîrfele despre zilele noastre de şcoală.

Lui Nick nu-i plăcu ce auzea.

– Foarte bine, spuse scurt. Mă duc în camera de biliard.

Lottie îi aruncă o privire provocatoare, pe sub gene.

– Promiţi că vii să mă cauţi la primul vals?

Dîndu-şi seama că era manipulat cu delicateţe, el mormăi aprobator şi o privi pe Lottie cum pluteşte spre femeile care o aşteptau. Sper uimirea lui, rămase pe loc, simţindu-se complet părăsit. Era atît de fascinat de o femeie micuţă încît abia dacă putea să gîndească

rațional. Nick, mereu sigur pe sine, era acum în pericol să fie dus de nas chiar de soția lui. Tocmai cînd se gîndea la asta, supărat, de undeva de alături se auzi vocea cumnatului său:

– Li se întîmplă şi celor mai buni dintre noi, Sydney.

Nick se răsuci şi dădu cu ochii de sir Ross, care, în mod cu totul neobişnuit, părea a înțelege exact ce simțea el. Ochii cenuşii ai acestuia străluciră amuzați şi omul continuă pe un ton înțelegător:

– Oricît de puternici am fi, pînă la urmă tot ne lăsăm vrăjiți de o femeie. Ai fost prins, amice. N-ai decît să începi să te obişnuieşti cu ideea.

Nick nu se obosi să nege.

– Aveam de gînd să fiu mai deştept decît tine, spuse pe sub mustață.

Sir Ross rînji.

– Prefer să cred că inteligența n-are legătură cu asta. Dacă intelectul unui bărbat e măsurat în funcție de capacitatea sa de-a nu fi atins de iubire, atunci eu sînt cel mai mare idiot din lume.

Cuvîntul „iubire" îl făcu pe Nick să tresară.

– Cum să te fac să taci, Cannon?

– Dă-mi un pahar de Cossart-Gordon din 1805, spuse acesta amabil. Şi, dacă nu mă înşel, într-una dintre camerele de biliard tocmai s-a desfăcut o cutie.

– Să mergem, atunci, spuse Nick.

Se îndreptară împreună spre ieşire.

– Lottie Howard!

Două tinere veniră în grabă spre ea şi o prinseră de mîini, zîmbind larg, fericite. Dacă nu ar fi fost atît de strict educate la *Maidstone*, cele trei ar fi ţipat înr-un fel foarte nedemn pentru nişte doamne din înalta societate.

– Samantha, spuse Lottie cu căldură, uitîndu-se la bruneta înaltă şi atrăgătoare care îi fusese mereu ca o soră. Şi Arabella!

Arabella Markenfield arăta la fel ca-n anii de şcoală. Frumoasă şi puţin cam plinuţă, cu păr blond auriu şi ondulat, perfect aranjat în jurul chipului ca de porţelan.

– Acum sînt lady Lexington, spuse Samantha mîndră de sine. Am prins un conte, nici mai mult nici mai puţin, cu o avere serioasă, rosti, luînd-o de braţ pe Lottie şi răsucind-o puţin. E chiar acolo, aproape de uşile serei. Cel înalt, cu puţină chelie. Îl vezi?

Lottie dădu din cap cînd privirea îi căzu pe un domn îmbrăcat auster, de vreo patruzeci de ani, cu ochi mari şi puţin disproporţionaţi faţă de figura prelungă.

– Pare un domn foarte amabil, remarcă Lottie, iar Samantha rîse.

– Eşti foarte diplomată, draga mea. Eu sînt prima care spune că domnul conte nu arată cine ştie ce. Plus că n-are simţul umorului. Oricum, bărbaţii cu simţul umorului sînt enervanţi. Pe cînd al meu e un adevărat domn.

– Mă bucur, spuse Lottie sincer, ştiind din conversaţiile ei cu Samantha că un astfel de mariaj era exact ce-şi dorise ea. Şi tu, Arabella?

– Eu m-am măritat cu cineva din familia Seaforth, anul trecut, spuse aceasta chicotind. Ai auzit de ei, sînt sigură. Mai ştii... una dintre fiicele lor era mai mare ca noi cu un an.

– Da, spuse Lottie amintindu-şi de familia foarte unită şi cu mult pămînt de cultivat. Nu-mi spune că te-ai măritat cu fratele ei, Harry.

– Ba da! spuse fata, făcînd inelele de păr să-i joace pe frunte. Harry e chipeş, deşi s-a îngrăşat ca un butoi de cînd ne-am căsătorit. Şi e fermecător. Nu o să am titlu, dar există compensații. Am trăsura mea şi o menajeră franțuzoaică adevărată, nu una dintre cele care abia dacă îngînă cîteva cuvinte pocite în franceză.

Rîse, încîntată de gluma pe care o făcuse, apoi îşi reveni destul cît s-o privească pe Lottie cu atenție.

– Draga mea, e adevărat că eşti lady Sydney acum?

– Da.

Lottie se uită spre soțul ei, care tocmai ieşea din sală în compania lui sir Ross. Simți un val de mîndrie privindu-l, atît de viril şi de grațios, distins în hainele elegante de seară.

– E chipeş, comentă Samantha. E pe cît se spune de păcătos, Lottie?

– Deloc, minți ea. Lordul Sydney este un domn temperat şi amabil.

Din păcate, în acel moment Nick se uită spre ea cu o pasiune care amenința să-i facă rochia scrum. Ştiind ce înseamnă acea privire şi ce avea să se întîmple seara,

după bal, Lottie simți un fior, dar se strădui să rămînă impasibilă.

Samantha şi Arabella, între timp, îşi deschiseră evantaiele şi le fluturară cu elan.

– Doamne sfinte, exclamă prima dintre ele pe un ton scăzut, se uită la tine de-a dreptul indecent, Lottie.

– Nu ştiu ce vrei să spui, răspunse aceasta timid, deşi simți cum se îmbujorează.

Arabella chicoti în spatele evantaiului de mătase.

– Singura dată cînd am văzut expresia asta pe chipul lui Harry al meu a fost cînd i s-a aşezat în față o farfurie cu budincă.

Ochii întunecați ai Samanthei o priveau cu interes.

– Credeam că-i eşti promisă lordului Radnor, Lottie. Cum ai scăpat de el? Unde ai fost în ultimii doi ani? Şi mai ales, cum naiba ai reuşit să pui mîna pe unul ca Nick Gentry? Oare e doar un truc povestea asta cu titlul lui demult pierdut?

– Nu, spuse Lottie imediat. El chiar e lordul Sydney.

– Ştiai că e viconte atunci cînd v-ați căsătorit?

– Ei bine, nu, rosti Lottie încercînd să găsească o explicație cît mai simplă. În primul rînd, ştiți că am plecat de la şcoală ca să nu mă mărit cu Radnor...

– Cel mai mare scandal de la *Maidstone,* o întrerupse Arabella. Am auzit că încă se mai vorbeşte despre asta. Nici uneia dintre profesoare nu-i venea să creadă că scumpa şi ascultătoarea Charlotte Howard a dispărut aşa.

Lottie tăcu o clipă, stînjenită. Nu era deloc mîndră de acțiunile ei, dar nu avusese de ales.

– Ca să nu fiu găsită, mi-am schimbat numele şi am lucrat pe post de doamnă de companie pentru contesa Westcliff, în Hampshire...

– Ai lucrat? repetă Arabella uimită. Vai de mine, cît trebuie să fi suferit!

– Nu mai mult decît era cazul, spuse Lottie zîmbind melancolic. Cei din familia Westcliff sînt oameni buni, şi îmi plăcea destul de mult contesa moştenitoare. Cînd eram în slujba ei l-am cunoscut pe domnul Gentry. Adică pe lordul Sydney. El m-a cerut de soție curînd după aceea, şi...

Se opri, amintindu-şi de seara petrecută în biblioteca lordului Wescliff, de flăcările care îi luminau lui Nick chipul, de gura lui pe sînul ei...

– Iar eu am acceptat, spuse repede, simțind că roşeşte.

Samantha îi zîmbi văzînd-o stînjenită, parcă ghicind motivul.

– Pare a fi fost o cerere memorabilă.

– Părinții tăi au fost foarte supărați? întrebă Arabella.

Lottie dădu din cap, gîndindu-se că „supărați" nu era o descriere potrivită pentru reacția pe care o avusese familia ei. Chipul Samanthei luă o expresie înțelegătoare.

– N-o să fie supărați la nesfîrşit, draga mea, spuse ea cu un pragmatism care o făcu pe Lottie să se simtă mai bine decît orice dovadă de empatie. Dacă soțul tău e

pe jumătate cît de bogat se spune despre el că e, familia ta va fi mai mult decît fericită să-l accepte ca ginere.

Mai discutară o vreme despre viața fiecăreia și făcură planuri să se viziteze. Lottie nu-și dădu seama de trecerea timpului pînă cînd nu auzi orchestra începînd să cînte un vals cunoscut. *„Mugurii primăverii"* se numea melodia și ea atrase multe cupluri la dans. Întrebîndu-se dacă Nick își va aminti să vină să danseze împreună primul vals, Lottie se decise să-l caute. Se scuză și merse de-a lungul uneia dintre galeriile primului etaj, care era separată de sala principală printr-o balustradă și numeroase ghivece de flori trandafirii. Cîteva cupluri purtau conversații private, ascunse în spatele florilor, iar ea își feri privirea, zîmbind.

Tresări cînd cineva îi atinse brațul și se bucură la gîndul că o găsise Nick. Dar, cînd se uită la mîna care-i atingea încheietura înmănușată, nu văzu palma lată a soțului ei, ci niște degete subțiri, scheletice. Scoase un suspin îngrozit, apoi auzi o voce care-i bîntuise visele timp de ani întregi:

– Credeai că poți să mă eviți la nesfîrșit, Charlotte?

Capitolul XII

Pregătindu-se sufleteşte, Lottie îl privi pe Arthur, lord Radnor. Timpul îl schimbase foarte mult. Arăta ca şi cum ar fi îmbătrînit cu zece ani, nu doar cu doi. Era mai palid decît oricînd, cu pielea de culoarea oaselor albite de vreme şi cu sprîncenele şi ochii întunecaţi contrastînd puternic cu restul. Chipul îi era împărţit de riduri de amărăciune.

Lottie ştia că nu l-ar fi putut evita la nesfîrşit. Pe undeva, presupusese că o va urî. Dar sentimentul din ochii lui era mult mai alarmant. Părea înfometat. O voracitate care nu avea nimic de-a face cu dorinţa sexuală şi care părea mult mai consumatoare. Instinctiv, înţelese că absenţa ei îi amplificase dorul şi că trădarea îl transformase într-un călău neînduplecat.

– Sire, rosti ea pe un ton calm, deşi tremura. Mă deranjaţi. Vă rog să-mi daţi drumul.

Radnor îi ignoră cererea şi o trase într-o galerie mărginită de coloane, strîngînd-o ca într-o menghină. Lottie merse cu el, hotărîtă ca urîţenia trecutului ei să nu strice o seară atît de importantă pentru soţul său. I se părea ridicol să se teamă atît într-o încăpere aşa de aglomerată.

Radnor nu putea să-i facă rău aici. Dacă ar fi fost singuri, pe de altă parte, probabil că i s-ar fi părut justificat s-o sugrume cu degetele lui lungi.

Radnor o privi cu dispreț.

– Doamne, în ce te-a transformat? Simt mirosul poftei trupeşti venind dinspre tine. Un strat subțire de eleganță acoperea originea ta proastă, iar acum s-a spulberat.

– În acest caz, rosti Lottie strîngînd pumnul, ar fi bine să vă îndepărtați imediat de mine, fiindcă sînt sigură că nu vreți să fiți contaminat de prezența mea.

– Proasto, şopti Radnor cu privirea aprinsă. Nici nu înțelegi ce ai pierdut. Ştii ce o să fii fără mine? Nimic. Eu te-am creat. Te-am ridicat din intestinele societății. Voiam să te transform într-o creatură grațioasă, perfectă. În loc de asta, tu m-ai trădat şi i-ai întors spatele familiei tale.

– Nu v-am cerut să fiți protectorul meu.

– Cu atît mai mult ar fi trebuit să-mi mulțumeşti în genunchi. Îmi datorezi totul, Charlotte. Chiar viața ta.

Lottie înțelese că nu avea rost să-l contrazică, fiindcă omul îşi pierduse mințile.

– Chiar dacă ar fi aşa, spuse ea încet, acum sînt a lordului Sydney. Nu aveți nici un drept asupra mea.

El făcu o grimasă malefică.

– Drepturile mele asupra ta sînt mai mari decît un amărît de certificat de căsătorie.

– Oare aveți iluzia că mă puteți cumpăra ca pe un obiect dintr-o vitrină? întrebă ea cu ură.

– Sufletul tău îmi aparține, şopti Radnor strîngîndu-i încheietura pînă cînd simți oasele delicate lovindu-se şi

o văzu lăcrimînd de durere. L-am cumpărat cu prețul sufletului meu. Am investit mai mult de zece ani din viață în tine, şi o să-mi primesc recompensa.

– Cum? Sînt soția altui bărbat. Şi nu simt nimic pentru dumneavoastră. Nici ură, nici teamă... Doar indiferență. Ce-ați mai putea obține de la mine?

Exact cînd Lottie credea că brațul îi va ceda, din spate se auzi un sunet înfundat. Era Nick, care se aşeză între ei. Brațul lui coborî cu o viteză uimitoare şi-l determină pe lordul Radnor să-i dea drumul lui Lottie şi să geamă de durere. Eliberarea bruscă o făcu pe aceasta să-şi piardă echilibrul, dar Nick o prinse în brațe şi o strînse la piept. Imediat, ea se ghemui aproape de el şi-i auzi vocea adîncă spunîndu-i lui Radnor:

– Dacă te mai apropii de ea, te omor.

Era o afirmație fără drept de apel.

– Porc insolent, spuse Radnor răguşit.

Riscînd să se uite la el din brațele protectoare ale soțului ei, Lottie văzu cum figura omului capătă o culoare gri-purpurie. Nick o atinse pe ceafă şi o mîngîie pe spate, provocîndu-l deliberat pe conte.

– Foarte bine, şopti acesta. Te las în mocirla în care te-ai scufundat, Charlotte.

– Pleacă, rosti Nick. Acum.

Radnor se îndepărtă, cu umerii țepeni, furios ca un monarh deposedat de drepturi. Lottie, care îşi ținea încheietura rănită cu mîna cealaltă, văzu că atrăseseră destule priviri curioase de la cei care treceau pe lîngă ei.

De fapt, unii dintre invitați erau foarte atenți la ce se întîmpla.

– Nick, şopti ea, însă el deja intrase în acțiune.

Cu un braț în jurul ei, îi făcu semn unui servitor care ducea o tavă cu pahare goale.

– Tu, spuse el aspru. Vino încoace.

Servitorul cu păr negru se apropie în grabă.

– Da, sire?

– Spune-mi unde pot găsi o cameră privată.

Omul se gîndi repede.

– Dacă mergeți de-a lungul coridorului, sire, veți ajunge la o cameră de muzică unde cred că nu e nimeni acum.

– Bine. Adu acolo nişte coniac. Repede.

– Da, sire.

Amețită, Lottie merse cu Nick. Gînduri frenetice îi umpleau mintea în timp ce sala de bal rămînea în urma lor. Trupul îi era încărcat cu o ciudată energie nervoasă. Lung temuta confruntare cu Radnor îi făcuse rău, o încîntase, o înfuriase. Se simțea uşurată. Cum era posibil să ai atîtea emoții la un loc?

Salonul de muzică era luminat discret, iar silueta unui pian, a unei harpe şi a mai multor stative cu partituri aruncau umbre adînci pe perete. Nick închise uşa şi se întoarse spre ea. Lottie nu-l mai văzuse niciodată atît de crispat.

– N-am nimic, spuse Lottie, însă ascuțimea neobişnuită a vocii ei o făcu să chicotească. Serios. Nu ai de ce să fii aşa de...

Făcu o pauză ca să rîdă iar, pentru că era clar că soțul ei o credea cu mintea dusă. Nu i-ar fi putut explica sentimentul de libertate care o cuprinsese acum, după ce dăduse piept cu teama ei cea mai mare.

– Îmi pare rău, spuse veselă, dar cu ochii umezi de ușurare. Mi-a fost atît de teamă de lordul Radnor toată viața... Dar acum, cînd l-am văzut, am înțeles că nu mai are putere asupra mea. Nu-mi mai poate face nimic. Nu mă simt obligată față de el şi nici măcar nu mă simt vinovată din cauza asta. S-a ridicat povara, a dispărut teama şi e atît de ciudat...

Tremura, rîzînd şi ştergîndu-se la ochi cu degetele înmănuşate, iar Nick o luă în brațe, încercînd s-o liniştească.

– Uşurel, îi şopti, mîngîindu-i umerii şi spatele. Respiră adînc. Gata, eşti bine.

Buzele lui calde îi sărutară fruntea, genele umede, obrajii.

– Eşti în siguranță, Lottie. Eşti a mea, soția mea, şi o să am grijă de tine. Eşti în siguranță.

Lottie încercă să-i spună că nu se teme, dar el îi murmură să se liniştească şi să se sprijine de el. Ea începu să respire adînc, de parcă ar fi alergat kilometri întregi, fără oprire, şi îşi sprijini capul de pieptul lui. Nick îşi scoase mănuşile, o atinse cu mîinile lui calde pe pielea rece şi îi masă gîtul şi umerii.

Se auzi o bătaie în uşă.

– A venit coniacul, spuse Nick încet, ajutînd-o să se aşeze într-un fotoliu.

Lottie alunecă pe perne şi ascultă exclamaţia apreciativă a servitorului atunci cînd soţul ei îi dădu o monedă, pentru efort. El se întoarse cu o tavă pe care erau o sticlă şi un pahar şi o aşeză pe masă.

– N-am nevoie de asta, spuse Lottie zîmbind.

El îi ignoră afirmaţia şi turnă un deget de coniac, apoi strînse paharul între palme. Cînd alcoolul se încălzi, i-l întinse.

– Bea.

Ascultătoare, Lottie luă paharul. Spre uimirea ei, degetele îi tremurau atît de tare că abia putea să-l ţină. Nick se întunecă văzîndu-i efortul. Se aşeză în genunchi în faţa ei, cu picioarele desfăcute, şi îi apucă mîna, conducîndu-i-o. Ea sorbi puţin şi se strîmbă cînd băutura îi arse gîtul.

– Mai mult, murmură el, forţînd-o să bea pînă cînd ochii îi lăcrimară din cauza focului catifelat.

– Cred că e cam prost, spuse ea răguşit.

El o privi amuzat.

– Nu e prost. E un Fin Bois din '98.

– Cred că n-a fost un an prea bun.

El zîmbi larg, mîngîindu-i mîinile.

– Atunci să le spună cineva şi vînzătorilor de vinuri, fiindcă o sticlă din asta costă cincizeci de lire.

– Cincizeci de lire? întrebă Lottie şocată.

Închise ochii, termină paharul de coniac şi tuşi, dîndu-i-l înapoi soţului ei.

– Bravo, murmură Nick mîngîind-o pe ceafă.

Ea se gîndi că, deşi mîinile lui erau mai mari şi mai puternice decît ale lui Radnor, nu-i provocaseră nici o clipă de durere. Atingerea lui îi oferea numai plăcere. Tresări cînd îşi puse încheietura îndurerată pe braţul fotoliului. Oricît de discretă ar fi fost mişcarea, Nick o văzu imediat. Blestemă încet şi o luă de mînă, începînd să-i scoată mănuşa.

– Nu am nimic, spuse Lottie. Prefer să nu-mi dau jos mănuşa. Lordul Radnor m-a apucat de mînă, dar n-a fost aşa de...

Tăcu şi suspină cînd Nick îi trase mănuşa şi încremeni văzînd vănătăile lăsate de Radnor. Furia care-l cuprinse o făcu pe Lottie să tresară, alarmată.

– Mă învinețesc repede, spuse ea. Nu trebuie să te superi. Urmele o să dispară într-o zi, două...

– Îl omor, rosti Nick dezvelindu-şi dinţii într-o expresie furioasă. Cînd o să termin cu el n-o să mai fie decît o pată pe jos, fir-ar el blestemat să fie!

– Te rog, spuse Lottie mîngîindu-i obrazul. Lordul Radnor avea de gînd să ne strice seara, iar eu refuz să-l las să facă asta. Vreau să-mi legi încheietura cu o batistă şi să mă ajuți să-mi pun mănuşa înapoi. Trebuie să ne grăbim, ca să nu observe nimeni că nu sîntem în sală. Sit Ross va ține un discurs, şi noi...

– Nu mă interesează.

– Pe mine mă intereseată.

Redevenind calmă, Lottie îl mîngîie cu vîrfurile degetelor.

– Vreau să mergem în sala de bal şi să valsăm. Apoi vreau să stau alături de tine cînd sir Ross le spune tuturor cine eşti cu adevărat.

Genele îi coborîră cînd rosti:

– Şi după aceea vreau să mă conduci acasă şi să mă porţi în braţe spre pat.

Aşa cum intenţionase, reuşi să-i distragă atenţia. Privirea sălbatică i se stinse din ochi.

– Şi după aceea?

Înainte ca ea să poată răspunde, la uşă se auzi o bătaie nerăbdătoare.

– Sydney, spuse cineva pe un ton înfundat.

– Da, răspunse Nick ridicîndu-se.

Silueta înaltă a lui sir Ross umplu pragul uşii. Avea chipul inexpresiv.

– Tocmai am aflat de prezenţa lordului Radnor.

Merse spre Lottie şi se aşeză în faţa ei, la fel cum făcuse Nick mai devreme. Văzîndu-i braţul vînăt, arătă spre el, întrebînd:

– Îmi dai voie?

Avea un ton mai blînd decît oricînd.

– Da, murmură Lottie, dîndu-i voie să o ia de mînă.

Sir Ross examină încheietura şi se încruntă. Avea chipul foarte aproape de al ei, iar ochii lui cenuşii erau atît de îngrijoraţi şi de blînzi încît Lottie se întrebă cum de îl crezuse distant. Îşi aminti că e vestit pentru bunătatea pe care le-o arăta femeilor şi copiilor. Fusese preocupat de

asta cît timp lucrase ca magistrat, aşa îi spusese Sophia. Bărbatul zîmbi puțin, încurajator, apoi îi dădu drumul.

– Nu o să se mai întîmple niciodată aşa ceva, îți promit.

– Minunată petrecere, spuse Nick sarcastic. Poate că ne-ai putea spune cine naiba l-a invitat pe Radnor?

– Nick, interveni Lottie. Nu e nimic. Sînt sigură că sir Ross nu a...

– Nu e chiar nimic, spuse acesta pe un ton scăzut. Mă consider vinovat şi te rog să mă ierți, Charlotte. Lordul Radnor nu a fost pe nici una dintre listele cu invitați pe care s-o fi aprobat eu, dar o să aflu cum a reuşit să facă rost de invitație, spuse, încruntîndu-se. Comportamentul lui din seara asta a fost lipsit de rațiune şi de cuviință. E clară că obsesia lui pentru tine nu se va opri aici.

– Ba o să se oprească, spuse Nick aspru. Am mai multe metode care îl vor vindeca. În primul rînd, dacă nu a plecat deja, mă duc după el...

– A plecat, îl întrerupse sir Ross. Doi dintre detectivi sînt aici şi i-am rugat să-l dea afară cît mai discret cu putință. Calmează-te, Sydney. Nu are rost să te porți ca un taur înfuriat.

Nick îngustă pleoapele.

– Spune-mi cît de calm ai fi tu dacă i-ar lăsa cineva aşa nişte vînătăi Sophiei.

Sir Ross dădu din cap şi oftă scurt.

– Ai dreptate.

Sprîncenele întunecate i se încruntară cînd continuă:

– E clar că ai dreptul să te ocupi de Radnor oricum găseşti de cuviinţă, Sydney, şi nu aş încerca niciodată să te opresc. Dar să ştii că intenţionez să îi vorbesc şi să-l lămuresc că Lottie e şi sub protecţia mea, nu doar a ta. Faptul că Radnor a îndrăznit să acosteze pe cineva din familia mea este o insultă fără seamăn.

Lottie era impresionată de grija lui. Nu-şi imaginase că va avea doi bărbaţi atît de puternici care să o apere de lordul Radnor. Nu doar soţul ei, ci şi cumnatul.

– Mulţumesc, sir Ross.

– Nimeni nu te-ar învinovăţi dacă ai vrea să mergi acasă, îi spuse acesta. Cît despre discursul pe care plănuiam să-l ţin, se pot face alte aranjamente...

– Nu plec, spuse ea pe un ton sigur. Şi dacă nu ţii discursul în seara asta, sir Ross, jur că-l ţin eu în locul tău.

El zîmbi imediat.

– Bine, atunci. N-aş vrea să-ţi nesocotesc dorinţa.

Se uită întrebător la Nick.

– Vă întoarceţi curînd în sală?

El se strîmbă.

– Dacă vrea Lottie.

– Da, spuse ea hotărîtă.

O durea încheietura, dar se simţea în stare să dea piept şi cu diavolul dacă era nevoie. Văzu felul în care cei doi se uitară unul la altul, ca şi cum ar fi decis să discute despre Radnor într-un moment mai potrivit.

Sit Ross plecă, lăsîndu-i singuri, iar Lottie se ridică,

hotărîtă. Nick veni imediat alături de ea, apucînd-o de talie ca şi cum s-ar fi temut să nu cadă. Ea zîmbi văzîndu-l atît de protector.

– Acum mă simt bine, îi spuse. Sincer.

Aşteptă să vadă umorul din ochii lui, să-l vadă redevenind el însuşi, dar Nick rămase încordat, privind-o neobişnuit de serios. Arăta ca şi cum ar fi vrut s-o înfăşoare în vată de bumbac şi să fugă cu ea.

– Rămîi lîngă mine tot restul serii, îi spuse el.

Ea aplecă puțin capul şi-i zîmbi.

– Ar putea fi înțelept, mai ales că m-a amețit coniacul.

El o privi cu căldură şi una dintre palme îi alunecă în sus, mîngîindu-i un sîn.

– Ai amețit?

Ea se înmuie la atingerea lui, simțind cum un val de senzualitate se ridică de la suprafața pielii ei sensibile. Aproape că uită de durere, copleşită de senzațiile pe care i le provoca degetul lui mare mîngîindu-i sfîrcul.

– Numai cînd mă atingi tu aşa.

Încheind atingerea cu o apăsare uşoară, Nick îşi retrase mîna într-un loc mai puțin sensibil.

– Abia aştept să se termine seara asta blestemată, spuse el. Vino. Cu cît mergem mai repede acolo, cu atît poate Cannon să țină mai repede discursul.

Întinzînd mîna, Lottie se încordă, ca să nu tresară cînd el îi trase mănuşa strîmtă peste încheietura umflată. Cînd terminară, ea era palidă, iar el transpira ca şi cum ar fi simțit şi el durerea.

– Blestematul de Radnor, spuse Nick pe un ton dur, mergînd să-i mai toarne un coniac. O să-i rup gîtul pentru asta.

– Ştiu ceva care l-ar durea mult mai mult.

Atentă, Lottie îi şterse fruntea cu o batistă, în timp ce el o privea cu sprîncenele ridicate. Degetele ei se strînseră în jurul materialului, transformîndu-l într-o minge. Tăcu multă vreme înainte să vorbească, timp în care un val de speranţă îi umplu pieptul şi ameninţă s-o sufoce. Luînd paharul de coniac din mîna lui, sorbi puţin, pentru curaj.

– Am putea încerca să fim fericiţi împreună, spuse ea. E ceva ce el n-ar putea înţelege. Ceva de care n-ar avea niciodată parte.

Nu se putea uita la el de teamă să nu vadă ironie şi respingere în ochii lui. Dar inima îi bătu mai tare cînd îl simţi sărutînd-o pe păr şi jucîndu-se cu petalele trandafirilor din cocul ei.

– Am putea încerca, spuse el încet.

După două pahare de coniac, Lottie era plăcut ameţită şi îi era recunoscătoare lui Nick, care o conduse cu o mînă sigură înapoi în sala de bal. Puterea şi duritatea braţului său o fascinau. Oricît s-ar fi sprijinit pe el, soţul ei o putea susţine cu uşurinţă. Era un bărbat puternic, dar pînă în seara asta nu bănuise că îi putea oferi şi atîta tandreţe. Probabil că nici el nu ştiuse. De data asta nu se gîndiseră prea mult, ci reacţionaseră pur şi simplu. Ea se sprijinise de el, iar el îi sărise în ajutor.

Intrară în sala de bal şi se apropiară de sir Ross. Urcat pe o scară mică, astfel ca toți cei prezenți să-l poată vedea, cavalerul făcu semn orchestrei să se oprească din cîntat şi ceru atenția invitaților. Avea o voce autoritară şi elegantă pe care orice politician ar fi invidiat-o. În sală se făcu liniște, iar oaspeții de prin colțurile mai ferite veniră spre sala cea mare, în timp ce o mică armată de servitori aduse şampanie.

Sir Ross începu discursul amintind despre lunga lui carieră de magistrat şi despre mulțumirea pe care i-o adusese mereu îndreptarea nedreptăților. Continuă, amintind despre cum tradițiile şi obligațiile nobilimii erau inviolabile, ceea ce, evident, făcu plăcere audienței din care făceau parte viconți, conți, marchizi şi duci.

– Credeam că sir Ross nu e foarte mare susținător al principiului ereditar, îi şopti Lottie lui Nick.

El zîmbi amar.

– Cumnatul meu poate fi un mare actor atunci cînd vrea. Şi ştie că, dacă le aminteşte de tradiție, mă vor accepta mai uşor printre ei.

Sir Ross continuă să descrie un domn care fusese lipsit de drepturile lui mult prea mult timp, un om care era descendentul direct al unei familii distinse şi care în ultimii ani fusese devotat serviciului public.

– De aceea, concluzionă el, sînt recunoscător să am privilegiul de-a fi cel care anunță că lordul Sydney îşi cere astăzi titlul, după multă vreme, şi locul cuvenit în Camera Lorzilor. Mă aştept ca el să continue să-şi servească țara şi pe regină din rolul pe care l-a primit din naştere.

Apoi, ridicînd paharul, spuse:

– În cinstea domnului Nick Gentry, cel care de acum încolo va fi cunoscut drept John, vicontele de Sydney.

Un val de uimire străbătu adunarea. Deşi majoritatea ştiau care va fi anunțul lui sir Ross, era surprinzător să auzi cuvintele rostite cu voce tare.

– În cinstea lui Sydney, se auziră sute de ecouri, urmate de aplauze.

– Şi a lui lady Sydney, mai spuse sir Ross, iscînd încă un răspuns entuziast din partea oaspeților, la care Lottie făcu o reverență grațioasă.

Ridicîndu-se, ea îi atinse brațul lui Nick.

– Poate că ar fi bine să toastezi şi tu în cinstea lui sir Ross, îi sugeră ea.

El îi aruncă o privire grăitoare, dar ridică paharul spre cumnatul său.

– În cinstea lui sir Ross, spuse pe un ton puternic, fără de care n-am fi fost aici astă-seară.

Adunarea răspunse entuziast, iar cumnatul lui rînji brusc, ştiind că vorbele lui Nick nu erau cîtuşi de puțin încărcate de recunoştință.

Ciocniră apoi în cinstea reginei, a țării şi a nobilimii, după care orchestra începu să cînte. Sir Ross o invită pe Lottie la un vals, iar Nick dansă cu Sophia, care îi zîmbi fericită. Privindu-i, el cu pielea atît de întunecată, ea, cu tenul alb, dar amîndoi la fel de atrăgători, Lottie zîmbi. Se întoarse spre sir Ross şi îşi puse cu grijă mîna lovită pe umărul lui. Începu valsul. Aşa cum era de aşteptat,

cumnatul ei dansa foarte bine, sigur pe sine şi uşor de urmat. Cuprinsă de bucurie şi recunoştință, Lottie îi studie figura frumoasă şi severă.

– Ai făcut asta ca să-l salvezi, aşa e? întrebă ea.

– Nu ştiu dacă o să meargă, răspunse el încet.

Cuvintele o speriară. Însemna că el credea că Nick e încă în pericol? Dar nu mai era detectiv pe strada Arcului şi pericolele meseriei nu-l mai puteau atinge. Acum era în siguranță. Doar dacă nu cumva sir Ross voia să spună că pericolul cel mai mare venea chiar din inima soțului ei.

În zilele de după anunțul lui sir Ross, casa de pe strada Betterton primi foarte mulți vizitatori. Doamna Trench vorbi cu toată lumea, de la foştii camarazi ai lui Nick pînă la reprezentanții reginei. La uşă, pe tăvița de argint specială, se strînseră atîtea cărți de vizită şi invitații încît curînd nu mai era loc, iar masa pe care erau aşezate susținea un munte de hîrtie. Ziarele îl numeau „vicontele fără voie", amintindu-şi despre eroismul lui ca detectiv pe strada Arcului. Reporterii îi călcau pe urme lui sir Ross, iar Nick era descris ca un campion altruist, care ar fi preferat să fie în serviciul public şi nu să accepte titlul. Spre amuzamentul lui Lottie, Nick era indignat de imaginea sa publică, fiindcă nimeni nu se mai temea de el. Străinii se apropiau cu uşurință, dornici să-i vorbească, şi nimeni nu mai era intimidat de aerul lui amenințător. Pentru un bărbat atît de reținut, aşa ceva era aproape imposibil de tolerat.

– Nu peste mult timp o să le piară interesul pentru tine, îl consolă ea după ce el fusese nevoit să îşi facă loc printr-un grup de admiratori doar ca să ajungă la uşa din faţă a casei lor.

Supărat, strîmbîndu-se, el îşi dezbrăcă haina şi se aşeză pe un divan, cu picioarele desfăcute, într-o poziţie nepăsătoare.

– Abia aştept, spuse uitîndu-se spre tavan. Locul ăsta e prea uşor accesibil. Avem nevoie de o casă cu alee privată şi cu gard înalt.

– Am primit mai multe invitaţii de la prietenii din provincie.

Lottie se apropie de el şi se aşeză pe covor, cu rochia de muselină în jurul pulpelor. Nick se sprijini în cot, aşa că acum aveau chipurile aproape la acelaşi nivel.

– Am primit chiar şi o invitaţie de la Westcliff, care ne întreabă dacă nu vrem să petrecem două săptămîni la Stony Cross.

Nick se întunecă.

– Sînt sigur că vrea să se asigure că nu eşti maltratată de soţul tău diabolic.

Lottie rîse.

– Recunoaşte! Nu ai fost prea fermecător atunci.

Nick îi apucă degetele cînd ea întinse mîna ca să-i desfacă eşarfa.

– Te doream prea mult ca să mă complic cu politeţuri.

O mîngîie cu degetul mare.

– Mi-ai spus că oricare alta ar fi fost la fel de bună în locul meu.

– Am învățat că, dacă vreau ceva, cea mai simplă cale de-a obține acel lucru e să mă prefac că nu-l vreau.

Lottie clătină din cap, uimită.

– N-are sens.

Nick zîmbi şi îi dădu drumul, jucîndu-se cu dantela de pe marginea decolteului ei.

– Dar a funcționat, spuse.

Pentru că erau atît de aproape şi pentru că ochii lui albaştri o priveau fix, Lottie simți cum roşeşte.

– Ai fost tare neruşinat în seara aia.

El strecură vîrful unui deget în decolteul ei.

– Nu pe cît de neruşinat aş fi vrut să fiu.

Se auzi o bătaie puternică la uşa de la intrare. Nick îşi retrase mîna şi ascultă cum doamna Trench deschide şi îi spune vizitatorului că lordul Sydney şi soția lui nu primesc pe nimeni momentan. Amintindu-şi că n-au pic de intimitate, Nick se strîmbă.

– Asta e ultima picătură. Vreau să plecăm din Londra.

– Pe cine să vizităm? Lordul Westcliff ar fi foarte...

– Nu.

– Bine, continuă Lottie liniştită. Familia Cannon este la Silverhill...

– Doamne, nu. Nu pot să petrec două săptămîni sub acelaşi acoperiş cu sir Ross.

– Am putea merge în Worcestershire, sugeră Lottie. Sophia spune că restaurarea e aproape gata. N-a făcut un secret din faptul că vrea să vezi rezultatul muncii ei.

El scutură imediat din cap.

– Nu vreau să văd locul ăla blestemat.

– Sora ta s-a străduit mult. Doar nu vrei să-i răneşti sentimentele, nu?

– Nu i-a cerut nimeni să facă asta. Sophia şi-a ales asta şi nu am de ce să-i fiu recunoscător.

– Am auzit că e frumos în Worcestershire, rosti Lottie visătoare. Aerul ar fi mult mai plăcut decît aici. Vara la Londra e îngrozitoare. Şi într-o zi mi-ar plăcea să văd locul în care te-ai născut. Dacă nu vrei să mergem, înţeleg, dar...

– Acolo n-avem servitori, îi atrase el atenţia cu un aer triumfător.

– Am putea să luăm cîţiva cu noi. N-ar fi plăcut să fim în provincie, în casa noastră, şi nu în vizită la alţii? Doar vreo două săptămîni.

Nick tăcu, îngustînd pleoapele. Lottie simţi că e împărţit între dorinţa de-ai face ei pe plac şi reticenţa de a se întoarce în locul pe care-l părăsise de atîta vreme. Nu putea fi plăcut să-şi amintească de felul neaşteptat în care rămăsese orfan. Lottie coborî privirea, ca el să nu vadă compasiunea din ochii ei şi să nu o înţeleagă greşit.

– Îi spun Sophiei că vom merge altă dată. Va înţelege...

– Mergem, spuse el scurt.

Lottie îl privi surprinsă. Era tensionat, ascuns în spatele unei armuri invizibile.

– Nu e nevoie, rosti ea. Mergem în altă parte, dacă vrei.

El clătină din cap, făcînd o grimasă ironică.

– Mai întîi îmi spui că vrei să mergi în Worcestershire, apoi spui că nu mai vrei. Perverse sînt femeile!

– Nu e adevărat, protestă ea. Dar nu vreau să mergi într-un loc în care ai fi supărat pe mine tot timpul.

– Nu sînt supărat. Bărbații nu se supără.

– Se enervează? Sînt exasperați? Iritați?

Îi zîmbi tandru, dorindu-şi să-l poată apăra de coşmaruri şi de amintiri şi de demonii din sufletul lui. Nick începu să spună ceva, dar, uitîndu-se la ea, păru a-şi uita cuvintele. Întinse mîna, dar se opri. Lottie îl privi cum se ridică şi iese repede.

Călătoria spre Worcestershire dura o zi întreagă, destul încît aceia care-şi puteau permite asta să plece într-o după-amiază, să înnopteze la un han şi să continue călătoria în zori. Oricum, Nick insistă să meargă întins, oprindu-se doar ca să schimbe caii şi să mănînce.

Deşi Lottie încercă să glumească, descoperi curînd că îi era greu să facă asta. Călătoria cu trăsura era dificilă, drumurile nu foarte bune şi mişcarea constantă a vehiculului îi făcea rău. Nick văzu că nu se simte bine, iar pe chipul lui apăru o expresie dură şi distantă. Tăceau amîndoi.

Servitorii plecaseră spre conac cu o zi înainte, ca să pregătească locul şi să cumpere de-ale gurii. Aşa cum stabiliseră dinainte, familia Cannon avea să-i viziteze în

dimineața următoare. Convenabil, locuința din provincie a lui sir Ross, la Silverhill, era la numai o oră distanță.

Cînd trăsura ajunse în Worcestershire, ultima geană de lumină dispărea de pe cer. Din cît îşi putea da seama Lottie, comitatul era fertil şi prosper. Păşuni verzi şi ferme îngrijite acopereau cîmpiile, iar din loc în loc erau dealuri pe care păşteau oi albe şi grase. Canalele rîurilor erau rute sigure şi uşoare pentru comerț şi schimburi. Orice vizitator ar fi fost plăcut impresionat de peisaj. Nick, pe de altă parte, era din ce în ce mai indispus şi din fiecare por emana o reticență indignată, tot mare pe măsură ce se apropiau de pămînturile familiei Sydney.

În sfîrşit, intrară pe o alee îngustă şi lungă de aproape un kilometru, care ducea la conac. Lumina de la lămpile din curte arunca o strălucire caldă asupra intrării şi făcea ca ferestrele din față să semene cu diamantele negre. Nerăbdătoare, Lottie dădu la o parte draperiile trăsurii, ca să vadă mai bine.

– E minunat, spuse ea emoționată. Aşa cum mi-a povestit Sophia.

Casa mare, în stil Palladian, era frumoasă, chiar dacă nu foarte deosebită. Combinația de cărămidă roşie, coloane albe şi pavaje decupate frumos formau o simetrie curată. Lottie o iubi de la prima privire.

Trăsura se opri în fața intrării. Chipul lui Nick era lipsit de expresie cînd coborî şi o ajută pe soția lui. Urcară treptele, spre uşile duble, iar doamna Trench le ură bun venit într-un hol larg, oval, pavat cu marmură trandafirie.

– Doamnă Trench, spuse Lottie cu căldură, ce mai faceți?

– Foarte bine, my lady. Dumneavoastră?

– Sînt obosită, dar mă bucur că am ajuns în sfîrşit. Ați avut ceva dificultăți aici?

– Nu, doamnă, dar sînt multe de făcut. O singură zi nu e suficientă pentru pregătiri...

– Nu e nimic, spuse Lottie zîmbind. După călătoria asta lungă, eu şi lordul Sydney n-avem nevoie decît de un loc curat în care să dormim.

– Camerele sînt în ordine, my lady. Să vă conduc sus chiar acum, sau vreți să luați cina?

Menajera tăcu, uitîndu-se la Nick. Lottie îi urmări privirea şi constată că soțul ei se uită spre sala principală. Părea a vedea ceva ce nimeni altcineva nu observa, ochii urmărindu-i nişte actori nevăzuți care veneau pe rînd pe scenă ca să-şi recite rolurile. Era roşu la față, febril. Fără să spună nimic, merse prin sala mare de parcă ar fi fost singur, explorînd ezitant, ca un băiețel. Lottie nu ştia cum să-l ajute, aşa că făcu unul dintre cele mai dificile lucruri pe care le făcuse vreodată, adică îi răspunse menajerei pe un ton calm:

– Nu, mulțumim, doamnă Trench. Nu cred că vom lua cina. Poate că ați putea să ne trimiteți nişte vin şi nişte apă. Şi rugați-le pe cameriste să scoată numai cîteva lucruri în seara asta. Pot despacheta restul mîine. Între timp, eu şi cu lordul Sydney o să aruncăm o privire în jur.

– Da, doamnă. O să mă ocup ca lucrurile dumneavoastră personale să fie despachetate imediat.

Menajera plecă şi le dădu instrucţiuni cîtorva dintre menajere, care se grăbiră să le îndeplinească. Deasupra era un candelabru încă stins, iar camera era luminată doar de două lămpi. Lottie îl urmă pe soţul ei şi se apropiară împreună de arcada de la capătul sălii mari, care dădea spre o galerie cu portrete. Aerul mirosea a vopsea proaspătă şi a covoare noi.

Charlotte îi studie lui Nick profilul, în timp ce el se uita uimit la pereţii galeriei, şi ghici că-şi amintea pînzele care fuseseră o dată acolo, în locurile acum goale.

– Se pare că trebuie să cumpărăm cîteva tabouri, spuse ea.

– Au fost vîndute ca să plătim datoriile tatei.

Venind mai aproape, Lottie îşi lipi obrazul de haina lui, acolo unde se întîlneau umărul şi braţul.

– Îmi arăţi casa?

Nick tăcu multă vreme. Cînd o privi, în ochii lui se citea înţelegerea faptului că toate urmele băiatului care locuise aici dispăruseră.

– Nu în seara asta. Trebuie să o văd singur.

– Înţeleg, spuse Lottie luîndu-l de mînă. Sînt, oricum, destul de obosită. Aş prefera să văd casa mîine dimineaţă, pe lumină.

Degetele lui le strînseră imperceptibil pe ale ei, apoi le dădură drumul.

– Te duc sus.

Ea zîmbi.

– Nu e nevoie. O rog pe doamna Trench sau pe unul dintre servitori să vină cu mine.

De undeva din casă se auzea o pendulă bătînd ora douăsprezece şi jumătate cînd Nick intră în sfîrşit în dormitor. Neputînd să adoarmă în ciuda epuizării, Lottie luase un roman dintr-o valiză şi citise deja jumătate. Încăperea era comodă, iar patul avea o tăblie tapițată cu mătase şi draperii din acelaşi material. Pereții erau zugrăviți într-o nuanță frumoasă de verde. Prinsă de povestea pe care o citea, Lottie ridică privirea abia cînd auzi parchetul scîrțîind.

Puse cartea jos şi îl văzu pe Nick în prag. Aşteptă răbdătoare ca el să vorbească, întrebîndu-se cîte amintiri se treziseră după plimbarea lui prin casă, cîte fantome tăcute îi tăiaseră calea.

– Ar trebui să dormi, spuse el pînă la urmă.

– La fel şi tu.

Lottie dădu cuvertura la o parte şi întrebă, după o pauză lungă:

– Vii lîngă mine?

El o privi, zăbovind asupra volanelor de pe pieptul cămăşii de noapte, genul de veşmînt închis pînă sus, decent, care avea darul să-l aprindă mai mult decît orice altfel de croială. Părea atît de singur, dezolat... Ca atunci cînd îl cunoscuse.

– Nu în seara asta, îi spuse el pentru a doua oară în acea zi.

Se priviră în ochi. Lottie ştia că ar fi bine să păstreze aparenţa de calm şi să aibă răbdare cu el. Cerinţele, supărările ei, n-ar fi făcut decît să-l îndepărteze. Dar, spre oroarea ei, se auzi spunînd curajos:

– Rămîi.

Ştiau amîndoi că nu-i cerea cîteva minute sau cîteva ore. Voia o noapte întreagă.

– Ştii că nu pot, rosti el încet.

– Nu o să-mi faci nimic rău. Nu mă tem de coşmarurile tale.

Lottie se ridică în capul oaselor, privindu-l fix. Deodată nu mai putu să ţină în frîu o cascadă de cuvinte nechibzuite, rostite pe un ton emoţionat:

– Vreau să rămîi cu mine. Vreau să fiu aproape de tine. Spune-mi ce să fac sau să spun ca să se întîmple asta. Spune-mi, te rog, fiindcă nu pot să mă stăpînesc. Vreau mai mult decît eşti dispus să-mi dai.

– Nu ştii ce-mi ceri.

– Îţi promit că niciodată...

– N-am nevoie să mă încurajezi sau să-mi promiţi ceva, spuse el aspru. E un fapt. Există o parte din mine pe care n-ai vrea s-o cunoşti.

– Cîndva mi-ai cerut să am încredere în tine. Acum te rog eu acelaşi lucru. Spune-mi ce s-a întîmplat de ai astfel de coşmaruri. Spune-mi ce te bîntuie.

– Nu, Lottie.

Dar, în loc să plece, Nick rămase pe loc, de parcă picioarele nu mai ascultau de el. Deodată, ea înţelese cît

de mult dorea să-i spună ce-l chinuieşte. Dar la fel de puternică era credința că ea l-ar respinge dacă ar şti. Începuse să transpire, iar pielea îi strălucea ca brozul ud. Cîteva şuvițe din părul castaniu i se lipiseră de frunte. Voia din tot sufletul să-l atingă, dar reuşi să rămînă pe loc.

– Nu o să plec de lîngă tine, spuse ea încet. Orice ar fi. S-a întîmplat pe nava închisoare, nu? Are legătură cu adevăratul Nick Gentry. L-ai omorît ca să-i iei locul? Asta te chinuieşte atît?

Văzu cum Nick tresare şi se gîndi că, probabil, se apropiase de adevăr. Apărările lui slăbiră şi soțul ei clătină din cap, încercînd să le depăşească. Nu reuşi, aşa că-i aruncă o privire disperată.

– Nu a fost aşa.

Lottie continuă să se uite la el.

– Atunci cum?

Liniile trupului său se schimbară, deveniră resemnate. Se sprijini cu un umăr de perete, întorcîndu-se într-o parte şi privind în podea.

– Am fost trimis pe navă pentru că am omorît un om. Aveam paisprezece ani. Mă alăturasem unui grup de hoți la drumul mare, şi un bătrîn a murit în timp ce noi îi jefuiam trăsura. Curînd după aceea am fost judecați şi condamnați. Mi-era prea ruşine să spun cuiva cine sînt, aşa că am zis că mă cheamă simplu, John Sydney. Ceilalți patru au fost repede spînzurați, dar, din cauza vîrstei mele, magistratul mi-a uşurat sentința. Zece luni pe *Scarborough*.

– Sir Ross te-a condamnat, murmură Lottie, amintindu-şi cuvintele Sophiei.

Nick zîmbi amar.

– Habar n-aveam noi că într-o zi vom fi cumnaţi, zise, sprijinindu-se mai mult de zid. Cum am plecat spre vas am ştiut că n-o să rezist mai mult de o lună acolo. Ar fi fost mai bine să mă spînzure. Navei i se spunea *Academia lui Duncombe.* El era căpitanul. Jumătate din prizonieri tocmai muriseră de febră. Cei norocoşi. Era un vapor mai mic decît altele şi era ancorat chiar în afara portului. Era potrivit pentru o sută de prizonieri, dar ei înghesuiau acolo încă jumătate pe atît, sub punte. Tavanul era atît de jos încît nu puteam sta în picioare. Deţinuţii dormeau pe podea sau pe o platformă construită în lateral. Fiecare avea voie să doarmă într-un spaţiu de doi metri pe cincizeci de centimetri. Eram mereu în lanţuri, iar zgomotul lor ajunsese de nesuportat. Oricum, cel mai rău era mirosul. Ni se dădea rar voie să ne spălăm, pentru că nu aveam niciodată suficient săpun, şi trebuia să ne clătim cu apă sărată. Nu exista ventilaţie, ci doar un şir de hublouri lăsate deschise spre largul mării. Mirosul era atît de puternic încît pe gardienii care deschideau uşile dimineaţa îi copleşea. Unul dintre ei a leşinat odată. De cînd eram închişi, seara, şi pînă cînd se deschideau uşile, dimineaţă, eram lăsaţi în plata Domnului, fără nici un gardian.

– Şi ce făceaţi atunci? întrebă Lottie.

El desfăcu buzele, rînjind sălbatic şi dîndu-i fiori.

– Prizonierii pariau, se băteau, făceau planuri de evadare şi se violau între ei.

Ea nu înțelese, iar el o privi uimit, repetînd ce tocmai spusese. Lottie clătină din cap, nedumerită.

– Dar un bărbat nu poate fi violat.

– Ba te asigur, spuse Nick sarcastic, că se poate. Iar eu voiam cu tot dinadinsul să evit asta. Din păcate, băieții de vîrsta mea, paisprezece, cincisprezece ani, erau cele mai uşor de prins victime. Eu am fost în siguranță pentru că mă împrietenisem cu un băiat ceva mai mare şi mai experimentat decît mine.

– Nick Gentry?

– Da. Avea grijă de mine cînd dormeam, mă învăța cum să mă apăr şi mă obliga să mănînc ca să nu mor, chiar dacă mîncarea era atît de rea încît abia dacă o puteam înghiți. Discuțiile cu el mi-au ținut mintea ocupată în zilele în care credeam că o să înnebunesc din lipsă de activitate. N-aş fi supraviețuit fără el şi ştiam asta. Mi-era foarte frică de ziua în care avea să plece. La şase luni după ce am fost închis, Gentry mi-a spus că va fi eliberat după încă o săptămînă.

Expresia de pe chipul lui îi făcu lui Lottie stomacul să se strîngă.

– Mai avea doar o săptămînă, după ce supraviețuise doi ani în acea gaură de iad. Ar fi trebuit să mă bucur pentru el, dar nu mă bucuram. Nu mă puteam gîndi decît la siguranța mea, care n-avea să dureze nici cinci minute după plecarea lui.

Se opri, amintindu-şi.

– Ce s-a întîmplat mai departe? întrebă Lottie încet. Spune-mi.

Chipul lui deveni inexpresiv. Sufletul îi păstrase atîta vreme secretele încît acum refuza să le elibereze. Un zîmbet ciudat, rece, îi apăru pe faţă cînd spuse, plin de dispreţ pentru sine însuşi:

– Nu pot.

Lottie se încordă ca să nu sară din pat şi să nu se repeadă spre el. Căldura tuturor lacrimilor necurse i se strînse sub pleoape cînd îi privi silueta întunecată.

– Cum a murit Gentry? întrebă ea.

El înghiţi în sec şi clătină dn cap. În faţa chinului său tăcut, ea încercă să încline cumva balanţa.

– Nu te teme, şopti. O să rămîn cu tine orice ar fi.

El se uită în altă parte şi strînse pleoapele, ca şi cum ar fi ieşit brusc la lumină după o lungă perioadă petrecută pe întuneric.

– Într-o noapte, unul dintre prizonieri m-a atacat. Numele lui era Syles. M-a tras jos de pe platformă, în timp ce dormeam, şi m-a lipit de podea. M-am luptat din toate puterile, dar era de două ori cît mine şi nimeni n-avea de gînd să se amestece, fiindcă se temeau prea tare de el. L-am strigat pe Gentry, să-l ia pe nemernic de pe mine înainte să apuce să...

Oprindu-se, el scoase un sunet ciudat, un fel de rîs, dar total lipsit de umor.

– Şi te-a ajutat? întrebă Lottie.

– Da, idiotul, spuse el icnind. Ştia că nu are rost să facă asta pentru mine. Dacă n-aş fi fost molestat atunci, cu siguranță s-ar fi întîmplat după ce pleca el. Nu trebuia să-i cer ajutorul şi el nu trebuia să mă ajute. Dar l-a dat la o parte pe Syles şi...

Tăcu din nou, mult timp.

– A murit în încăierare? se forță Lottie să-l întrebe.

– A murit mai tîrziu, în acea noapte. Şi-l făcuse duşman pe Syles, iar răzbunarea nu s-a lăsat mult aşteptată. Înainte să se crape de ziuă, nenorocitul l-a strangulat în somn. Cînd mi-am dat seama ce se întîmplase, era prea tîrziu. M-am dus la Nick, am încercat să-l fac să se trezească, să respire. Nu se mişca. Trupul i s-a răcit în brațele mele.

Îi tremura bărbia. Îşi drese glasul. Lottie nu-l putea lăsa să se oprească înainte să afle toată povestea.

– Cum ai schimbat locul cu el?

– În fiecare dimineață, asistentul medical venea jos, împreună cu unul dintre gardieni, ca să adune cadavrele celor care muriseră în timpul nopții, bolnavi, flămînzi sau din cauza a ceva ce ei numeau „deprimarea sufletului". Cei care nu muriseră, dar erau pe moarte, ajungeau sus, pe punte. M-am prefăcut bolnav, lucru simplu de altfel, date fiind condițiile. Ne-au dus pe amîndoi sus şi au întrebat cum mă cheamă şi cine e cel care a murit. Gardienii nu îi cunoşteau pe prizonieri. Pentru ei, toți eram la fel. Şi eu îmi schimbasem hainele cu ale... ale cadavrului lui, aşa că nu aveau de ce să nu creadă cînd le-am spus că

sînt Nick Gentry şi că băiatul mort era John Sydney. În următoarele cîteva zile am rămas pe punte, prefăcîndu-mă bolnav, ca să nu fiu trimis înapoi. Ceilalți bărbați care fuseseră aduşi sus erau prea bolnavi sau prea slăbiți ca să le pese cum îmi spuneam eu.

– Şi curînd ai fost eliberat, spuse Lottie încet. În locul lui Gentry.

– El a fost îngropat într-o groapă comună din apropiere de port, iar eu am scăpat. Iar acum, numele lui îmi e mai aproape decît al meu.

Lottie era copleşită. Nu se mira că soțul ei preferase să păstreze numele lui Nick Gentry. Într-un fel, probabil că simțise că-i păstrează acestuia amintirea vie. Numele era ca un talisman, un nou început. Nici nu putea începe să înțeleagă cît de ruşinat se simțise de adevărata lui identitate, crezînd că e responsabil de moartea prietenului său. Nu era, bineînțeles, vina lui. Dar chiar dacă l-ar fi putut face să recunoască asta, nu avea cum să-l vindece de vinovăție.

Se dădu jos din pat, călcînd cu tălpile goale pe covorul aspru. Se apropie de el şi se simți, brusc, nelalocul ei. Dacă îl trata cu blîndețe, Nick ar fi putut crede că îi e milă de el. Dacă tăcea, ar fi luat-o ca pe un semn de dispreț sau dezgust.

– Nick, spuse încet.

El nu se uită la ea. Merse în fața lui, ascultîndu-i respirația sacadată.

– Nu ai făcut nimic rău strigînd după ajutor. El voia să te ajute, aşa cum ar fi făcut orice prieten bun. Nici unul dintre voi nu a greşit.

Soțul ei se şterse la ochi cu dosul mînecii, respirînd întretăiat.

– I-am furat viața.

– Nu, rosti ea repede. N-ar fi vrut nici el să rămîi acolo. Cui i-ar fi folosit?

O picătură fierbinte şi sărată îi atinse buzele. Cît de bine înțelegea ea sentimentul de vinovăție şi ura de sine pe care o genera, mai ales dacă nu avea cine să te ierte. Iar cel a cărui iertare o căuta Nick murise.

– Nu poate să vină să-ți vorbească, spuse ea. Dar o să vorbesc eu în locul lui. Dacă ar putea, ți-ar spune că eşti iertat. Acum totul e bine. Sînt liniştit, şi aşa ar trebui să fii şi tu. E momentul să te ierți.

– De unde ştii că asta ar spune?

– Astea ar fi cuvintele oricui ține la tine. Iar el te-a iubit, fiindcă altfel nu şi-ar fi riscat viața ca să te apere.

Păşind înainte, Lottie îl cuprinse cu brațele pe după gît.

– Şi eu țin la tine, spuse, folosindu-se de toată greutatea ca să-l facă se se aplece spre ea. Te iubesc, şopti. Te rog, nu te feri de mine.

Şi îl sărută. Dură mult pînă cînd el îi răspunse. Scoase un sunet neclar, apoi mîinile tremurînde îi apucară chipul, ținînd-o pe loc, în timp ce buzele lui le sărutară pe ale ei. Avea obrajii uzi de lacrimi şi de sudoare, iar sărutul era aproape dureros în fervoarea lui.

– Te ajută să auzi asta? întrebă Lottie cînd o eliberă.

– Da, spuse el răguşit.

– Atunci o s-o spun oricînd ai nevoie, pînă cînd o să începi să mă crezi.

Îl apucă pe după gît şi-l trase spre ea, sărutîndu-l, iar Nick o sperie cu sălbăticia de care dădu dovadă. O ridică în braţe cu o uşurinţă înfricoşătoare şi o duse spre pat, unde o culcă pe saltea. Îşi smulse hainele, neobosindu-se să desfacă nasturii. Se urcă deasupra ei şi îi sfîşie cămaşa de noapte. Lottie înţelese vag că nevoia lui de-a fi cu ea era atît de mare încît îşi pierduse tot autocontrolul. Îi desfăcu picioarele cu genunchiul şi se poziţionă la intrarea în corpul ei, care era nepregătit, în ciuda dorinţei ei de a-l primi.

Alunecînd în jos, Nick o sărută, cu mîinile lui mari strîngîndu-i şoldurile şi apăsîndu-le pe saltea, în timp ce ea se arcui, surprinsă. O pătrunse cu limba, umezind şi înmuind carnea sensibilă. Găsi punctul delicat de deasupra intrării şi-şi trecu limba peste el, din nou şi din nou, pînă cînd simţi parfumul dorinţei ei. Se ridică din nou şi o pătrunse grăbit.

Odată ajuns unde-şi dorea, ferocitatea lui Nick dispăru. Rămase pe loc, cu braţele puternice de-o parte şi de alta a capului ei, respirînd greu. Lottie era prinsă dedesubt, cu carnea tremurînd în jurul sexului lui.

O sărută din nou, cu blîndeţe, tachinînd, atingînd-o cu vîrful limbii. Ea preţuise în secret amintirea săruturilor lui, atingerea delicată a buzelor unui străin... Dar acum

era diferit, întunecat, amețitor şi puternic. Se arcui, suspinînd uşurată cînd el îi atinse sfîrcurile. Nick se folosi de tot talentul lui ca s-o aprindă, s-o facă să-l dorească mai mult. Lottie încercă să-l tragă mai aproape. El îi rezistă, menținînd ritmul languros şi îndemnînd-o să tacă, sărutînd-o ca să-i alunge protestele. Apoi, deodată, o pătrunse cu putere. Uimită, Lottie se uită la el.

– Ce faci? întrebă pierdută.

El o sărută încet. După un timp, ea îşi dădu seama că mişcările lui urmăreau un ritm anume. Opt erau lente, două, adînci. Şapte lente, trei adînci... Şi tot aşa pînă ajunse la zece mişcări puternice. Lottie suspină şi ridică şoldurile spre el, cuprinsă de plăcerea volatilă a climaxului. Cînd senzațiile începură să se stingă, Nick schimbă puțin poziția, ridicîndu-se mai mult deasupra ei şi desfăcîndu-i mai larg pulpele, astfel ca locul pe care-l atingea înăuntrul ei să fie diferit. O pătrunse adînc, lipindu-şi corpul de ea, şi făcu mişcări circulare, lente.

– Nu mai pot, spuse Lottie cu răsuflarea tăiată, înțelegînd ce vrea el şi ştiind că e imposibil.

– Lasă-mă să încerc, şopti Nick, neobosit şi talentat, continuînd mişcările circulare, folosindu-şi corpul ca să-i facă plăcere.

Lottie constată cu uimire că dorința o cuprindea repede, iar simțurile ei se bucurară de stimularea răbdătoare care îi făcea carnea să se înfioare în timp ce el se mişca din nou şi din nou în ea.

– Vai...

Sunetele dispărură cînd ea ajunse pe o nouă culme, mîinile şi picioarele îi zvîcniră şi obrazul i se lipi de umărul lui. Apoi el reluă ritmul. Nouă mişcări lente, una adîncă...

Lottie nu mai ştia de cîte ori o adusese la extaz sau de cît timp făceau dragoste. Îi şopti la ureche, o alintă, o lăudă, îi spuse cît de mult o doreşte, cît de mult îi place să fie cu ea şi cît îşi doreşte să o satisfacă. Îi făcu mai multă plăcere decît credea că poate suporta, pînă cînd îl rugă să se oprească, fiindcă era epuizată.

Nick îi făcu pe plac, deşi nu prea ar fi vrut, şi se mişcă din nou în ea, o ultimă dată, eliberînd toată tensiunea pe care o acumulase, gemînd şi tremurînd. O sărută din nou şi se retrase din trupul ei satisfăcut. Lottie abia avea puterea să ridice capul, dar îl prinse de mînă şi întrebă:

– Rămîi cu mine?

– Da, îl auzi spunînd. Da.

Uşurată şi obosită, ea căzu repede într-un somn fără vise.

Capitolul XIII

Prin fereastra lăsată deschisă cu o seară înainte intra acum soarele dimineții. Lottie căscă şi se întinse, tresărind de durere cînd încordă muşchii picioarelor şi cînd simți senzația de disconfort din...

Amintindu-şi deodată de noaptea trecută, se răsuci. Un fior de plăcere o străbătu cînd îl văzu pe Nick dormind pe burtă alături de ea, cu spatele lat şi puternic strălucind în lumină. Avea capul pe jumătate ascuns într-o pernă şi buzele desfăcute. Umbra bărbii crescute peste noapte îi acoperea obrazul, făcîndu-l să pară un bandit chipeş. Lottie nu mai simțise vreodată un astfel de interes pasional pentru cineva sau pentru ceva. Era o dorință aprinsă de-a-i cunoaşte toate detaliile minții, trupului şi sufletului. Era bucuria de-a fi cu el.

Ridicîndu-se într-un cot, îşi dădu seama că pînă atunci nu avusese ocazia să-l studieze după pofta inimii. Liniile corpului său erau prelungi şi puternice, cu spatele lat deasupra unei talii subțiri şi unor şolduri înguste. Avea pielea fină şi era bine făcut. Îi admiră fundul, acoperit de aşternut. Dar voia să vadă mai mult. Privindu-i cu grijă chipul adormit, întinse mîna spre marginea cearceafului şi începu să-l tragă în jos, din ce în ce mai jos.

Cu o mişcare atît de rapidă încît o făcu să tresară, Nick îi prinse încheietura. Deschise ochii şi o privi adormit, apoi zîmbi. Cînd îi vorbi, avea vocea înăsprită de somn.

– Nu-i cinstit să te holbezi la un bărbat adormit.

– Nu mă holbam, spuse Lottie pe un ton jucăuş. Femeile nu se holbează, adăugă, măsurîndu-l din priviri. Dar îmi place cum arăţi dimineaţa.

Nick îi dădu drumul şi clătină din cap, pufnind şi aranjîndu-şi părul în dezordine. Se răsuci pe o parte, lăsînd să i se vadă pieptul. Lottie nu rezistă şi se apropie mai mult, lipindu-şi sînii de trupul lui.

– Ai dormit vreodată cu acea prietenă a ta? întrebă ea strecurîndu-şi picioarele între ale lui.

– Te referi la Gemma? Doamne fereşte! Nu.

– Atunci eu sînt prima femeie lîngă care ai dormit.

El o atinse uşor, desenîndu-i curbura umărului cu vîrful degetelor.

– Da.

Ea nu se opuse atunci cînd Nick o culcă pe spate şi îi sărută sînii. Erau încă sensibili din seara dinainte şi tresări cînd îi simţi limba fierbinte făcînd cercuri blînde în jurul sfîrcului trandafiriu. Destinsă în lumina soarelui, între cearceafurile albe, Lottie îl cuprinse în braţe.

– Nick, nu putem, spuse brusc, uitîndu-se la ceas. Doamne, Dumnezeule, am întîrziat!

– La ce? întrebă el înfundat, fără să se lase dat la o parte.

– Sophia şi Ross au promis că vin la ora zece. Abia dacă avem timp să ne spălăm şi să ne îmbrăcăm. Dă-te la o parte! Trebuie să mă grăbesc!

Încruntat, Nick îi dădu voie să se strecoare de sub el.

– Eu mai stau.

– Nu se poate. Trebuie să facem turul casei cu Sophia şi cu Ross, iar tu o să fii amabil şi o s-o lauzi pe sora ta pentru treaba minunată pe care a făcut-o, apoi o să le mulțumeşti amîndurora pentru generozitate. După care o să luăm cina mai devreme şi ei o să se întoarcă la Silverhall.

Nick se întinse pe o parte şi o privi.

– Asta o să țină cel puțin zece ore. N-o să pot sta departe de tine atîta vreme.

– Trebuie să găseşti o cale...

Lottie se opri brusc, trăgînd aer în piept.

– Ce e? întrebă el îngrijorat.

Lottie roşi din cap pînă în picioare.

– Mă doare... În locuri în care de obicei nu mă doare.

Nick înțelese imediat. Zîmbi larg, apoi aplecă privirea, încercînd să pară cuprins de remuşcări.

– Îmi pare rău. Ăsta e efectul secundar al dragostei tantrice.

– Aşa se numeşte ce-am făcut noi? spuse ea mergînd spre un fotoliu, aproape de şemineu, unde îşi lăsase halatul în care se înfăşură grăbită.

– E o formă de artă din India antică, explică el. Metode ritual, folosite pentru a face dragoste mai mult.

Obrajii ei continuară să ardă la amintirea lucrurilor pe care i le făcuse în noaptea dinainte.

– A fost cu siguranță mult.

– Nu chiar. Experții fac sex şi nouă sau zece ore la rînd.

Ea îl privi şocată.

– Ai putea să faci asta dacă ai vrea?

Ridicîndu-se, Nick se apropie de ea, nederanjat că e gol. O luă în brațe şi o alintă, sărutîndu-i părul blond şi moale şi jucîndu-se cu coada împletită care-i atîrna pe spate.

– Nu m-ar deranja să încerc asta cu tine, spuse zîmbind cu buzele lipite de tîmpla ei.

– Nu, mulțumesc. Şi aşa abia dacă mai pot să merg.

Ea îl mîngîie pe piept, atingîndu-i sfîrcul.

– Mă tem că nu te pot încuraja să-ți testezi cunoştințele tantrice.

– Nu-i nimic, răspunse el amabil. Putem face alte lucruri, adăugă pe un ton scăzut, seducător. Nici măcar n-am început să-ți arăt ce ştiu.

– De asta mă temeam, spuse ea rîzînd.

Nick o apucă de bărbie şi îi ridică privirea spre el. Lottie se miră de expresia din ochii lui, de căldura care se simțea în adîncurile albastre. O sărută, aplecîndu-se încet, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca să se ferească. Parcă se temea ca nu cumva dorința de a-l săruta să se fi evaporat peste noapte. Stînd nemişcată, închise ochii şi îi simți buzele catifelate apăsîndu-le pe ale ei.

Nick abia dacă se recunoscu pe sine în zilele următoare. După mărturisirea pe care i-o făcuse lui Lottie şi reacția ei atît de neaşteptată, totul se schimbase. Ar fi trebuit să-l respingă pentru ce făcuse, dar ea îl îmbrățişase, îl acceptase fără să ezite. Nu înțelegea nici el de ce. Aşteptase atent ca ea să dea semne că regretă şi că-şi revine în simțiri. Dar ea tot nu-l respinsese. Lottie se deschidea în fața lui, sexual şi emoțional. Încrederea ei îl speria, la fel ca şi reacția lui la această încredere. Doamne, cît de compromisă îi era independența... Dar nu avea ce face ca să împiedice asta.

În fața inevitabilului, nu avea de ales, aşa că alese să cedeze. În fiecare zi lăsa căldura şi bucuria să-l cuprindă tot mai mult. Era fericit. Nu mai era atît de încărcat şi de tensionat, nu mai era înfometat după lucruri pe care nu le putea avea. Pentru prima dată în viață era împăcat. Chiar şi coşmarurile îi dădeau pace. Dormea mai adînc şi mai bine decît oricînd şi, dacă visele începeau să-l supere, se trezea cu corpul mic al lui Lottie alături de el, cu părul ei mătăsos peste braț. Nu fusese niciodată atît de indulgent cu sine. Acum lenevea în pat, făcea dragoste cu soția lui şi se plimba cu ea, ba chiar mersese la picnic şi îi plăcuse, deşi avea impresia că ar fi trebuit să fie în Londra, cu Morgan şi cu detectivii, ca să facă lucruri utile.

Începea să simtă nevoia să fie pe stradă. Îl chemau vînătoarea, urmărirea. Nu ştia cum să fie viconte şi avea impresia că locul lui nu e acolo, în casa copilăriei. Nu se petrecuse nici o schimbare magică de cînd sosise citația

şi, cu sau fără sînge albastru, el era un produs al vieţii pe stradă.

– M-am tot gîndit la ce ţi-ar trebui, îi spuse Lottie într-o dimineaţă, în timp ce se plimbau pe o alee mărginită de trandafiri, pe marginea unui iaz cu nuferi.

Pe cealaltă parte a apei, o pajişte întinsă ducea la un lanţ de lacuri artificiale mărginite de o pădure de cedri şi ulmi. Nick o condusese pe o scurtătură pe care o cunoştea de mic, care ocolea pajiştea, trecea peste un zid şi pe o potecă, ducînd drept în pădure.

Zîmbind, el ridică braţele ca să o ajute să coboare de pe zid. Deşi ar fi putut sări singură, ea îi acceptă ajutorul, sprijinindu-se de umerii lui. Soţul ei o prinse de talie.

– Şi ce mi-ar trebui? întrebă, lăsînd-o să alunece pînă cînd ajunse cu tălpile pe pămînt.

– O cauză.

– O ce?

– O cauză care să merite efortul. Ceva care să n-aibă legătură cu gestionarea averii.

Nick se uită la trupul ei mic, îmbrăcat într-o rochie de culoarea piersicii, cu tiv maroniu.

– Am deja o cauză, spuse sărutînd-o.

O simţi zîmbind înainte să îl sărute şi să deschidă gura ca să-l primească înăuntru.

– Mă refer la ceva care să te ţină ocupat în timpul liber, spuse ea cu răsuflarea tăiată atunci cînd el se opri.

Nick îi mîngîie talia fără corset.

– Şi eu.

Lottie rîse şi păşi înapoi, călcînd cu ghetele fără toc pe covorul de frunze de la marginea pădurii. Raze subțiri de lumină intrau printre coroanele copacilor, strălucind în acul de păr pe care şi-l prinsese în coc.

– Sir Ross e interesat de reformarea sistemului de justiție, spuse ea, şi de drepturile femeilor şi ale copiilor. Dacă ar fi să alegi şi tu ceva ce să servească publicului, ai putea să-ți foloseşti mai bine poziția în Camera Lorzilor...

– Stai, spuse el trist, urmînd-o prin labirintul de trunchiuri. Dacă ai de gînd să mă compari cu sfîntul meu cumnat...

– Era doar un exemplu, nu vă comparam.

Se opri lîngă un ulm imens şi pipăi scoarța crăpată.

– Ideea e că în ultimii cinci ai ai lucrat pentru oameni, i-ai ajutat. Şi să te opreşti atît de brusc...

– N-am ajutat oamenii, o întrerupse Nick, supărat. M-am amestecat cu infractorii şi cu prostituatele, în căutarea fugarilor de la Tyburn şi de la East Wapping.

Lottie îl privi blînd, cu ochii căprui plini de tandrețe.

– Şi, făcînd asta, ai trasnsformat Londra într-un loc mai sigur şi i-ai adus în fața justiției pe cei care-o meritau. Pentru Dumnezeu, de ce te simți jignit de implicația că ai făcut ceva bun?

– Nu vreau să se creadă că sînt altfel decît sînt, răspunse el tăios.

– Eu te văd exact aşa cum eşti, îl informă ea, şi sînt ultima care ar spune că eşti un sfînt.

– Foarte bine.

– Pe de altă parte, munca ta a fost în beneficiul altora, indiferent dacă recunoşti asta sau nu. De aceea o să fie nevoie acum să-ți găseşti o ocupație cu sens.

Lottie merse mai departe, păşind peste o creangă căzută.

– Vrei să mă transform într-un reformist? întrebă el dezgustat, urmîndu-i paşii.

Ignorîndu-i dispoziția proastă, Lottie continuă să meargă printre copaci pînă cînd ajunseră la un lac micuț, ale cărui ape străluceau.

– Trebuie să existe ceva ce să te intereseze. Ceva pentru care să-ți doreşti să lupți. Ce zici de îmbunătățirea condițiilor de pe Tamisa? Sau despre azilele în care sînt amestecați bătrîni, copii şi nebuni de care n-are nimeni grijă?

– Curînd o să vrei să țin discursuri în Parlament şi să dau baluri de caritate, spuse el strîmbîndu-se la idee.

Lottie continuă să-i vorbească despre problemele sociale.

– Nu sînt suficiente şcoli, unele sporturi sînt pline de cruzime, orfanii nu sînt bine îngrijiți, prizonierii eliberați...

– Am înțeles, o întrerupse Nick venind lîngă ea.

– Dar o reformă pentru închisori? Ăsta e un subiect despre care ai putea vorbi cu ceva convingere.

Nick îngheță, nevenindu-i să creadă că Lottie îndrăznise să-i spună aşa ceva. Acea parte a trecutului său era păstrată într-un cotlon întunecat al minții lui. Faptul

că ea o menționase pe un ton atît de obişnuit era un atac. O trădare. Dar privind-o şi străduindu-se să-i răspundă, văzu blîndețea din expresia ei. Ochii căprui îl ademeneau să se simtă în largul lui alături de ea şi să împartă povara.

Se uită în altă parte, iar furia defensivă se transformă în alarmă. Sfinte Sisoe, voia să cedeze. Voia să-i dea ei şi ultima bucată din sufletul lui, aceea pe care lumea încă n-o pătase, n-o distrusese, n-o făcuse mici fărîme. Dar cum să fie atît de vulnerabil?

– O să mă gîndesc la asta, se auzi spunînd răguşit.

Lottie zîmbi, întinzînd mîna ca să-l mîngîie pe piept.

– Mă tem că, dacă nu găseşti ceva care să consideri că merită, o să înnebuneşti din cauza lipsei de activitate. Nu eşti genul de bărbat care să poată petrece tot timpul amuzîndu-se. Şi acum, că nu mai lucrezi pe strada Arcului...

Făcu o pauză, tulburată de ceva ce văzuse în privirea lui.

– Ți-e dor de munca ta, nu?

– Nu, spuse el repede.

– Adevărul, insistă ea încruntată.

El o luă de mînă şi o trase după el, pe marginea lacului.

– Îmi lipseşte, recunoscu. Am fost detectiv prea multă vreme. Îmi place provocarea şi îmi place să simt că sînt mai deştept decît nemernicii de pe stradă. Ştiu cum gîndesc ei. De fiecare dată cînd urmăresc un criminal scăpat din închisoare sau vreun violator nenorocit şi îl

aduc înapoi pe strada Arcului simt o satisfacție care nu seamănă cu nimic altceva. Eu...

Se opri, căutînd cuvintele potrivite.

– Atunci știu că am cîștigat jocul.

– Jocul? repetă Lottie cu grijă. Asta crezi că e?

– Așa se gîndesc toți detectivii. Trebuie, dacă vrei să fii mai deștept decît inamicul. Trebuie să rămîi detașat, ca să nu-ți fie distrasă atenția.

– Cred că e greu să fii mereu detașat.

– Pentru mine nu e, o asigură el. Mi-a fost întotdeuna ușor să-mi ignor sentimentele.

– Înțeleg.

Dar deși păruse că înțelege, tonul ei avea o notă de scepticism. De parcă s-ar fi îndoit că el mai putea să fie lipsit de emoție și acum. Tulburat și iritat, Nick tăcu. Se plimbară mai departe pe marginea lacului, iar el își spuse că abia aștepta să plece din Worcestershire și să se întoarcă la Londra.

Capitolul XIV

– Azi te duci pe strada Arcului, nu-i aşa? întrebă Lottie ţinînd între palme o cană de ceai şi privindu-l pe Nick cum mînca omletă, fructe, cereale şi pîine cu stafide.

El o privi, zîmbind reţinut.

– De ce întrebi?

De cînd se întorseseră din Worcestershire, cu trei zile înainte, se întîlnise cu bancheri, angajase un administrator pentru averea sa, îşi vizitase croitorul şi petrecuse o după-amiază cu prietenii, la cafeneaua lui Tom. Din cîte ştia ea, ziua aceea avea să decurgă la fel. Cumva, însă, inuiţia îi spunea că va fi diferit.

– Ai o privire anume cînd te duci să te vezi cu sir Grant sau cu oricine altcineva de la poliţie.

Nick nu se putu abţine şi zîmbi larg văzîndu-şi soţia atît de suspicioasă. Avea instinctul şi perseverenţa unui terrier, ceea ce din punctul lui de vedere era un compliment, deşi probabil că ea nu ar fi fost de acord.

– De fapt, nu mă duc pe strada Arcului, spuse el pe un ton degajat.

Era adevărat, deşi într-un sens foarte restrîns.

– Mă duc doar să-mi vizitez un prieten. Pe Eddie Sayer. Ți-am mai spus despre el, îți amințeşti?

– Da. E unul dintre detectivi, spuse Lottie privindu-l printre pleoapele îngustate şi pe deasupra ceştii de ceai. Ce puneți voi doi la cale? Nu ai de gînd să faci ceva periculos, nu?

Tonul ei era puțin îngrijorat, şi îl privi cu o grijă posesivă care-i făcu lui Nick inima să bată mai tare. Se chinui să înțeleagă ce însemnau toate aceste lucruri. Aproape că părea a fi speriată pentru el, ca şi cum era important pentru ea să fie în siguranță. Nu-l mai privise niciodată aşa, iar el nu ştia cum să reacționeze. Cu grijă, întinse mîinile şi o ridică, aşezînd-o la el în brațe.

– Nimic periculos, îi spuse cu buzele lipite de obrazul ei.

Amețit de gustul pielii lui Lottie, o sărută pînă la ureche şi o atinse cu limba.

– N-aş risca să vin acasă altfel decît întreg.

Ea se mişcă puțin, iar asta-l aprinse mai tare.

– Unde te întîlneşti cu domnul Sayer? insistă ea.

Ignorîndu-i întrebarea, Nick o mîngîie peste pieptarul din material alb şi moale, pictat cu floricele şi frunze. Decolteul circular îi descoperea linia gîtului şi îl tenta peste puteri. Se aplecă şi o sărută, strecurîndu-i o mînă sub poalele rochiei.

– Nu-mi poți distrage atenția aşa, spuse ea, dar el o auzi suspinînd cînd îi atinse coapsa.

Imediat, descoperi repede ceva ce-i trezi interesul şi-i făcu sexul să se întărească sub posteriorul ei.

– Nu porți lenjerie, murmură, mîngîindu-i picioarele goale.

– Astăzi e prea cald, spuse ea cu răsuflarea tăiată, încercînd să scape şi împingîndu-i mîna de sub rochie. Nu i-am scos pentru tine, şi... Nick, termină. O să dea menajera peste noi.

– Atunci trebuie să mă grăbesc.

– Tu nu te grăbeşti niciodată. Nick... Ah...

Se lipi de el cînd o atinse între coapse, în locul deja umed, învățat să răspundă imediat la atingerea lui.

– O să-ți fac asta săptămîna viitoare, la balul de la Markenfield, spuse încet, mîngîind-o cu degetul mare. O să te duc într-un colțişor mai ferit şi o să-ți ridic poalele rochiei, ca să te mîngîi şi să te sărut pînă-ți dai drumul.

– Nu, protestă ea slab, închizînd ochii cînd el strecură un deget în ea.

– Ba da.

Nick îşi retrase degetul ud şi o mîngîie pînă cînd ea începu să tremure în brațele lui.

– O să te sărut ca să taci, îi şopti. Şi o să te sărut cînd o să-ți dai drumul, cu degetele mele înăuntrul tău. Ca acum...

O pătrunse cu două degete şi o sărută, iar ea gemu şi tremură violent. După ce se scursese şi ultimul strop de plăcere din trupul ei, Nick îi zîmbi mîndru de sine.

– A fost suficient de repede pentru tine?

Scurta aventură de la masa de dimineață îl binedispuse pe Nick şi-i umplu mintea cu idei pentru momentul cînd aveau să se revadă. Vesel, închirie un căluț care să-l ducă la întîlnirea cu Eddie. Nu era înțelept să mergi cu trăsura sau cu un cal bun la taverna *Ulciorului însîngerat*, un loc de întîlnire al infractorilor şi sanctuar al nelegiuiților.

Nick mergea des acolo, fiindcă taverna se afla în cartierul în care el avusese un bordel. Fleet Ditch, principalul canal din Londra, trecea printr-o zonă cu foarte mare activitate criminală. Probabil că acolo era inima infracționalității din capitală, între închisorile Newgate, Fleet şi Bridewell.

Ani întregi Nick nu avusese alt cămin. În momentul de vîrf al carierei lui de infractor, îşi conducea afacerea dintr-un birou elegant, închiriat undeva în oraş, unde se întîlnea cu bancherii şi clienții din pătura de sus, care, bineînțeles, nu voiau să vină în Fleet Ditch. Dar majoritatea timpului şi-o petrecuse într-un bordel nu departe de acolo, devenind treptat parte din decor. Acolo făcuse planuri, întinsese capcane şi strînsese o rețea de informatori şi traficanți. Crezuse întotdeauna că acolo o să moară, tînăr şi bogat, de acord cu vorbele unui criminal pe care-l spînzurase la Tyburn, şi care îi spusenea că o viață bine trăită e scurtă, dar fericită.

Însă înainte să apuce el să-şi înfrunte moartea binemeritată, apăruse sir Ross cu tîrgul lui. Orcît nu i-ar fi plăcut să recunoască, anii pe care îi petrecuse ca

detectiv fuseseră cei mai frumoşi din viața sa. Deşi ura manipulările cumnatului său, nu putea nega că acesta îi îmbunătățise viața.

Se uită curios la străzile întunecate şi aglomerate, unde mulțime de oameni se înghesuiau printre clădirile dărăpănate ce păreau construite una peste alta. Era şocant să te întorci aici cînd acasă aveai o soție frumoasă şi cochetă, într-o locuință senină de pe strada Betterton. Ciudat, dar acum nu mai dorea cu atîta ardoare să vîneze. Nick se aştepta să simtă plăcerea sălbatică a căutării prin cele mai periculoase locuri din oraş, dar în loc de asta...

Aproape că-i părea rău că acceptase să-l ajute pe Sayer. Dar de ce? Nu era un laş şi nici un aristocrat delicat. Doar că avea sentimentul neaşteptat că locul lui nu mai era acolo. Acum avea ceva de pierdut şi nu voia să rişte.

Clătinînd uimit din cap, Nick intră în taverna *Ulciorul însîngerat*. Sayer îl aştepta la o masă dintr-un colț întunecos. Localul era la fel de mizerabil ca întotdeauna şi mirosea a gunoi, a gin şi a corpuri murdare.

Sayer îi zîmbi prietenește. Tînăr, vesel şi înalt, omul era acum, fără îndoială, cel mai bun detectiv al lui sir Grant, după plecarea lui. Deşi se bucura să-şi vadă prietenul, Nick avu un sentiment ciudat. Privirea bărbatului avea o strălucire de nechibzuință, pe care îşi dădu seama că el nu o împărtăşeşte. Cu siguranță că instinctul şi abilitățile nu-l părăsiseră, dar nu mai dorea să vîneze.

Voia să fie acasă, alături de soția lui. Fir-ar să fie, gîndi agitat.

– Morgan m-ar despica pe burtă ca pe un peşte dacă ar şti că te-am rugat să mă ajuți, spuse Sayer glumeț.

– N-o să afle.

Nick se aşează la masă şi refuză berea pe care i-o oferi o slujnică. Fata se prefăcu îmbufnată, dar îi făcu semn cu ochiul cînd se îndepărtă.

– M-aş descurca şi singur, cred, spuse Sayer încet, ca să nu fie auzit. Dar nu cunosc cartierul la fel de bine ca tine. Nimeni nu-l ştie ca tine. Şi eşti singurul care poate să-l identifice pe cel pe care-l urmăresc, fiindcă-l cunoşti.

– Cine e? întrebă Nick punînd mîinile pe masă, apoi ridicîndu-le repede, ca să nu se murdărească pe haină.

– Dick Follard.

Numele îl surprinse pe Nick. Spre deosebire de infractorii de rînd, care erau, majoritatea, oportunişti, Follard era un infractor de elită, talentat şi lipsit de conştiință. Nick îl arestase cu doi ani înainte, după ce nemernicul jefuise casa unui avocat, pe care îl omorîse şi căruia îi violase soția. Follard nu fusese spînzurat, ci expatriat, drept răsplată pentru că depusese mărturie împotriva foştilor lui complici.

– Follard a fost trimis în Australia, spuse Nick.

– S-a întors, răspunse Sayer zîmbind trist. Ca un cîine după propria vomă.

– De unde ştii?

– Nu pot dovedi, din păcate. Dar au apărut zvonuri şi lumea spune că l-a văzut. Plus că au avut loc nişte jafuri violente care arată exact ca acelea ale lui Follard. Ieri am interogat-o pe săraca femeie violată de un hoț care a intrat în casa ei şi i-a ucis soțul. Aceeaşi metodă, aceleaşi tăieturi de cuțit, iar descrierea ei seamănă cu Follard. Mi-a spus chiar şi despre cicatricea de pe gît.

– Iisuse.

Încruntat, Nick îşi duse mîna la frunte şi se gîndi.

– Nu pot să cred că Morgan te-a trimis să-l prinzi singur pe Follard.

– Nu m-a trimis să fac asta, spuse Sayer vesel. Vrea doar să-i interoghez pe cîțiva dintre vechii lui complici şi să-i duc lui raportul. Eu aş prefera să-l prind direct pe Follard.

Nick zîmbi larg, ştiind exact ce reacție ar fi avut Morgan.

– Dacă reuşeşti, o să-ți ia pielea de pe tine fiindcă ai făcut aşa o prostie.

– Da. Şi după o să mă pupe-n fund pentru că l-am prins pe expatriat. Şi o să fiu pe prima pagină a ziarului *„Times"* şi sute de femei o să mă implore să le bag în seamă.

Nick zîmbi trist.

– Faima nu e pe cît de plăcută pare, îl informă.

– Nu? Eu oricum vreau să încerc, spuse Sayer ridicînd o sprînceană. Mă ajuți?

Nick dădu din cap, oftînd.

– De unde vrei să începi căutarea?

– Rapoartele spun că Follard a fost văzut în mahalaua dintre aleea Toporului şi strada Mortului. Acolo, cu toate găurile din pereţi şi tunelele dintre pivniţe, e ca un muşuroi de furnici.

– Da, ştiu locul.

Nick rămase impasibil, dar simţi un fior neplăcut. Mai fusese acolo şi ştia că, oricît de obişnuit erai cu ororile din mahala, tot era o experienţă neplăcută. Ultima dată cînd fusese pe aleea Toporului văzuse o mamă care-şi prostitua copilul pentru o sticlă de gin, în timp ce femeile uşoare şi cerşetorii se înghesuiau ca sardinele pe străzile înguste.

– O să fie nevoie să căutăm repede, spuse Nick. Odată ce se află că am venit, Follard o să fugă.

Sayer rînji abia reţinut.

– Atunci să mergem. După tine.

Plecară din tavernă şi o apucară pe străzi desfundate, pe care mirosul animalelor moarte din gunoaie atîrna greu în aer. Clădirile în paragină se sprijineau una de alta sfîrşite, gemînd cînd bătea vîntul mai tare. Nici o plăcuţă cu numele străzilor nu se vedea nicăieri, iar casele şi clădirile nu aveau numere. Străinii se pierdeau repede aici şi erau jefuiţi, atacaţi şi lăsaţi să moară în vreo curte sau pe vreo alee întunecată. Sărăcia locuitorilor din mahala era greu de imaginat şi singura lor scăpare temporară era în prăvăliile cu gin de la fiecare colţ de stradă.

Pe Nick îl deranja să vadă condițiile în care trăiau acei oameni, copiii slabi, femeile degradate şi bărbații disperați. Singurele creaturi sănătoase erau şobolanii şi şoarecii care alergau pe stradă. Pînă atunci, Nick acceptase toate aceste lucruri ca pe o parte inevitabilă a vieții. Acum, pentru prima dată, se întreba ce-ar putea face pentru acei oameni. Dumnezeule, aveau nevoie de atîtea încît se simțea aproape copleşit. Îşi aminti ce-i spusese Lottie cu cîteva zile înainte, că trebuie să existe ceva ce să-l intereseze, ceva pentru care să fie dispus să lupte. Acum, că se gîndise la asta, recunoştea că ea are dreptate. Ca Sydney putea face mult mai multe decît ca Gentry.

Îşi înfipse mîinile în buzunare şi se uită cu grijă la Sayer, care se gîndea, evident, doar la cum să-l prindă pe Dick Follard. Aşa şi trebuia. Concentrare, îşi aminti Nick, dar în acelaşi timp auzea o voce care-i spunea că nu e bine să tentezi soarta de prea multe ori şi să fii încăpățînat sau prost, altfel plăteşti cu sînge. Morgan ştiuse cînd să se oprească şi era cazul să învețe şi el acelaşi lucru.

Era momentul să se oprească, îşi dădu el seama. După ce-l ajuta pe Sayer, avea de gînd să renunțe la a mai lucra pe stradă şi să se reinventeze. De data asta ca lord Sydney. Un bărbat cu soție, casă şi, poate, copii.

Ideea de-a o şti pe Lottie gravidă îi făcu inima să tresalte. Începea să înțeleagă de ce îi fusese atît de uşor lui sir Ross să renunțe la a mai fi căpitanul detectivilor şi

de ce Morgan îşi preţuia familia mai mult decît orice altceva.

– Gentry, murmură Sayer. Gentry?

Pierdut în gînduri, Nick nu-l auzi.

– Sydney!

Nick îl privi întrebător.

– Da?

Sayer se încrunta.

– Fii atent. Pari distras.

– N-am nimic, spuse el scurt, dîndu-şi seama că era, într-adevăr, preocupat.

Într-un astfel de loc, aşa ceva era o greşeală. Se aventurară în mahala, iar Nick privi cu un ochi critic împrejurimile, încercînd să-şi amintească tot ce ştia despre alei, tuneluri şi trecerile dintre clădiri. Îşi duse mîna la piept, atingînd bastonul scurt, cu fier la un capăt, pe care-l ţinea în haină.

– Să începem cu clădirile din nord, spuse el, şi să înaintăm treptat spre colţul străzii.

Sayer dădu din cap, încordîndu-se, gata de acţiune. Căutară metodic, făcînd scurte pauze ca să le pună întrebări celor care păreau a şti ceva. Camerele şi vizuinile în care intrară erau prost luminate, aglomerate şi puturoase. Nick şi Sayer nu întîmpinară nici o problemă, deşi mulţi le aruncară priviri ostile.

Într-un atelier dinspre capătul străzi, care funcţiona pe post de magazin de catarame, dar era de fapt o ascunzătoare pentru hoţi şi contrabandă, Nick văzu sclipirea

de recunoaştere în ochii unui bătrîn căruia îi vorbiră despre Follard. Sayer verifica prăvălia, iar Nick se apropie de bărbat cu o privire curioasă.

– Ştii ceva despre Follard? întrebă el blînd, atingîndu-şi una dintre mîneci cu mîna opusă, un semnal bine cunoscut de infractorii londonezi.

Gestul era o promisiune de plată pentru informații valoroase. Pleoapele subțiri ale bătrînului coborîră peste ochii îngălbeniți cît timp acesta se gîndi la propunere.

– S-ar putea.

Nick îi puse cîteva monede în palmă, iar degetele încreținte ale omului din fața lui se strînseră peste ele.

– Ai putea să încerci în prăvălia cu gin de pe strada Melancoliei.

Dînd din cap drept mulțumire, Nick se uită la Sayer şi îi făcu acestuia semn că e timpul să plece. Se îndreptară spre locul cu pricina, la două străzi distanță de aleea Toporului. Aşa cum se întîmpla cu majoritatea prăvăliilor care vindeau gin în Fleet Ditch, se aglomera cu mult înainte de prînz, iar clienții beți zăceau deja pe podea. După ce se sfătuiră puțin, Nick merse la intrare, iar Sayer o luă prin spatele clădirii dărăpănate.

Imediat cum intră Nick, se auziră cîteva murmure furioase din mulțime. Un detectiv înalt nu se putea ascunde între oameni. Şi mai rău era că el îşi făcuse nenumărați inamici pentru că îi turnase pe mulți şi plecase să lucreze pentru detectivii de pe strada Arcului. Nu era foarte popular în Fleet Ditch. Ignorînd murmurele amenințătoare, se uită atent printre oameni.

Deodată, văzu chipul pe care-l căuta. Dick nu se schimbase nici un pic. Figura lui de şobolan era sub acelaşi păr negru şi uleios, iar gura cu dinţi ascuţiţi îi dădea un aer feroce. Se priviră rece, provocator.

Apoi Follard dispăru, strecurîndu-se prin mulţime cu uşurinţa unui rozător, spre uşa din spate. Nick trecu de masa de oameni dintre ei, făcîndu-şi loc cu hotărîre oarbă. Cînd ajunse pe alee, Follard fugise deja, iar Sayer nu se vedea nicăieri.

– Sayer! strigă Nick. Unde naiba eşti?

– Aici, se auzi strigătul sugrumat al detectivului, iar Nick se răsuci şi-l văzu urcînd un gard înalt, pe urmele fugarului.

Nick sări gardul după ei şi fugi de-a lungul unei alei umbrite de acoperişurile clădirilor de pe lateral. Aleea era înfundată, iar Nick se opri brusc, văzîndu-l pe Sayer că se uită în sus. Follard escalada zidul deteriorat al unui depozit cu trei etaje, ca o insectă care căuta sprijin în găurile dintre cărămizi. După ce urcă două etaje, ajunse la o gaură suficient de mare încît să încapă prin ea şi trupul lui subţire dispăru înăuntru. Sayer blestemă dezgustat.

– L-am pierdut, spuse scurt. Eu nu mă caţăr acolo.

Nick măsură zidul, apoi se apropie în fugă şi-şi luă avînt, sărind în sus. O luă pe urmele lui Follard, sprijinindu-se cu mîinile şi picioarele în găurile cărămizii sfărîmicioase, ca să urce mai departe. Respirînd greu, se căţără pe urmele fugarului.

– Fir-ar să fie, Gentry! exclamă Sayer apreciativ. Găsesc eu altă cale să intru.

Nick se cățără mai departe, pînă cînd ajunse la o gaură mare de la etajul al doilea. Odată intrat, se opri şi ascultă atent. Auzi sunet de paşi de deasupra. Văzu o scară de fier care ducea la ultimul etaj, aşezată acolo unde cîndva fuseseră trepte de piatră, acum sfărîmate. Nick făcu paşi mari, dar atenți, într-acolo. Scara era destul de nouă, deci depozitul era încă folosit, în ciuda stării sale de degradare. Probabil că aici se aduceau bunuri furate sau de contrabandă şi se adăposteau fugarii. Nici un ofițer cu capul pe umeri nu ar fi îndrăznit să intre.

Scara scîrțîi sub greutatea lui Nick. Cînd ajunse la etajul al treilea, văzu că podeaua era aproape cu totul putrezită şi că doar un rînd de scînduri mai rămăseseră, asemănătoare cu coastele unui animal mare. Deşi pe margini mai erau cîteva bucăți de lemn subțire, centrul podelei dispăruse, la fel ca la etajul al doilea, ceea ce însemna că, dacă ar fi căzut de acolo, ar fi murit cu siguranță.

Cînd Dick Follard îl văzu, se întoarse şi se repezi spre scheletul din lemn. Imediat, fostul detectiv înțelese care îi erau intențiile. Clădirea de alături era atît de aproape încît ai fi putut sări în ea. Fugarul nu trebuia decît să se arunce pe una dintre ferestrele fără geam şi ar fi scăpat, fugind pe acoperişul de alături.

Nick îl urmări, ignorînd sunetul spart al lemnului putrezit. Călcînd cu grijă, îl urmări pe Follard. Trecu de

mijlocul grinzii şi se mişcă cu mai multă încredere. Spre capătul ei, însă, auzi scîrţîit puternic şi simţi cum scîndura îi alunecă de sub picioare. Greutatea lui era prea mare pentru lemnul putrezit.

Blestemînd, Nick se aruncă spre grinda de alături. Căzu o cascadă de lemn şi de stinghii, scoţînd un zgomot infernal. Îl orbi o ploaie de praf şi de rumeguş. Respirînd greu, se chinui să se ridice pe grindă, însă o lovitură puternică în spate aproape că-l făcu să cadă. Gemu, surprins şi îndurerat, şi se uită la chipul triumfător al lui Follard, care era chiar deasupra lui. Un rînjet malefic îi despica figura îngustă.

– O să te trimit în iad, Gentry, spuse el apropiindu-se.

Îl călcă pe mînă cu cizma sa grea. Oasele degetelor lui Nick trosniră, făcîndu-l să geamă de durere. Follard rîse ca un maniac.

– Unu, strigă el. Doi.

Călcă din nou, iar forţa zdrobitoare a piciorului său îi provocă o durere sfîşietoare lui Nick. Cizma îşi luă din nou avînt.

– Trei.

Nick icni şi îl apucă de gleznă pe infractor, făcîndu-l să-şi piardă echilibrul. Urlînd ascuţit, Follard căzu de pe grindă la două etaje mai jos, unde se zdrobi de pămînt.

Nick nu îndrăzni să se uite după el. Se concentră cu disperare să se ridice pe grindă. Din păcate, nu mai avea forţă şi îl durea mîna stîngă. Agitîndu-se ca un vierme în cîrligul undiţei, îşi arcui neputincios trupul deasupra hăului şi înţelese uimit că avea să moară.

Lui Lottie îi tremurau mîinile cînd reciti biletul.

„Lottie, te rog să mă ajuți. Mama spune că lordul Radnor o să vină să mă ia cu el. Nu vreau să merg, dar ea şi tata spun că trebuie. M-au închis în camera mea ca să-l aştept. Mă rog ca tu să nu laşi să se întîmple asta, Lottie. Eşti singura mea speranță.

Sora ta iubitoare,

Ellie"

Un băiat din sat îi adusese scrisoarea pătată de lacrimi, la puțin timp după plecarea lui Nick. Băiatul spunea că Ellie îl rugase să vină la fereastra ei şi îi dăduse mesajul.

– Mi-a spus să-l aduc la dumneavoastră, că o să primesc jumătate de coroană, spuse el stînjenit, ca şi cum ar fi crezut că nu va primi banii.

Lottie îi dădu de două ori pe atît, apoi îl trimisese la bucătărie, cu doamna Trench, ca să primească de mîncare. Mergînd agitată prin holul de la intrare, îşi muşca speriată buzele, neştiind ce să facă. Nu putea şti cînd se va întoarce Nick. Dar, dacă aştepta prea mult, Radnor ar fi putut să vină şi s-o ia cu el pe Ellie.

Gîndul o chinuia atît de tare încît strînse pumnii şi țipă, supărată. Părinții ei îi dădeau voie să vină să o ia pe săraca, nevinovata Ellie, ca şi cum ar fi fost un animal la tîrg.

– Are doar şaisprezece ani, spuse ea cu voce tare, roşie de furie. Cum pot să facă asta? Cum pot să se mai suporte?

În bilet nu scria nimic de vreo nuntă, ceea ce o făcea să creadă că părinții ei o prostituau pe Ellie pentru binele lor. I se făcu rău. Nu îl putea aştepta pe Nick. Avea să se ducă să o ia pe Ellie, înainte să ajungă Radnor acolo. Era furioasă pe ea însăşi că nu făcuse asta deja. Dar cine ar fi putut şti că lordul o va vrea pe sora ei, sau că părinții lor i-o vor da atît de uşor?

– Harriet! strigă tare, sunînd tare din cel mai apropiat clopoțel. Harriet!

Camerista cu părul închis la culoare apăru imediat. Fugise atît de repede că aproape-i căzuseră ochelarii.

– Da, doamnă?

– Adu-mi haina de călătorie şi boneta.

Oprindu-se puțin, Lottie se gîndi la servitorii lui Nick şi decise că Daniel era cel mai mare şi mai capabil să o ajute.

– Spune-i lui Daniel să vină cu mine. Şi pregătiți imediat trăsura.

– Da, lady Sydney!

Harriet se grăbi, molipsită de urgența din glasul lui Lottie. În mai puțin de un minut apăru Daniel, îmbrăcat într-o livrea neagră.

– Doamnă, spuse el făcînd o plecăciune impecabilă şi aşteptîndu-i instrucțiunile.

Primind boneta de la Harriet, Lottie o legă sub bărbie.

– Daniel, mergem acasă la părinții mei, ca să o aducem aici pe sora mea mai mică. Sînt sigură că ai mei se vor opune. E posibil chiar să fie vorba de o altercație

fizică. Nu vreau să fie nimeni rănit, dar trebuie să o aducem pe sora mea aici. Pot să mă bazez pe tine?

El înțelese ce i se cerea.

– Desigur, my lady.

Trăsura fu gata în timp record, iar Lottie strînse biletul în pumn. Curînd plecară de pe strada Betterton, iar ea încercă să gîndească limpede şi să priceapă ce se întîmpla. Ce voia Radnor de la sora ei? În toți anii în care-l cunoscuse, abia dacă își dăduse seama că fata există. Cu excepția ocaziilor în care o criticase, spunînd că e grăsuță, proastă şi nerafinată. De ce ar fi ales-o pe ea drept amantă? Poate pentru că ştia că aşa o va răni pe Lottie. N-ar fi putut fi fericită alături de Nick cu prețul suferinței surorii ei. Furioasă şi speriată, Lottie își ascunse palmele în poala rochiei.

Într-un sfert de oră erau la casa părinților ei. Aşteptarea fusese de nesuportat. Cînd ajunseră în sfîrşit şi nu văzu trăsura lordului Radnor, Lottie își permise să simtă o rază de speranță. Poate că nu era prea tîrziu. Vehiculul se opri, iar Daniel o sprijini, ca să coboare. Figura lui calmă o ajută să se mai liniştească. Păşi jos şi îl lăsă să o conducă spre poartă. Curtea din față era goală. Frații ei mai mici, ciudat, nu erau nicăieri.

Atunci cînd Lottie îi făcu semn din cap, Daniel bătu la ferm la uşă, anunțîndu-i pe locatari de sosirea lor. Curînd, le deschise o cameristă.

– Domnişoară Howard, spuse ea stînjenită şi privind-o cu ochii mari.

– Acum sînt lady Sydney, răspunse Lottie, uitîndu-se apoi la Daniel. Poți să mă aştepți aici. O să te strig dacă am nevoie de ajutor.

– Da, doamnă.

Intră şi îşi văzu părinții stînd în pragul unuia dintre saloane. Mama ei părea foarte hotărîtă, iar tatăl abia dacă putea ridica privirea din pămînt. Semnele de vinovăție pe care le dădeau o înfuriară.

– Unde e Ellie? întrebă ea fără altă introducere.

Mama ei o privi cu o expresie lipsită de emoție.

– Nu e treaba ta, Charlotte. Aşa cum ți-am spus la ultima ta vizită, nu eşti binevenită aici. Acțiunile tale egoiste te-au separat de familia asta.

Lottie fu tentată să-i dea o replică usturătoare, dar, înainte să poată spune ceva, auzi un bubuit puternic de undeva din spatele casei.

– Lottie! se auzi strigătul surorii ei. Lottie, sînt aici! Nu mă părăsi!

– Vin! strigă Lottie, aruncîndu-le părinților ei o privire care spunea că nu-i vine să creadă ce aude. Să vă fie ruşine! spuse încet, acuzator. Voiați să i-o dați lui Radnor, ştiind că n-ar mai putea avea niciodată o viață normală. Cum puteți trăi cu voi înşivă?

Ignorînd strigătele mamei ei, Lottie merse spre dormitorul lui Ellie şi răsuci cheia lăsată în broască. Sora ei se repezi afară din cameră, suspinînd recunoscătoare şi aruncîndu-i-se în brațe. Avea părul încîlcit şi hainele în dezordine.

– Știam că o să mă ajuți, spuse ea ștergîndu-și obrajii uzi. Știam, Lottie. Ia-mă de aici. Vine Radnor. Ajunge imediat.

Îmbrățișînd-o pe sora ei care încă plîngea, Lottie o mîngîie și spuse:

– O să vin mereu dacă ai nevoie de mine, Ellie. Du-te să-ți iei lucrurile și o să te iau la mine acasă.

Fata scutură din cap.

– N-avem timp. Trebuie să plecăm acum.

– Bine, spuse Lottie apucînd-o de mijloc pe sora ei. Poți să-mi povestești pe drum.

– Lottie, plînse Ellie, a fost oribil, atît de...

Fata se opri cînd ajunseră aproape de intrare, unde silueta subțire a lui Arthur, lord Radnor, se profila alături de părinții lor. Probabil că ajunsese imediat după Lottie, care nu dădu nici un semn că ar fi tulburată, deși inima îi bătea foarte tare. Contele avea o privire calculată, rece. Tînăra o strînse pe sora ei pe după umeri și vorbi cu o răceală pe care n-o simțea deloc.

– Nu-ți dau voie să pui mîna pe ea, Radnor.

– Sydney! auzi Nick strigătul lui Sayer de undeva de sub el. Ține-te bine!

– Asta... și intenționez, mormăi acesta în timp ce degetele pline de sînge îi alunecau de pe grinda putrezită.

Urechile îi țiuiau înfundat și avea brațele amorțite. Era copleșit de durere. Ciudat, dar gîndurile îi erau calme și ordonate. Își dădu seama că Sayer nu avea cum să

ajungă la timp lîngă el. Nu voia să moară. Ce ironie! Dacă ar fi fost în aceeaşi situaţie cu cîteva luni în urmă, poate că nu i-ar fi păsat. O viaţă scurtă, dar veselă... Atît îşi dorise. Nu i-ar fi trecut prin cap să ceară mai mult.

Dar asta fusese înainte de Lottie. Acum voia timp cu ea. Voia să o mai ţină în braţe o dată. Voia să-i spună cît de mult o iubeşte, deşi nu crezuse că poate iubi pe cineva. Şi voia să aibă grijă de ea. Gîndul că nu va putea face asta, că ea va rămîne fără apărare, vulnerabilă... Degetele îi mai alunecară puţin, iar el icni. Închizînd ochii, strînse cît putea de tare grinda, ştiind că fiecare secundă care trece îl apropie de ea. Demoni cu securi fierbinţi îi înţepau muşchii şi-l făceau să asude cu nemiluita.

Lottie, se gîndi el speriat, agonizînd. Înţelegea atît de multe în sfîrşit, acum, că era prea tîrziu. Gîndul la ea avea să fie ultimul lui gînd, iar numele ei, ultimul sunet de pe buzele lui. Lottie...

Deodată, simţi o presiune foarte mare în încheietură, ca şi cum l-ar fi apucat un pumn de fier.

– Te-am prins.

Vocea calmă a lui Sayer îi întrerupse şirul gîndurilor. În ciuda gemetelor lemnului putrezit, prietenul lui era lîngă el, pe grindă. Nick voia să-i spună să-l lase, fiindcă structura nu-i putea ţine pe amîndoi, dar nu mai avea suficient suflu.

– Trebuie să ai încredere în mine, Sydney, continuă Sayer. Dă drumul grindei şi o să te ridic.

Instinctul lui Nick îi spuse să nu facă asta. Dacă dădea drumul grinzii ar fi atîrnat deasupra hăului, bazîndu-se doar pe forța altuia...

– Nu ai de ales, rosti Sayer printre dinți. Dă-i drumul şi lasă-mă să te ajut. Acum!

Nick îşi descleştă degetele de pe lemn. O clipă îngrozitoare atîrnă liber. Apoi simți cum strînsoarea lui Sayer creşte şi cum omul îl trage în sus, destul cît să-l urce pe grindă.

– Mergi înainte, spuse acesta, ținîndu-l în continuare de braț şi conducîndu-l departe de hău.

Cînd ajunseră împreună pe podeaua relativ solidă, căzură unul lîngă celălalt, respirînd din greu.

– La dracu', spuse Sayer cînd îşi regăsi suflul destul cît să vorbească. Eşti un nemernic al naibii de greu, Sydney.

Dezorientat, copleşit de durere, Nick încercă să înțeleagă că era încă viu. Îşi sterse fruntea cu mîneca, iar brațul îl duru şi-i tremură, cu muşchii înnebuniți de efort. Sayer se ridică şi-l privi cu teamă.

– Ți-ai întins nişte muşchi. Şi mîna arată de parcă a trecut prin sită.

Dar era viu. Un miracol greu de crezut. Nick mai primise o şansă, pe care ştia că nu o merită, şi, pe tot ce avea mai sfînt, voia să profite de asta. Se gîndi la Lottie şi i se făcu dor de ea.

– Sayer, am decis ceva.

– Da?

– De acum înainte, n-ai decît să te descurci singur prin Fleet Ditch.

Sayer rînji, părînd a şti care era motivul din spatele vehemenței lui.

– Probabil te crezi prea bun pentru locul ăsta, acum, că eşti viconte. Ştiam că nu mai trece mult şi o să-ncepi să-ți dai aere.

Lordul Radnor era şocat s-o vadă pe Lottie în casa părinților ei. Privirea lui dură şi întunecată se mută de la ea la Ellie, comparîndu-le, observînd diferențele. Cînd se uită din nou la Lottie, era crispat şi avea o expresie de ură amestecată cu dor.

– N-ai nici un drept să mă împiedici, îi spuse.

– Sora mea e o tînără nevinovată care nu ți-a greşit cu nimic, se aprinse Lottie. Nu merită să sufere din cauza acțiunilor mele. Las-o în pace!

– Am investit doisprezece ani din viață în tine, spuse Radnor printre dinți, făcînd un pas înainte. Şi o să fiu răsplătit pentru ei, într-un fel sau altul.

Lottie se uită la părinții ei, nevenindu-i să creadă.

– Doar nu aveți de gînd să-l lăsați s-o ia! Cum de ați decăzut în aşa hal? Soțul meu v-a spus că o să aibă grijă de voi şi o să vă plătească datoriile...

– Ellie o să aibă o viață mai bună, mormăi tatăl ei. Lordul Radnor o să-i ofere de toate...

– Nu te deranjează că vrea să şi-o facă amantă?

Lottie se uită urît la ei, cu Ellie ascunsă în spate, tremurînd şi suspinînd.

– Nu accept aşa ceva! Plec imediat şi o iau cu mine. Dacă îndrăzneşte cineva să pună mîna pe noi, o să aibă de-a face cu lordul Sydney!

Numele lu Nick îl înfurie pe Radnor.

– Cum îndrăzneşti? M-ai înşelat, m-ai trădat şi m-ai insultat peste limită, iar acum ai de gînd să mă văduveşti de unica recompensă pe care o cer?

– Nu o vrei pe Ellie, spuse Lottie privindu-l în ochi. Vrei să te răzbuni pe mine. Să mă pedepseşti fiindcă m-am măritat cu altul.

– Da, răbufni Radnor, pierzîndu-şi controlul. Da. Vreau să te pedepsesc. Te-am ridicat din noroi, şi tu tot acolo te-ai întors. Acum eşti coruptă, şi m-ai lăsat fără singurul lucru pe care l-am dorit vreodată.

Se apropie la cîţiva paşi de ea, ameninţător.

– În fiecare noapte stau în pat şi mi te imaginez alături de porcul ăla mizerabil, strigă el. Cum ai putut să-l alegi pe animalul ăla scîrbos în locul meu? Cel mai infect şi mai depravat...

Lottie ridică palma şi-l lovi tare peste obraz.

– Nu meriţi să-i rosteşti numele!

Se priviră în ochi, iar Lottie văzu cum Radnor îşi pierde în sfîrşit minţile. Întinse mîna spre ea, apucînd-o şi trăgînd-o spre el. Din spatele ei, Ellie scoase un ţipăt înspăimîntat.

Părinții lui Lottie erau prea speriați ca să facă vreo mişcare, iar lordul Radnor o trase după el, afară din casă. Prinsă în brațele lui, ea se împiedică pe treptele din față. Contele strigă la vizitiul său în timp ce ea se zbătea. O lovi peste cap, lîngă ureche. Lottie se feri şi se scutură, ca să scape de durere. Dădu cu ochii de Daniel, care fusese prins de oamenii lui Radnor. În ciuda dimensiunilor lui, nu se putea pune cu alți doi bărbați.

– Doamnă! strigă el înainte ca un pumn să-l facă să tacă.

Radnor o apucă pe Lottie de păr şi îşi înfipse degetele în şuvițele frumos coafate. O prinse de gît cu cealaltă mînă şi o obligă să urce în trăsura sa.

– Ei bine, Radnor, se auzi vocea neliniştită a tatălui ei, am spus că o poți lua pe Ellie. Dă-i drumul lui Lottie şi...

– Pe asta o vreau, urlă Radnor trăgînd-o pe fată după el, strîngînd-o de gît şi făcînd-o să se înece. Nu mai fac nici un tîrg. Nu vreau pe altcineva. O iau pe Charlotte şi la naiba cu voi toți!

Lottie trase cu toată puterea de mîna care o strîngea ca o menghină, în timp ce plămînii îi ardeau. Nu putea respira... Avea nevoie de aer... Dungi negre şi roşii îi jucau în fața ochilor şi simți cum îşi pierde cunoştința în îmbrățişarea criminală a lui Radnor.

Capitolul XV

Lottie îşi reveni abia cînd simţi că e pe jumătate tîrîtă, pe jumătate purtată în braţe în casa lui Radnor. O dureau capul şi gîtul. Se zbătu în strînsoarea lui de fier. Undeva, sub frică şi furie, se bucura că Ellie scăpase. Sora ei era în siguranţă, iar acum totul se reducea la confruntarea dintre ea şi bărbatul care-i dominase aproape toată viaţa.

Deşi auzi exclamaţiile uimite ale cîtorva servitori, constată repede că nici unul nu avea curaj să intervină. Se temeau de Radnor şi nu aveau cum să-l împiedice să facă orice dorea. Se întrebă de ce o adusese aici. Casa lui din Londra era primul loc în care ar fi fost căutată odată ce se descoperea că lipseşte. Se aşteptase s-o ducă undeva, departe, unde să nu poată fi uşor găsiţi.

Contele o trase în bibliotecă, încuie uşa şi o împinse într-un fotoliu. Cu o mînă la gîtul care încă o durea, ea se ghemui între perne. Cîteva clipe mai tîrziu, simţi ceva dur şi rece apăsîndu-i tîmpla, în timp ce el îi trăgea capul spre spătar. Inima i se opri cînd înţelese de ce-o adusese Radnor aici. Dacă nu o putea avea, intenţiona să o distrugă.

– Te-am iubit, îi spuse el încet, părînd a fi în toate minţile, chiar dacă pistolul îi tremura în mîna. Ţi-aş fi dat totul.

Ciudat, dar Lottie reuşi să-i răspundă pe un ton la fel de raţional, ca şi cum ar fi purtat o conversaţie obişnuită. Ca şi cum viaţa nu i-ar fi fost la mila degetului de pe trăgaci.

– Nu m-ai iubit niciodată.

O durea gîtul atunci cînd vorbea, dar se forţă să continue.

– Nu ştii ce înseamnă să iubeşti.

Pistolul tremură mai tare.

– Cum poţi să spui asta, după tot ce am sacrificat pentru tine? Eşti chiar atît de ignorantă?

– În toţi anii de cînd ne cunoaştem, ai dat dovadă că poţi fi dominator, că mă vrei şi că eşti obsedat de mine... Dar asta nu înseamnă că mă iubeşti.

– Atunci spune-mi tu ce e iubirea, rosti el cu dispreţ.

– Iubirea înseamnă respect, acceptare şi altruism. Toate lucrurile pe care mi le-a arătat soţul meu în numai cîteva săptămîni. Defectele mele nu contează pentru el. Mă iubeşte fără să-mi pună condiţii. Şi eu îl iubesc la fel.

– Dragostea voastră mi se datorează mie, spuse el aspru.

– Poate că aş fi simţit ceva pentru tine, dacă ai fi încercat vreodată să fii blînd.

Lottie se opri, închizînd ochii şi simţind pistolul care-i apăsa tîmpla.

– Ciudat, dar nu mi s-a părut niciodată că pentru tine contează dacă te iubesc sau nu.

– Dar contează, spuse Radnor furios. Merit măcar atît din partea ta!

– Ce ironic, spuse ea zîmbind fără umor. Te aşteptai ca eu să fiu perfectă, aşa cum n-aş fi putut fi niciodată. Şi cu toate astea, niciodată n-ai vrut ceva ce aş fi putut să-ți dau. Afecțiune.

– Vreau acum, spuse Radnor, uimind-o.

Cu pistolul la tîmpla sa, veni în fața fotoliului şi îngenunche, ajungînd cu ochii la nivelul chipului ei. Era îmbujorat, iar culoarea venea din adînc, nu de la suprafața pielii. Avea ochii negri de furie, sau, poate, de disperare, şi gura subțire se strîmba, cuprinsă de cine ştie ce emoție puternică. Lottie nu-l văzuse niciodată aşa. Nu înțelegea de ce e atît de tulburat, de ce părea atît de chinuit la gîndul că o pierde, cînd ea ştia clar că el nu poate iubi.

Mîna ca o gheară o prinse pe a ei şi o forță să-i atingă obrazul. Uimită, Lottie înțelese că încerca s-o facă să-l mîngîie, acum, aşa, cu pistolul la tîmplă.

– Atinge-mă, spuse el febril. Spune-mi că mă iubeşti.

Lottie nu se mişcă.

– Îmi iubesc soțul.

Radnor se înroşi mai mult, furios.

– Nu se poate!

Aproape că îi era milă de el, pentru că nu înțelegea nimic.

– Îmi pare rău pentru tine, spuse ea. Nu poți să-ți imaginezi cum e să iubeşti pe cineva care nu e perfect. Probabil că te simți tare singur.

– Pe tine te-am iubit, strigă el furios. Te-am iubit, necredincioaso!

– Atunci ai iubit pe cineva care n-a existat. Ai iubit un ideal imposibil. Nu pe mine, spuse ea umezindu-şi buzele. Nu ştii nimic despre mine, sire.

– Te cunosc mai bine decît oricine, spuse el vehement. N-ai fi nimic fără mine. Eşti a mea.

– Ba nu. Sînt soția lordului Sydney.

Ezită înainte să spună ceva la care se gîndise de mai multe ori în ultimele zile.

– Şi sînt destul de sigură că-i port copilul.

Ochii lui Radnor deveniră două puțuri întunecate pe chipul alb ca un craniu. Înțelese că-l şocase, că lui nu-i trecuse niciodată prin cap că ar putea fi însărcinată cu copilul altui bărbat. Încet, degetele contelui se retraseră de peste mîna ei. Se ridică. Pistolul rece nu-i părăsi tîmpla, iar el se mută în spatele ei. Simți palma lui asudată care-i mîngîia părul.

– Ai stricat totul, spuse Radnor pe un ton neaşteptat de calm.

Ridică siguranța pistolului.

– Nu mai e nimic aici pentru mine. N-o să fii niciodată cum mi-am dorit.

– Nu, aprobă ea încet. Tot efortul tău a fost în zadar.

Picături reci i se scurgeau pe chip în timp ce aştepta ca el să tragă. În faţa unei astfel de înfrîngeri definitive, Radnor avea s-o omoare, cu siguranţă. Dar ea nu voia să-şi petreacă ultimele clipe temîndu-se. Închise ochii şi se gîndi la Nick, la sărutările lui, la zîmbetul lui, la căldura braţelor sale. Lacrimi pline de regret şi de bucurie curseră de sub pleoapele ei închise. Dacă ar fi putut să trăiască mai mult, alături de el... Dacă ar fi apucat să-i spună ce simte pentru el. Oftă încet şi aşteptă aproape împăcată ca Radnor să tragă.

Atunci cînd o auzi răsuflînd, el ridică pistolul. În tăcerea grea care urmă, Lottie deschise ochii, uimită de nemişcarea absolută. Dacă nu l-ar fi auzit respirînd, ar fi crezut că lordul ieşise din încăpere. Începu să se răsucească spre el, dar un sunet exploziv o inundă şi-i făcu urechile să ţiuie. Căzu pe spate, lovind podeaua, şi nişte picături calde îi stropiră rochia şi braţele. Confuză, încercă să-şi tragă răsuflarea şi să şteargă stropii de roşu de pe mîini, nereuşind decît să-i transforme în dîre lungi. Sînge, se gîndi şocată. Privi silueta îngrămădită pe podea a lui Radnor. Zăcea la mică distanţă de ea, pe moarte.

Căzînd de acord că, oricît le-ar fi displăcut ideea, trebuiau să-i dea raportul lui Morgan, Nick şi Sayer merseră pe strada Arcului. Pe Sydney îl durea peste tot, muşchii îl ardeau şi degetele rupte i se umflaseră sub batista cu care le legase. Era obosit, îndurerat şi abia aştepta să ajungă acasă, la Lottie.

Intrară în clădirea învechită şi familiară, îndreptîndu-se direct spre biroul lui sir Grant şi sperînd ca acesta să fi revenit de la şedinţele de judecată din acea după-amiază. Secretarul acestuia, Vickery, sări de la birou cînd îi văzu apropiindu-se. Omul rămase uimit de cît de murdari erau.

– Domnule Sayer, domnule... Lord Sydney...

– Am avut o altercaţie în apropiere de Fleet Ditch, spuse Sayer. Putem intra la Morgan?

Din nu se ştie ce motiv, omul îi aruncă lui Nick o privire ciudată.

– Pentru moment e cu cineva, răspunse el.

– Cît durează? întrebă Nick iritat.

– N-am idee, lord Sydney. Se pare că e urgent. De fapt, vizitatorul e servitorul dumneavoastră, sire.

Nick clătină din cap, temîndu-se că n-a auzit bine.

– Poftim?

– Domnul Daniel Finchley, lămuri Vickery.

– Ce naiba caută aici?

Îngrijorat, Nick intră în biroul lui Morgan fără să mai bată la uşă. Figura acestuia era crispată. Îi aruncă o privire şi spuse:

– Intră, Sydney. Ai ajuns la timp. Ce-ai păţit la mînă?

– Lasă asta, spuse Nick nerăbdător.

Văzu că, într-adevăr, vizitatorul magistratului era Daniel, vînăt la un ochi şi cu hainele rupte.

– Cine ţi-a făcut asta? întrebă încruntat. Ce faci aici, Daniel?

– Nu v-am găsit acasă, sire, spuse omul pe un ton agitat. Nu ştiam ce să fac, aşa că am venit să-i spun lui sir Grant. I s-a întîmplat ceva lui lady Sydney.

Nick tresări şi păli.

– Ce i s-a întîmplat?

– Doamna a mers în vizită la familia dumneai azi dimineață, ca s-o ia pe sora sa. M-a rugat s-o însoțesc şi voia să o ajut dacă ar fi fost nevoie, în caz că familia Howard n-ar fi vrut s-o lase pe cea mică să plece.

Căută în buzunar şi îi întinse un bilet.

– Lady Sydney a lăsat asta în trăsură.

Grăbit, Nick citi cele scrise pe bucățica de hîrtie, privind mai lung primul rînd. „Te rog să mă ajuți. Mama spune că lordul Radnor vine să mă ia..." Blestemînd, Nick se uită la chipul palid al servitorului.

– Continuă, mîrîi el.

– La cîteva momente după ce am ajuns acolo, a apărut lordul Radnor. A intrat în casă şi cînd a ieşit părea că-şi pierduse mințile. O ținea pe lady Sydney de gît şi a obligat-o să urce în trăsura lui. Am încercat să-l opresc, dar oamenii lui m-au împiedicat.

Un val de groază îl străbătu pe Nick. Ştia că omul e obsedat, iar acum soția lui era la mila celui de care se temea mai mult. Iar el nu era lîngă ea, să o ajute. Gîndul îl înnebunea.

– Unde a dus-o? aproape că strigă el, apucîndu-l pe om de guler cu mîna sănătoasă. Unde sînt, Daniel?

– Nu ştiu, răspunse acesta tremurînd.

– Îl omor! strigă Nick repezindu-se la uşă.

Avea de gînd să distrugă toată Londra, începînd cu casa lui Radnor. Îi părea rău doar că nu-l poate omorî de mai multe ori, fiindcă şi-ar fi dorit s-o facă într-o mie de feluri.

– Sydney, îl întrerupse Morgan cu asprime, mişcîndu-se atît de repede că ajunse la uşă odată cu el. Nu te las să pleci de aici ca un nebun. Dacă soția ta e în pericol, are nevoie ca tu să-ți păstrezi mințile.

Nick icni ca un animal.

– La o parte din calea mea!

– O să organizez o echipă de căutare. Trimit cîțiva detectivi şi cel puțin treizeci de polițişti, peste cel mult cinci minute. Spune-mi unde ar fi putut-o duce Radnor. Îl cunoşti mai bine decît mine.

Morgan îl măsură pe Nick, înțelegînd teroarea acestuia, şi adăugă pe un ton blînd:

– Nu eşti singur, Sydney. O găsim, îți jur.

Chiar atunci se auzi o scurtă bătaie în uşă.

– Sir Grant, se auzi vocea înfundată a lui Vickery, mai aveți un vizitator.

– Nu acum, se răsti Morgan. Să vină mîine.

Urmă o scurtă pauză.

– Sir Grant?

– Ce naiba e, Vickery? strigă Morgan aruncînd o privire furioasă spre uşă.

– Nu cred că vreți să vină mîine.

– Nu-mi pasă cine e, spune-i doar să...

Morgan tăcu după ce uşa se deschise încet. Nick se uită speriat spre vizitator, apoi aproape că alunecă în genunchi.

– Lottie...

Cu hainele în dezordine şi pătate de sînge, Lottie reuşi să zîmbească puțin, văzîndu-l pe soțul ei.

– Am fost tare ocupată azi, spuse ea.

Sunetul glasului său dezlănțui un val de emoție. Icnind, Nick îi spuse pe nume şi se repezi spre ea. O trase în brațe şi o strînse, gata s-o sufoce.

– Sînge, spuse el incoerent, atingînd-o frenetic în căutarea rănii.

– Nu e al meu. Eu n-am nimic, doar nişte...

Lottie se opri şi făcu ochii mari, văzîndu-i mîna bandajată.

– Nick, eşti rănit!

– Nu e nimic.

Îi ridică bărbia şi o privi speriat. Degetele îi tremurau cînd o mîngîie pe obraz.

– Doamne, Lottie...

Continuă să o exploreze, panicat, şi descoperi vînătăile de pe gît. Strigă furios.

– Sfinte Dumnezeule! A îndrăznit să... O să-l măcelăresc pe ticălos!

Lottie îi duse o mînă la gură.

– Sînt bine, spuse cu blîndețe.

Simțindu-l cum tremură, începu să-l mîngîie pe piept.

După evenimentele traumatizante din ultimele ore, era atît de bucuroasă că e cu el încît zîmbi, tulburată, apoi se uită la el cu îngrijorare.

– De fapt, cred că eu mă simt mai bine decît tine.

El gemu şi o strînse cu braţul drept, aplecîndu-se deasupra ei.

– Te iubesc, spuse cu fervoare, tulburat. Te iubesc foarte mult, Lottie.

O sărută pasional. Era clar că uitase de restul lumii. Lottie întoarse capul şi rîse înfundat.

– Şi eu te iubesc, şopti. Dar nu e locul potrivit, dragul meu. Mai tîrziu, cînd o să fim singuri, putem...

Tăcu, pentru că Nick o sărută iar. Deodată simţi cum el o împinge la perete, aprins. Dîndu-şi seama că nu-l poate opri, ea îl mîngîie pe spate, încercînd să-l calmeze. O săruta foarte aprins, respirînd aşa de greu încît îi putea simţi pieptul ridicîndu-se şi coborînd. Încercă să-l aline mîngîindu-l, în timp ce el o săruta cu pasiune. Din cînd în cînd îi şoptea numele:

– Lottie...

De fiecare dată cînd ea încerca să-i răspundă ceva, el o săruta.

– Sydney, spuse sir Grant după ce-şi dresese glasul de mai multe ori. Sydney...

După multă vreme, Nick ridică privirea. Lottie îl împinse puţin, făcîndu-l să-i dea drumul. Îmbujorată şi cu răsuflarea tăiată, observă că Sayer devenise brusc foarte interesat de vremea de afară, iar Daniel ieşise şi aştepta la uşă.

– Îmi pare rău că te întrerup, sire, spuse sir Grant pe un ton glumeț. Dar insist să aflu ce s-a întîmplat cu Radnor şi unde este el acum, mai ales dată fiind starea hainelor soției tale.

Înțelegînd că Morgan se referă la urmele de sînge de pe rochia ei, Lottie dădu din cap. Nick continuă s-o țină în brațe în timp ce ea explica.

– Lordul Radnor s-a sinucis, rosti. M-a dus la el acasă şi, după ce am vorbit cîteva minute, şi-a luat viața.

– Cum a făcut asta? întrebă calm sir Grant.

– Cu pistolul.

Lottie simți că Nick tremură la auzul vorbelor ei.

– Nu pot să explic acțiunile lui, dar pot să vă spun că părea să-şi fi pierdut mințile. Le-am spus servitorilor lui să lase cadavrul exact acolo unde era şi să nu atingă nimic, pentru că s-ar putea să doriți să trimiteți un detectiv care să investigheze.

– Bine lucrat, my lady, spuse sir Grant. Pot să vă rog să-mi mai răspundeți la cîteva întrebări?

– Mîine, spuse Nick pe un ton apăsat. A trecut prin destule azi. Trebuie să se odihnească.

– Aş fi mai mult decît fericită să vă dau toate detaliile, răspunse Lottie, dacă trimiteți după un medic care să se ocupe de mîna lordului Sydney şi să-l examineze pe servitorul nostru.

Ochii verzi ai căpitanului străluciră amuzați.

– Trimitem chiar acum pe cineva după doctorul Linley.

– Mă duc eu, se oferi Sayer, ieşind repede.

– Excelent, comentă Morgan uitîndu-se înapoi la Nick. Şi cît îl aşteptăm pe Linley, sire, poate că mi-ai putea spune cum te-ai rănit şi de ce arăţi şi miroşi de parcă ai fi fost în trecere prin Fleet Ditch.

Mult mai tîrziu, acasă, în pat, după ce vorbiseră ore întregi, Nick îi spuse lui Lottie ce simţise cînd credea că o să moară, în depozit. Ea îl ascultă, ghemuindu-se sub braţul lui şi mîngîindu-l pe piept. Vocea îi era adîncă şi adormită după medicamentele pe care i le dăduse doctorul, înainte să-i îndrepte oasele degetelor. Nick le luase doar pentru că alternativa ar fi fost ca Sayer şi Morgan să-l ţină la pămînt, cît timp medicul îi turna soluţia pe gît.

– Nu mi-am dorit niciodată atît de mult să trăiesc cît mi-am dorit acolo, atîrnat de grinda aia putrezită, spuse el. Nu puteam suporta gîndul că n-o să te mai văd. Nu vreau decît să fiu cu tine tot restul vieţii. Nu-mi pasă de nimic altceva.

Şoptindu-i că-l iubeşte, Lottie îi sărută pielea mătăsoasă de pe umăr.

– Mai ştii cînd ţi-am spus că am nevoie să fiu detectiv? întrebă el.

Ea dădu din cap.

– Nu mai simt la fel, spuse vehement.

– Slavă Domnului, rosti ea zîmbind şi ridicîndu-se în cot. Fiindcă acum n-aş mai putea trăi fără tine.

Nick îi mîngîie curbura spatelui.

– Şi acum ştiu în sfîrşit ce să-mi doresc.

Ea îl privi nedumerită, cu şuvițe din părul lung alunecînd pe pieptul şi pe umerii lui.

– Poftim?

– La fîntîna dorințelor, rosti el.

– Da, spuse ea sărutîndu-l pe piept şi amintindu-şi de dimineața din pădure. Nu ai vrut să-ți pui nici o dorință atunci.

– Nu ştiam ce să-mi doresc. Acum ştiu.

– Şi ce-ți doreşti? întrebă ea tandru.

El o trase mai aproape şi o sărută.

– Să te iubesc pentru totdeauna, îi şopti înainte ca buzele să li se atingă.

Epilog

La o oră după naşterea conaşului John Robert Cannon, sir Ross îşi duse fiul nou-născut în salon, unde aşteptau familia şi prietenii. Un cor de exclamaţii încîntate se auzi la vederea băiatului adormit, înfăşat într-o pătură cu dantelă. Sir Ross îi dădu copilul mamei sale, Catherine, şi se aşeză într-un fotoliu, oftînd.

Nick îşi studie cumnatul şi se gîndi că nu-l mai văzuse niciodată atît de obosit şi de tulburat. Sir Ross rămăsese cu soţia sa în timpul travaliului şi al naşterii, împotriva obiceiului. Cu părul negru în dezordine şi cu siguranţa de sine pierdută pentru o vreme, bărbatul părea mai tînăr decît de obicei. Un om normal, care avea nevoie de un pahar de tărie.

Nick îi turnă un coniac şi i-l aduse.

– Cum se simte Sophia? întrebă.

– Mult mai bine decît mine, spuse sir Ross primind recunoscător paharul. Mulţumesc.

Închise ochii şi luă o înghiţitură, lăsînd băutura să-i liniştească emoţiile.

– Doamne, nu ştiu cum se descurcă femeile, mormăi el.

Pentru că nu ştia nimic despre naştere, Nick se aşeză pe un fotoliu din apropiere şi întrebă nedumerit:

– I-a fost greu Sophiei?

– Nu. Dar mie şi cea mai uşoară naştere mi se pare un efort foarte mare.

Sir Ross se destinse şi mai bău din coniac, surprinzîndu-l pe Nick cu sinceritatea lui neobişnuită.

– Ți-e şi teamă să te mai culci cu soția ta cînd te gîndeşti unde se ajunge. Cît a fost în travaliu, nu-mi venea să cred că eu sînt de vină pentru toată suferința, spuse, zîmbind obosit. Pe de altă parte, natura cîştigă întotdeauna.

Nick se uită uimit la Lottie. Ca şi celelalte femei, se aplecase deasupra bebeluşului, fericită. Avea o mînă peste pîntecele în care creştea copilul lor. Simțindu-l că o priveşte, ea se uită la el şi zîmbi.

– Fir-ar să fie, spuse Nick dîndu-şi seama că şi el va fi în aceeaşi situație cu sir Ross cînd i se va naşte copilul.

– O să supraviețuieşti, îl asigură acesta zîmbind. Şi eu o să vin să-ți torn un pahar de coniac.

Se priviră prieteneşte, iar Nick simți un val neaşteptat de simpatie pentru cel care îi fusese atîta vreme inamic. Clătină din cap, zîmbind, şi îi întinse mîna lui sir Ross.

– Mulțumesc.

Cumnatul lui îi strînse mîna, înțelegînd pentru ce-i mulțumea Nick.

– Deci a meritat? întrebă încet.

Sprijinindu-se de spătar, Nick se mai uită o dată la soția lui, simțind mai multă iubire decît crezuse vreodată că poate simți. Pentru prima dată în viață era împăcat cu sine şi cu lumea şi nu mai era bîntuit de umbrele din trecut.

– Da, spuse simplu, bucurîndu-se cînd Lottie îl mai privi o dată.

Sfîrşit

Nick Gentry e cunoscut drept cel mai priceput amant din Anglia și detectivul care se ocupă de situații delicate. Misiunea de a o găsi pe Charlotte Howard i se pare ușoară la început, înainte să o cunoască pe domnișoara în cauză. Fiindcă în locul femeii încăpățînate pe care se aștepta să o găsească, el descoperă o tînără într-o situație disperată, ascunzîndu-se de un bărbat care voia să îi distrugă spiritul. Nick îi face acesteia o propunere cu totul neobișnuită, pe care nu a mai făcut-o nimănui înainte. O cere de soție. Știe că nu va fi o căsătorie doar pe hîrtie. Pentru că simte ceva ce Charlotte nu înțelege încă - apetitul ei pentru senzualitate e asemenea cu al lui. Și ar face orice ca ea să îl iubească.

www.miron.ro
MAGAZIN VIRTUAL

LEI: 24,00

ISBN-13: 978-973-1789-81-1
9 789731 789811